

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

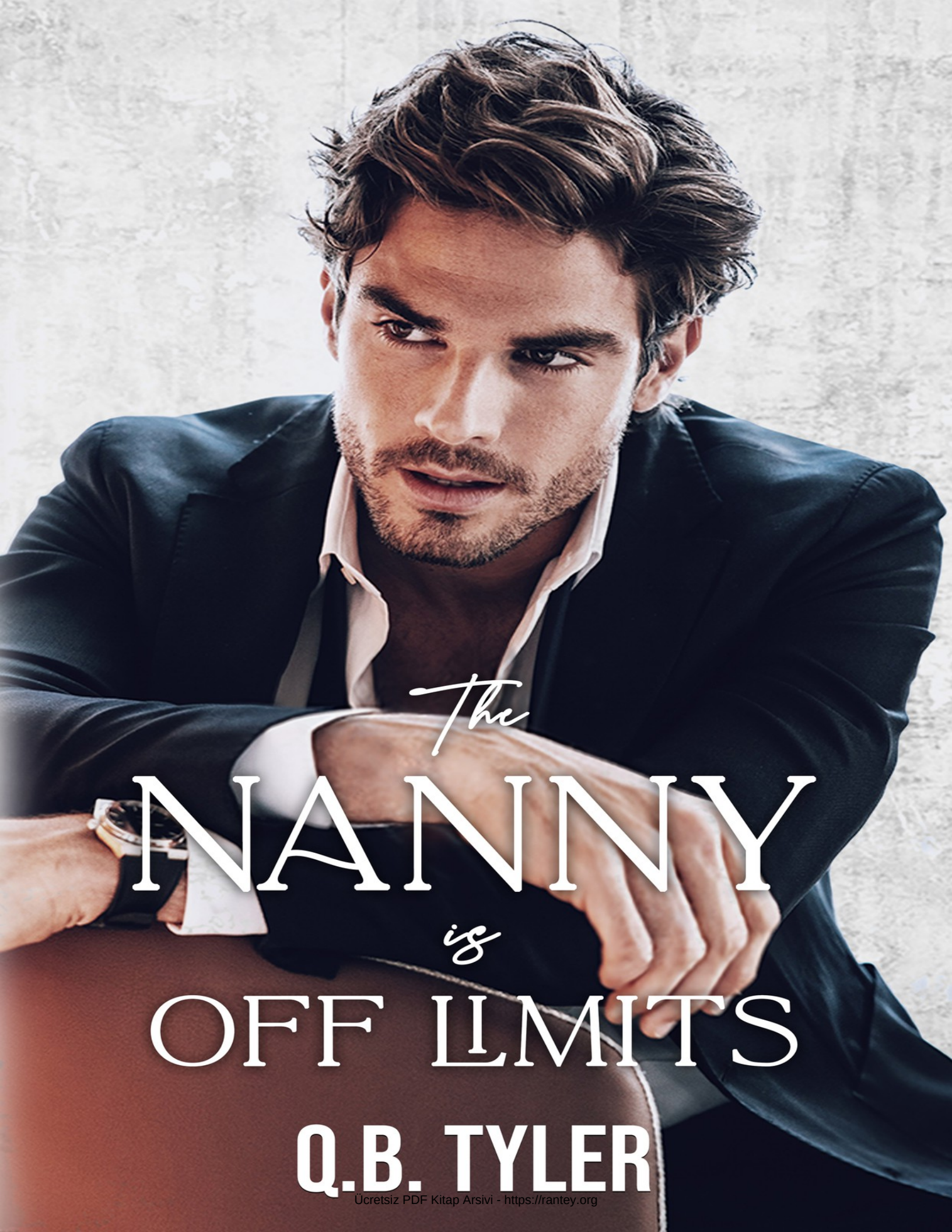
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The
NANNY
is
OFF LIMITS

Q.B. TYLER

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

The
NANNY
is
OFF LIMITS
Q.B. TYLER

İÇİNDEKİLER

[Telif Hakkı](#)

[Oynatma Listesi](#)

[Bu Kitap Hakkında](#)

[Birinci Bölüm İkinci](#)

[Üçüncü Dördüncü](#)

[Beşinci Altıncı](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Onbirinci Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[BölümYedinci](#)

[Sekizinci Dokuzuncu](#)

[Onuncu Oniki](#)

[Onüçüncü](#)

[Ondördüncü](#)

[Onbeşinci Onaltı](#)

[Onyedinci](#)

[Onsekizinci](#)

[Ondokuzuncu](#)

[Yirmibirinci](#)

[Yirmi İkinci Bölüm](#)

.

Yirmi Üçüncü Bölüm
Yirmi Dördüncü Bölüm
Sonsöz Teşekkür
Ayrıca Q.B. Ty ler
Yazar Hakkında

Telif hakkı© 2025 by Q.B. Tyler

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İçerik Düzenleme: Kristen Portillo- Your Editing Lounge İç

Formatlama: Stacey Blake- Champagne Kitap Tasarımı Kapak

Tasarımı: Pang Thao

Kapak Görseli Fotoğrafçısı: Ren Saliba

I've Been in Love (feat. Channel Tres)- Jungle

Wicked Game- Jessie Villa

Beautiful (feat. Pharrell)-Snoop Dogg Habits

(Stay High)-Tove Lo

Let Go-Frou Frou

Yalnız Kalmaktan Bıktım- Al Green

Crazy in Love (2014 Remix)- Beyoncé

Nasıl Hissettiriyor-Victoria Monét You & Me

(feat Eliza Doolittle)- Disclosure Call on Me-

Litany

Aklımda-Lyn Lapid

Best Part (feat. H.E.R.)- Daniel Caesar

For Once in My Life- Stevie Wonder

Rowan Kincaid bir yılı aşkın süredir kimseyle çıkmıyor.

Çocuklarının annesi beklenmedik bir şekilde edip onu üç çocuğuna tek başına ebeveynlik yapmak zorunda bıraktığından beri.

Yorgun, aşırı çalışan ve her fırsatta başarısız olduğunu hisseden adam çaresizce yardım istiyor.

Ortaya çıkan yardım mı?

Kendisinden neredeyse yirmi yaş küçük muhteşem bir kadın.

Şefkatli ve çekici ve çocuklar ona anında aşık oluyor. Ve sınırların dışında olması gerektiği gerçeğine rağmen,

O da ona aşık olur.

"Bay Kincaid, oğlunuzun okulu ikinci hatta." Asistanımın sesi ofisimin duvarlarında yankılanıyor. On yaşındaki oğlumun bu sefer ne yaptığını merak ettiğimde panik ve sinir patlaması yaşadım.

Bu hafta bu üçüncü arama. Pazartesi günü getirdiği sahte hamamböcekleri neredeyse tüm beşinci sınıf kızlarının çılgık atmasına ve isyan çıkmasına neden oldu. Çarşamba günü de aynı şeyi lastik bir yılanla yaptı. Bu, öğretmenlerini *rahatsız edici* olduğu için çileden çıkarmaktan başka bir işe yaramayan standart günlük komedi rutininin üstünde.

Anaokulunu atladığı için şimdiden bir yıl ileride ve okulda son derece başarılı, okul psikoloğuna göre geçen yılın travmasının *yanı sıra yeterince zorlanmadığı* için yaramazlık yapan bir çocuğun ders kitabı çalışması, ancak henüz on yaşında ve beşinci sınıfta. Onu henüz ortaokula göndermeye hazır değilim ve onu kesinlikle hazır olmadığı bir olgunluk seviyesine zorlamak için oraya göndermeyeceğim.

Ama beni zorluyorsun, Sawyer.

Onu tam olarak okuldan atmakla tehdit etmediler ama son müdür-veli konferansında birkaç kez *daha iyi uyum ve başka bir yerde* kelimeleri *ortalıkta* dolaştı ve bu lastik yılan olayından önceydi.

Sikeyim.

Bu telefon görüşmesinin neden olacağı baş ağrısına hazırlanmak için şakaklarımı ovuşturuyorum. "Ben Rowan Kincaid."

"Merhaba, Bay Kincaid." Ben doğmadan önce erken çocukluk eğitiminde olduğunu tahmin ettiğim ve bu nedenle bir azizin sabrına sahip olan ama aynı zamanda kimseden çok fazla bok almayan müdürü Bayan Dean'in sesini duyuyorum.

Derin bir nefes alıyorum, en kötüsüne hazırlanıyorum. "O iyi mi? Her şey yolunda mı?"

Bir iç çekiş ve kapının kapanma sesini duyuyorum. "Sawyer iyi. Onu burada ofiste tutuyoruz. Yine de şimdi okula gelmeniz gerekecek."

İçimi bir tedirginlik kaplıyor ve elimi sinirli bir şekilde saçlarımda gezdiriyorum çünkü daha önce hiç okuldan eve gönderilmemişti. "Peki neden?"

"Oğlunuz erkekler tuvaletinde yangın çıkardı."

On yaşındaki çocuğumun kundakçı olarak damgalanması ve Maryland'deki tüm özel okullardan men edilmesi düşünceleri beynime hücum ediyor. "Affedersiniz?"

"Olay kontrol altına alındı ve kimse yaralanmadı, ancak binayı boşaltmak zorunda kaldık ve önümüzdeki üç gün boyunca okuldan uzaklaştırıldı. Okuldan atılmayı düşünüyoruz Bay Kincaid." Hiçbir şey söylemiyorum çünkü gerçekten ne söyleyebilirdim ki? "*Durumunuz* konusunda sabırlı ve anlayışlı davrandık ve Isla çok sevimli. Birinci sınıfta çok başarılı," diyor en küçük kızıma atıfta bulunarak, "ama oğlunuzun Rosewood Akademisi'ndeki geleceği hakkında ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyor."

"Isla, iyi mi? Neler olduğunu anlıyor mu?" Isla'nın korktuğunu ve tahliye edildiklerinde kardeşini bulamadığını düşünüp paniğe kapıldığım için ifadesinin ikinci kısmına odaklanamıyorum. Sawyer'ı ortaokula göndermek için harekete geçmememin bir başka nedeni de bu. Isla'nın bu okuldaki ilk yılı ve alışma sürecinde kardeşinin yanında olmasını istedim.

"Evet, küçük çocuklar sadece ikinci bir teneffüsleri olduğunu düşünüyorlar."

Saati görmek için saatime bakıyorum ve şu anda D.C.'den çıkmanın çok can sıkıcı olacağını biliyorum. "Bana otuz dakika ver," diyorum ona.

". Yakında görüşeceğiz."

Yönetim ofisinin kapısından içeri girer girmez "Tanrı'ya şükür," diye mırıldandığımı duyuyorum. Döndüğümde on yaşındaki çocuğumun köşedeki kanepede oturduğunu, ayaklarını sehpaye dayadığını ve kollarını sanki buranın sahibiymiş gibi arkaya doğru açtığını görüyorum.

"Dua etmeye başlasan iyi olur." Onu işaret ediyorum ve ayağa kalkıp bana doğru ilerlemeden önce gözlerini devirme cüretini göstermesini izliyorum. Oğlum koyu renk saçları ve ışığa bağlı olarak bazen yeşil bazen de ela gözleriyle bana çok benziyor ama diğer iki çocuğum gibi o da annelerinin İtalyan köklerinden dolayı daha zeytin bir tene sahip. "Başın büyük belada." Parmağımın kanepayı işaret etmeden önce onu gösteriyorum. "Sahip olduğun her elektronik ayın geri kalanında benim olacak."

"Ay!? Baba-" diye başlıyor.

Ona sadece ters ters baktım. Bundan daha kolay kurtulacağını düşünüyor olamazdı.

"Yılın geri kalanında bunu yapmak ister misin?" Ters

ters bakıyorum. "Eylül ayındayız." Kestirip atıyor.

"Bana mı söylüyorsun. İki haftadır okuldasin."

Oflayıp puflayarak kanepeye geri dönmesini izliyorum. Kapüşonunu başına geçirip kollarını kavuşturuyor ve birkaç yıl sonra huysuz bir genç kız olarak aynı şeyi yapacağını şimdiden hayal edebiliyorum.

Tanrım, bana yardım et.

"Bay Kincaid." Bayan Dean'in sesi havayı kesiyor ve birden başım beladaymış gibi hissediyorum. "Ofisimde konuşalım. Sawyer birazdan bize katılacak." Onu takip ederek başka bir kadının kucağında üç ders kitabının üzerinde bir not defteri tutarak oturduğu odaya giriyorum. Bana sıcak bir gülümseme veriyor ve başını sallıyor. "Bu Dr. Courtney Anderson. Kendisi okulun psikoloğu."

İnleme isteğime karşı koyuyorum çünkü ihtiyacım olan son şey onun bir ebeveyn olarak başarısız olduğum tüm yolları tartması. Cevap vermiyorum çünkü bir avukat olarak elimi asla erkenden göstermemem gerektiğini biliyorum.

"Ben sadece durumu daha iyi anlamaya çalışmak için buradayım. Kimse Sawyer'ı kovmak istemiyor."

Bayan Dean sahte bir gülümseme ve bir çek yazmadan bu ofisten ayrılmayacağıma inanmamı sağlayan bir bakışla, "Okul aile birliğinde aynı fikirde olmayan birkaç veli var," diyor.

"Sadece yardım etmek istiyoruz" diye ekliyor Dr. Anderson ve Sawyer'ı haftada bir kez onunla görüştürmeye çalışırlarsa göstereceği direnci şimdiden hayal edebiliyorum. Geçtiğimiz yıl boyunca üç çocuğumu da terapiye götürdüm ve sadece Isla olumlu bir deneyim yaşadı çünkü o altı yaşında ve geveze bir çocuk. Hayali arkadaşlarıyla yaşadığı son drama ve *Bluey*'nin son bölümü hakkında konuşabileceği başka birinin olması onu çok heyecanlandırdı. "Geçtiğimiz yılın aileniz için zor geçtiğini anlıyoruz ve yaşadığınız her şey için çok üzgünüz."

Çocuklarımla annelerini beklenmedik bir şekilde kaybettiklerini düşünerek boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştiriyorum. Ölümü sırasında üç yıldır boşanmış olmamıza rağmen, bu beni hiç beklemediğim bir şekilde etkiledi. Tam olarak dul sayılmam ama zaman zaman dulmuşum gibi bir keder kaplıyor içimi. Çocuklarımla yarısından sorumlu olan kişinin artık yanımda olmaması garip bir duygu.

Dünya'da yürüyor. İşleri yürütecek kimsem yok ve aniden her fırsatta başarısız oluyormuşum gibi hissediyorum. Bir çift olarak çalışmamış olsak da, o harika bir anneydi ve birlikte iyi ebeveynlik yapıyorduk.

"Evet," diyor Bayan Dean ve ben bu tek kelimedeki nitelemeyi duyuyorum, "ama buradaki diğer öğrencileri etkilerken bahaneler üretmeye devam edemeyiz. Oğlunuz bir yığın kâğıdı ateşe verdi ve çöp kutusuna attı. Zor bir dönemden geçtiğini anlasak bile bunun sonuçsuz kalmasına izin veremeyiz."

"Bunu anlıyorum ve *uzaklaştırma cezasının* fazlasıyla adil olduğunu düşünüyorum." Başımı sallıyorum, konuşmayı o korkunç "e" kelimesinden uzaklaştırmak için elimden geleni yapıyorum.

"Okuldan atılması sadece benim kararım değil. Son bir saattir telefonum öfkeli velilerle çalışıyor," diye ısrar ediyor Bayan Dean.

"Ne kadar?" Homurdanıyorum, ona bir bakış atıyorum.

Beni azarlayacakmış gibi gözlerini kapatıyor ve açtığında gözlerindeki ateşi görebiliyorum. "Bu parayla ilgili değil Bay Kincaid. Oğlunuz yıkıcı ve bunu değiştirmek için herhangi bir motivasyonu varmış gibi görünmüyor." Yenilgiyle iç geçiriyorum ama Bayan Dean öne doğru eğiliyor ve parmaklarını birleştiriyor. "Ancak," diye söze başladı ve ben de ona '*hı-hı, ben de öyle düşünmüştüm, devam et*' der gibi bir bakış attım. "İkinci kütüphanemizin genişletilmesi konusunda zaman çizelgesini öne almaktan memnuniyet duyarız."

Dr. Anderson zayıf bir gülümsemeyle, "Haftada bir benimle buluşmanın yanı sıra," diye ekliyor. "Sawyer'ı doğru yola sokmak istiyoruz ve konuşacak birinin olmasının yardımcı olacağını düşünüyorum."

Homurdanıyorum. "Konuşacak birileri vardı. Birden fazla kişiyle. Zorlandığında ablası ya da benden başka kimseye açılmıyor." Oğlum benim miniğim ve geçen yıla kadar benim gölgemden başka bir yerde olmak istemiyordu. Ancak bir şekilde tam zamanlı olarak benimle yaşaması ilişkimizi zora soktu. Belki de daha önce disiplinci olmadığım içindir. Onun başının etini yemeyen ya da ödevlerini yaptığından emin olan eğlenceli bir ebeveyndim ve şimdi dengeyi bulmak zorundayım. Bununla mücadele ediyorum, özellikle de edindiği bu yıkıcı davranışlarla.

"Bu bir seçenek değil. Okuldan atılma riskini göze almak istemiyorsa, haftada bir gün okuldan sonra Dr. Anderson ile görüşmesi gerekecek."

"Okuldan atılmak mı istiyorsun? Bütün mesele bu mu? Rosewood'dan nefret mi ediyorsun?" Eve dönerken dikiz aynasından oğluma bakıyorum, yüzünde sıkılmış bir ifadeyle camdan dışarı bakıyor. "Hayır." Bu tek kelimelik cevap sinirime dokunuyor ve bağırarak istiyorum ama bu işe yaramadı, bu yüzden açıkça başka bir yaklaşım denemeliyim.

"O zaman neden yaramazlık yapıp duruyorsun? Seni okuldan atmak istiyorlar, SJ," diyorum ona taktığım lakabı kullanarak. Hiçbir şey söylemiyor ve ben de neden böyle davrandığı hakkında bana daha fazla bilgi vermesini umarak başka bir açıdan bakmaya çalışıyorum. "Bunu sana biri mi yaptırdı? Zorbalığa mı uğruyorsun? Ne oldu?"

"İyiymiş." Homurdanıyor ve oğlumun yaramazlık konusunda muhtemelen elebaşı olmasından dolayı içimde bir huzursuzluk hissediyorum.

"O zaman ne?" Omuz silkiyor ve ben derin bir nefes alırken direksiyonu daha sıkı kavıyorum. "Bundan nefret ettiğimi biliyorsun. Tekrar dene."

"Önemli bir şey değil. Havalı olur diye düşünmüştüm. Duman alarmlarının çalmasını beklemiyordum. Her şeyin kontrolüm altında olduğunu sanıyordum."

"Sen bundan daha zekisin. Bu dikkat çekmek için bir çılgıktı ve şimdi sende. Harika iş çıkardın," diyerek baş parmağımla onu onaylıyorum.

"Acıktım," diyor, konuşmanın konusunu tamamen görmezden gelerek.

"Ciddi misin sen?"

"Evet? Öğle yemeğinden hemen önce ofise getirildim. Chipotle yiyebilir miyiz?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Dikiz aynasından bana baktı. "*Pardon*, Chipotle alabilir miyiz?"

"ne kadar büyük bir olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Yani bu beni beslemeyeceğin anlamına mı geliyor?" Kıkırdıyor. "Dostum, Dr.

Anderson bununla bir gün geçirecek."

"Sawyer Jack," diye uyarıyorum onu. Hâlâ bitirmem gereken bir özet var ve bazen yemek yapsam da bu gece onlardan biri olmayacak. "Tamam, ama bu davranışını ödüllendirmek değil. PS5'ini, iPad'ini ve dizüstü bilgisayarını istiyorum. Eve gittiğimizde hem ön hem de arka bahçedeki yaprakları tırmıklayacaksın, duş alacaksın, ödevlerini yapacaksın ve hepsi bu kadar. Televizyon da yok."

Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve kapüşonunun iplerinden birini çiğnemeye başlıyor. "Ne yapmam gerekiyor?"

"Kitap oku."

"Oh harika, sanki bunu yeterince yapmıyormuşum gibi," diye kuru bir şekilde cevap veriyor ve böyle zamanlarda IQ'su ablasından daha yüksek olabilecek on yaşında bir çocuğa sahip olmaktan nefret ediyorum. Bazen onun zekâsına kıkırdamak istemekle mücadele ediyorum. "Yarın futbola gitmeme izin var mı?"

Ona hayır demek istiyorum çünkü okuldan uzaklaştırıldığı süre boyunca hoşlandığı hiçbir şeyi yapmasına izin verilmemeli ama onu takdir ettiğini düşündüğüm tek sağlıklı çıkış noktasından mahrum etmek de istemiyorum. Takımın en genci olsa da, objektif olarak muhtemelen en iyisi o ve annesi her zaman çocuklarımızın hobilerini geliştirmenin önemini vurgulamıştır. "Göreceğiz bakalım."

Yemeğini aldıktan sonra öğleden sonra bire doğru evimize döndük. Büyük kızım Margot'nun açık mavi cipini garaj yolunda gördüğümde şok oldum çünkü kesinlikle hala okulda olmalıydı.

"Oooh, birinin başı dertte," şarkı söylüyor SJ avuç dolusu cipsi ağzına tıktırırken.

Telefonumu açıp tesadüfen *kapalı* olan konumunu kontrol etmeden önce gözlerimi arabasına dikiyorum.

"Bugün çocuklarımin nesi var?"

On altı yaşındaki kızımın ne yaptığını görmek için kapıyı mümkün olduğunca sessizce açıyorum. Kameralarımız var, bu yüzden eve geldiğini görmediğime şaşırdım; sanırım bu sabah çıkmadan önce bir tanesini etkisiz hale getirdi, böylece geri döndüğünde beni uyarmayacaktı.

Ön kapıdan içeri girdiğimde Margot'nun kanepede uzanmış televizyon izlediğini ve üşüttüğü için etrafında bir kutu mendil olduğunu görmeyi umuyorum, *aslında dua* . On altı yaşındaki çocuğumun, benim iznim olmadan da olsa, gün ortasında evde olmak için gerçek bir nedeni olduğunu bana söyleyecek bir şey. Ancak beklemediğim şey, kızım ve erkek arkadaşı Gabe'in -hayır, *bu terime bayılmıyorum*- kanepemde yatay pozisyonda oturuyor olmaları.

Beni kalp krizi geçirmekten ve çocuklarımı yetim bırakmaktan alıkoyan *tek şey - ama gerçekten tek şey* - en azından kıyafetlerinin üzerlerinde olması.

"AKLINI MI KAÇIRDIN SEN?!" Bağırıyorum ve o küçük şerefsizin kızımın üstünde yattığı yerden bir metre uzağa zıplamasını izliyorum ve kızımın dehşet içindeki gözleri kafasını kaldırdığında benimkilerle buluşuyor.

"Hasta!" SJ diyor ve ben ona ters ters bakınca bana arsızca sırtıyor. Onları işaret ederek, "Bu benim paçayı kurtardığım anlamına geliyor, değil mi?" diye ekliyor.

"Ne... Ne..." Patlamamak ve düşüncelerimi toparlamak için gözlerimi kapatıyorum. "Hangi dünyada bunun iyi olduğunu düşünüyorsun? Okulu ektin..."

"Erken çıktık!" Margot'nun kahverengi gözleri kocaman açılmıştı ve yüz hatlarında dehşetin ve biraz da utancın gezindiğini görebiliyordum.

"Ne zamandan beri?"

"Her zamandan beri mi?" Ayağa kalkarken başını öne eğiyor. "Bugün erken çıkış yaptık. E-postalarını kontrol etseydin bilirdin." Ona uyarıcı bir bakış attığımda yüzünü buruşturdu. Okuldan erken çıktığını bilmemesinin *benim suçum* olduğunu düşünüyor olamaz.

"Yani bu sana buraya gelip... bunu yapma izni mi veriyor?"

Homurdanıyorum. "Bay Kincaid..." Erkek arkadaşı başlıyor ve dikkatimi ona çeviriyorum.

darmadağınık gömleğine bakıyorum. Kot pantolonunun fermuarının açık olmaması beni biraz olsun rahatlatmıştı.

"Hâlâ burada mısın?!" Bağırıyorum.

Gözle görülür bir şekilde titriyor ve itiraf ediyorum, benden korktuğu için mutluyum. "Baba!" Margot annesinin bana yaptığı gibi burnunu kıvırıyor. alışkınım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum çünkü o kadar kolay kurtulamıyorum.

"*Arkadaşına* hoşça kal de," diyorum ona. Sanki ona veda öpücüğü verecekmiş gibi ona doğru bir adım atıyor ve ben başımı sallıyorum. "Mezuniyete kadar yaşamak istiyor musun?" Ona bakmadan önce bir adım geri çekilen erkek arkadaşına ters ters bakmaya devam ediyorum.

"Özür dilerim Bay Kincaid," diyor, bakışlarımla karşılaşmadan kapıya doğru ilerleyip arkasından kapatırken.

"Onunla odana girmene bile izin vermiyorum ama buna izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Ben..." diye söze başladı ve cevabı bulacakmış gibi odaya baktı, sonra da ağzından kaçırıldı: "Biz hiçbir şey yapmıyorduk!"

SJ homurdanıyor. "*Bundan* daha iyi yalan söyle."

"Peki senin burada ne işin var?" diyor kardeşine. "Eve erken geleceğini mesajla bildiremez miydin?" Margot ve Sawyer çok yakınlar ve yapmaması gereken şeyleri yaptığında onu koruduğunu biliyorum. Hatta zamanı geldiğinde gizlice kaçmasına yardım edeceğinden şüpheleniyorum. *Bu düşünce beni korkutuyor.* Birbirlerinin arkasını kolladıkları için mutluyum ama bir yanımda bazen birbirlerini ispiyonlamalarını diliyorum.

"Babam telefonumu aldı ve sen bana neden kıızıyorsun? Sanki burada ezik erkek arkadaşına yalakalık yapacağını biliyordum."

"İkiniz de, YETER! SJ, senin tırmıklaman gereken yapraklar var." Arka kapıyı işaret ediyorum. "Yemeğinizi bitirin ve işiniz bitene kadar sizden tek bir ses duymak istemiyorum."

Peep, mutfağa doğru ilerlemeden önce bana bakıyor.

Sinirli bir şekilde içimi çektim ve Margot'ya döndüm. ". "

Alt dudağını ısırtıyor ve bir kez başını sallamadan önce gözlerinde oluşan yaşları görüyorum. "Ne kadar süreyle?"

"Ben söyleyene kadar," diye homurdanıyorum ve gözyaşlarından biri yüzüne düşüyor. "Sakın deneme bile." Dudağı titriyor ve bir gözyaşı daha dökülüyor. "Gözyaşlarına kanmayacağım. Odana git."

"Saat üçte amigo antrenmanım var." Merdivenlere doğru ilerlemeye başlamadan önce burnunu çekiyor.

"Oraya git ve geri dön ve konumunu aç. Bir daha kapatırsan anahtarlarını alırım," diye sesleniyorum arkasından.

Tanrım, bir içkiye ihtiyacım var.

"BABACIĞIM!!!" Çığlığını duyuyorum, ardından ön kapı kapanıyor ve ardından altı yaşındaki kızım, girmeden önce kapıyı çalması gerektiğini bildiği halde ofisimin kapısını kırıyor. Neyse ki telefonla konuşmuyorum ama yine de masamın etrafından dolanıp kucağıma atlarken ona bir bakış atıyorum. "Beni okulda unuttun!" Ne yazık ki Isla altı yaşında ve on altı girmek üzere ve kıyafetlerini seçmeyi çok ciddiye alıyor ve her şeyin -her şeyin- o gün taktığı güneş gözlükleriyle uyumlu olması gerekiyor. Sanırım annesinin ölümüne tepki olarak yeni bir şey bu, ama terapisti bunun sağlıklı bir kişisel ifade biçimi olduğunu ve *henüz* endişelenecek bir şey olmadığını söylüyor. Bugün açık mavi ve beyaz renkte, sarı vurgular ve yüzüne büyük gelen açık mavi bir güneş gözlüğü takıyor.

Gözlerini görebilmek için güneş gözlüklerini çıkarıyorum. "Seni unutmadım," diyorum alnına bir öpücük kondurmadan ve gevşek saç örgülerinden birini sıkmadan önce.

"Sawyer'ı sen aldın, beni değil!" Kahverengi gözleri kısıldı ve bana azarlar gibi baktı.

"Sawyer eve gönderildi."

"Evet, nedenmiş o? Okul çıkışında seksi bir anne bugün yangın çıktığını söyledi. Her yerinde yeğenimin adı mı var?" Küçük kardeşim River ofisimin kapısından içeri giriyor. Haftada üç kez, futbol antrenmanına gitmeden önce ikisini de okuldan benim için alır. İlçedeki liselerden birinin baş futbol koçu ve benim evim de oraya giden yol üzerinde.

"Ateş mi?" Isla'nın gözleri büyür ve ağzı o şeklini alır.

"Birkaç gün okula gelmeyecek, tamam mı?" Onu bulamazsa panik yapmaması gerektiğini anlatıyorum.

Isla başını sallıyor ve kucağımdan atlıyor. "SAWYER!" diye bağırarak ofisimden dışarı koşuyor.

Başparmağımı ve işaret parmağımı birbirine yakın tutarken River'a "Kafayı yememe ramak kaldı," diyorum. "Sonra eve gidiyoruz ve Margot yatay pozisyonda erkek arkadaşıyla kanepede öpüşüyor."

Ofisimin kapısını kapatırken River'ın gözleri bir saniye içinde şoktan öfkeye dönüyor. "Uhhh ne?! Onu öldüreceğim. Onu çoktan öldürdün mü? Ceset nerede?" diye soruyor koltuğuma oturmadan önce. Eşofmanının kollarını kıvrıyor ve her iki kolundaki dövmeleleri ortaya çıkarıyor. "Evde olduğunu bilmiyor muydun?"

Başım ellerimin arasına düşüyor, sonra bir tanesini saçlarımin arasında gezdiriyorum, çekip çıkarmamak için geleni yapıyorum. "Konumunu kapattı ve alarmı devre dışı bıraktı, yani hayır."

"Kahretsin, dostum."

Başımı ellerimin arasına aldım. "Söylemeye gerek yok, ikisi de cezalı."

"SJ uzaklaştırıldı mı?"

Önümüzdeki üç gün boyunca onunla ilgili ne yapacağımı düşünürken başımı sallıyorum ve burnumun kenarını çimdikliyorum. *Onu ofise götürebilirim ama bu bir felaket olabilir.* "Üç gün. Okuldan atılmayı düşünüyorlardı ama on beş bin dolar ve okul psikiyatristiyle tekrarlanan haftalık toplantıların çözemeyeceği bir şey değildi," diyorum alaylı bir şekilde alnımı ovuştururken.

Kıkırdıyor ve çenesini kaşıyor. "Kahretsin, onu tanıyorsam muhtemelen üç gün dışarıda kalacağı için heyecanlıdır."

"Geri dönene kadar ona dünyadaki bütün angarya işleri vereceğim. Arabanı yıkatmak ister misin?" Ben soruyorum, o kıkırdıyor.

"Dostum, Bianca öldüğünden beri sana bunu söylüyorum; yardıma ihtiyacın var." Kahverengi gözleri samimi ama biraz da azarlayıcı.

"Yardımım var. Sen varsın."

"Hayır, senin gerçek bir yardımcıya ihtiyacın var. Dadı gibi, kardeşim. En azından SJ biraz daha büyüyene kadar. Elinden geleni yapıyorsun ve bunu herkes görebiliyor, ama yeterince yanında değilsin ve bunların bir kısmının nedeni gözetim eksikliği. Onları aldığım günler, Margot antrenmandan eve döndüğünde saat beşe kadar onlarla kalıyorum ve evet, onları besliyor, banyo yapmalarını ve duş almalarını sağlıyor, ancak Isla ve SJ o günlerde sizi neredeyse hiç görmüyorlar çünkü siz eve geldiğinizde uyuyorlar. Bence daha fazla yetişkin varlığıyla daha iyi olurlar."

"Yatılı bir dadı mı? Bu biraz fazla değil mi? Benim çocuklarım bebek değil." "Isla altı yaşında ve SJ on yaşında. Onlar hâlâ çocuk ve senin de bakacak birine ihtiyacın var.

Torun şeklinde bir bebeğiniz de olmadan önce Margot'ya göz kulak olun."

Sözleri aklıma yerleşiyor ve bebeğimin doğumunu düşünerek sandalyemde rahatsız bir şekilde kayıyorum. Doğduğu günün her saniyesini hala hatırlıyorum ve bazen bunun on altı yıl önce olması akıl almaz geliyor. "Bunu nasıl yapabilirim ki? Biri nasıl dadı bulabilir ki?"

"Nasıl düşünüyorsunuz? Bir ajansla temasa geçin, tabii ki. Ya da SJ ve Isles'ı gönderdiğiniz o lüks okuldan birine sorun. Muhtemelen hepsinin dadıları vardır."

Bir grup kutunun yere çarpma sesi dikkatimi marketteki koridora ve küçük bir kızın, altında yaklaşık on beş kutu kurabiyenin bulunduğu rafa tırmandığını görüyorum. Bu küçük kızın Rugrats çizgi filminden bir sahneyi canlandırmasını izlerken birkaç kez göz kırpıyorum. Ailesini ya da ondan sorumlu olabilecek herhangi birini aramak için gözlerimi boş koridorda gezdirmeden önce arabamı ona biraz daha yaklaştırıyorum.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Ona sordum.

Başını bana doğru çeviriyor ve pembe kalp şeklindeki güneş gözlüklerinin üstünden bana bakıyor. "Hayır, !" diyor sesinde küçük bir , en üstteki kutuyu bulmak için bir başka rafa tırmanırken.

"Tamam, bunu senin için tutmama ne dersin? için," diyorum onu nazikçe aşığı çekip ayağı kaldırırken.

"Boyun yetişecek kadar uzun mu?" diyor bana bakarak, kısa boyuma atıfta bulunarak ve ben de ona ters ters bakma isteğıme karşı koyuyorum. Kutuyu alıyorum -tamam, parmak uçlarımda zorlanarak- ona uzatmadan önce ayaklarının dibindeki tüm kutulara bakıyorum.

"Bunu sen mi yaptın?" Dağınıklığı gösteriyorum.

"Mmmm nuh-uh." Kutuyu göğsünde tutarken başını sallıyor.

"Emin misin?"

"Mmmm belki," diyerek suçlu bir gülümsemeyle saçlarını yüzünden uzaklaştırmadan önce rahatlıyor. Kakülleri kesilecekmiş gibi duruyor ama uzun çikolata rengi saçları başının üstünde bir at kuyruğı şeklinde toplanmış. Pembe giyinmiş, omzunda küçük bir çanta var ve çok sevimli olmasına rağmen, ele avuca sığmaz biri olduğunu biliyorum.

"Temizlemene yardım etmemi ister misin?"

Başını sallıyor ve kutuları rafa geri koymaya başlıyoruz. Tam son kutuyu da kaldırırken hoparlörden bir ses geldi. "İsla Kincaid, lütfen mağazanın önüne gelin, teşekkürler."

Şu anda gözlerimden kaçan sevimli küçük kıza bakıyorum. "Bu sen misin?"

Dudaklarını büzüyor. "Hayır," diyor p'yi patlatarak.

"Buna inandığımı sanmıyorum," diyorum ona. "Her ihtimale karşı gidip kontrol etmeye ne dersin?"

Huffs. "Tamam."

"Annenle mi geldin?"

"Hayır, o öldü." Bana bakıyor ve pembe lenslerin arasından gözlerini göremesem de üzerindeki hüznü görebiliyorum.

Bu genç kızın benim on yıl sonra hâlâ yaşadığım bir şeyi yaşadığını düşününce kalbim sıkışıyor ve göz hizamızda olacak şekilde diz çöküyorum. "Bunu duyduğuma gerçekten çok üzuldüm. Benim annem de öldü."

Güneş gözlüklerini başının üstüne doğru itiyor ve sonra gözlerini görüyorum. Açık kahverengi, geniş ve anında kışkırttığım uzun kirpiklerle kaplı. "Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Senden daha büyük olduğum zamanlar."

Kaşlarını çatıyor ve alt dudağı hafifçe titrerken gözyaşlarının oluşumunu izliyorum. "Berbat bir şey." Ağlamasını izlemek istemediğim için sırtını hafifçe ovuyorum. Sonra kollarını boynuma doluyor ve çocuklarla aram çok iyi olmasına ve bana yönelmesine rağmen, neden kimsenin bu çocuğa yabancı tehlikesi hakkında bir şey öğretmediğini merak ediyorum. Bir saniye sonra çekiliyor ve gözlerini silip güneş gözlüklerini tekrar indiriyor, hayatının geri kalanında kullanacağını tahmin ettiğim bir savunma mekanizması gibi.

"Ben Elianna." Isla'ya bakmadan önce onun elini sıktım. "Evet, River ve Isla, ikinizle de tanıştığımıza memnun oldum."

Tiz bir "Bekle!" sesi duyduğumda uzaklaşmaya başladım.

Tekrar dönüyorum ve Isla birkaç metre öteden bizi izleyen amcasından uzaklaşarak bana doğru zıplıyor. "Bir dadıya ihtiyacım var."

"Pardon?"

"Bir dadı! Babam bir dadıya ihtiyacım olduğunu söylüyor."

River aramızdaki mesafeyi kapatırken, "Isles, mağazadaki rastgele kadınlara soramayız," diyor ve gözlerinin beni takdirle süzüşünü kaçırmıyorum. "Tabii ilgilenmiyorsan." Çifte anlamı duyunca ona birkaç kez göz kırpiyorum. "Kardeşim mülakata giriyor. Şu anda zor bir dönemden geçiyor. Anneleri yüzünden..." Sözüünü kesiyor ve annem öldüğünde babamın ne kadar zorlandığını çok net hatırlıyorum.

Üç kızın en büyüğüydüm ve o öldüğünde bu rolü ben üstlenmiştim çünkü babamın yardıma gücü yetmiyordu. İyi idare ediyorduk ama yeterince büyüktüm ve babam sürekli çalışıyordu, bu da on dokuz yaşında üniversiteye gidene kadar sosyal bir hayatım olmadığı anlamına geliyordu. O zamanlar on altı yaşında olan ortanca kız kardeşim hamile kaldığında sadece bir yıldır oradaydım ve ona yardım etmek ve yanında olmak için okulu bıraktım. İki yıl sonra yirmi bir yaşına kadar geri dönmedim ve şimdi yirmi beş yaşındayım, psikoloji bölümünden yeni mezun oldum.

River boğazını temizliyor ve Isla'nın annesiyle ilgili cümlesini bitiriyor. "O vefat etti."

Bu durumdaki bu aile için üzülüyorum. Bana ortanca kız kardeşimizden çok farklı bir yol izleyen ve şu anda Yale'de üniversitenin ilk yılında olan en küçük kız kardeşimi hatırlatan Isla'ya bakıyorum. Şimdiye kadar üç kez au pair oldum, tüm yazlarımı ailelerin tatil evlerinde geçirdim ve sonuncusunu da buraya dönüp yüksek lisansa başlamak için bitirdim. Okuldayken dadı olmayı planlamıyordum.

Okul. Önemli bir zaman ayırmak gerekiyor ama ekstra gelirden de nefret etmezdim.

"Ben aslında... bir dadıyım." bir ileri bir geri bakıyorum. "Okula yeni başladığım için ara vermeyi planlıyordum."

River'ın gözleri irileşir ve ellerini kaldırmadan önce bir adım geri çekilir. "Özür dilerim, senin... yani..."

"Oh, üniversite değil. Birkaç kez erteledim. Yirmi beş yaşımdayım."

Yüzünde bir rahatlama ifadesi belirir. "Harika. Kötü olmazdı ama en büyüğü on altı yaşında ve on sekiz yaşında birinin işte çalışabileceğini sanmıyorum." Gülüyor ve benden sadece dokuz yaş küçük birine dadılık yapma düşüncesi gözlerimi açıyor.

"Gerçekten bir dadıya ihtiyacı yok. Gerçi bir erkek arkadaşı var ve bazen gözetim eksikliği yüzünden hamile kalacağından endişeleniyorum."

İki kız. Görünüşe göre bu adamın elleri dolu.

"Ne ?" Isla amcasına bakarken araya giriyor.

Bana dönmeden önce "Babana sor," diyor ve ben kıkırdama dürtüsüne direniyorum.

"Eminim buna bayılacaktır." Alt dudağımı ısırıyorum. "Sadece iki tane mi?"

Ensesini kaşıyor ve bana gergin bir bakış atıyor. "Bir de oğlan var. On yaşında."

"Üç mü?" Islık çalıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. River'ın gözlerinin, bakışlarıyla buluşmak için tekrar yukarı kalkmadan önce hemen harekete doğru düşmesini kaçırmıyorum. "Bu çok zor. Hiç yardım almadı mı?"

"Ben, gelebildiğim zaman. Ailemiz Arizona'da yaşıyor ve fırsat buldukça geliyorlar ama ağabeyim onların hayatlarını alt üst etmelerini istemedi." Yüzünü buruşturuyor. "Ama o... boğuluyor," diyor dudakları düz bir çizgi oluşturmadan önce.

Babamı ve bizi büyütürken hiç yardım almadığı için yaptığı fedakarlıkları düşünüyorum ve iki küçük kardeşini büyütmeğe yardım etmek zorunda kaldığı için muhtemelen ergen olma şansından mahrum on altı yaşındaki çocuğu düşünüyorum. Sonra da onu ve daha da önemlisi hormonlarını kontrol altında tutacak kimse olmadığı için hamile kalmasını düşünüyorum.

"Tamam, kardeşinle buluşacağım."

Tamam, Kincaid'ler benim çocukluğumdaki gibi yaşamıyorlar. Sadece eyaletin değil ülkenin de en güzel şehirlerinden biri olan Potomac'taki güvenli sitede yer alan devasa evin önüne geliyorum. Dairesel araba yoluna park ediyorum ve ön tarafa park edilmiş üç araba ile dört arabalık bir garajı fark ediyorum. Bir Maserati, bir Audi ve bir BMW. Yanlarında oğlu olduğunu tahmin ettiğim bir çocuk arabalardan birini yıkıyor.

Arabamdan inerek onu varlığım konusunda uyarıyorum ve bana baktığında süngerini kovaya bırakıp yanıma geliyor. "Dadı görüşmesi için mi geldin?" Amcaya o kadar benziyor ki, ağabeyi ile babasının ne kadar benzediğini merak ediyorum. On yaşına göre biraz daha uzun görüldüğünü fark ediyorum.

"Öyleyim."

sessizce yargılıyormuş gibi bakıyor. "O kadar da yaşlı görünmüyorsun."

"Teşekkür ederim," diyorum küçük bir reveransla.

"Demek istediğim... buraya gelen insanlar... babamdan daha yaşlılar." Yanakları biraz pembeleşti. "Sen sadece... daha gençsin." Sözcüklerin arasında geziniyor ve ben bu anlatıyı iyi biliyorum. Daha önce de bana aşık olan erkeklerle uğraşmışım, ama bu genellikle benim kolay lokma olmadığımı anladıkları anda geçer ve başka bir şey yapmadan önce ödevlerini bitirmelerini sağlarım.

"Anlıyorum." Arabamı gösterdim. "Benimkini yapacak vaktin var mı?"

"Elbette," diye omuz silkiyor, "yirmi dolara."

"Yirmi dolara gerçek bir araba yıkamaya gidebilirim," diye cevap veriyorum.
"Beşe ne dersin?"

Homurdanıyor. "Hayır'a ne dersin?"

Yani, biraz ukalalık o zaman. "Hmmm." Gözlerimi ona diktim. "On yaşında bir çocuk tarafından kandırılmak ne kadar hoşuma gitse de, babanla buluşmam gerekiyor." Duraklayıp ona bakmadan önce uzaklaşmak için dönüyorum. "İşi almamam için dua et. İşi konuşmalarımız pek de böyle geçmeyecek." Uzun merdivenlerden ön kapıya doğru ilerlemeden önce kaşlarımı kaldırıyorum.

Tam kapının zilini çalmak üzereydim Isla yüzünde farklı bir güneş gözlüğüyle belirdi; bunlar sarı renkteydi ve sarı kıyafetine uygun olarak yıldız çerçeveliydi. "Ellie!" Elimi tutuyor ve arkamdan kapamadan önce beni kapıya doğru çekiyor. "BABACIĞIM!" diye yüksek sesle bağırıyor ve neden kimsenin ona iç sesler hakkında bir şey öğretmediğini merak ediyorum.

"Isla Kincaid, bu kadar bağırdığın yeter." Onu görmeden önce duyuyorum ve sonra köşeden geliyor, ofisten yeni geliyormuş gibi kravatla tamamlanmış tam bir takım elbise giymiş, yüzünde ona yönelik sert bir bakış var.

Ellerini kalçalarına koyuyor ve başını yana eğiyor. "Beni duyabildiğinden emin olmak istedim!"

"Seni uzaydan bile duyabilirim, tatlım." Sesi yumuşuyor, derin, zengin ve ateşli. Sanki romantik sesli kitaplarımdan birini anlatabilirmiş gibi.

İğnelemeyi anlamadığı için onun yorumunu görmezden geliyor. "Baba, bu Ellie." Beni işaret ediyor.

"Doğru, sen kardeşimin ve en küçük çocuğumun buraya gelmeleri için kandırdığı kadınsın." Gözleri benimkilerle buluşuyor. Gözleri yeşil ya da belki ela ve elini uzatmadan önce bana göz kamaştırıcı bir gülümseme veriyor. Anında anladım ki

bu işi kabul edemem. Başta bekar bir baba olduğu için isteksizdim ama böyle görünen bekar bir baba mı? Olmaz. Olmaz. Olmaz. Olmaz. Olmaz. Tam tersi geçen yıllardan sonra nihayet hayatımda biraz istikrar var. İstedğim ya da ihtiyacım olan son şey dadılık yaptığım çocukların babasına karşı herhangi bir çekim hissetmek. Bu felakete davetiye çıkarmaktır.

Yakın zamanda dul kaldığını hatırlıyorum ve muhtemelen hala yas döneminde olduğunu ve dolayısıyla ilgilenmediğini bildiğim için biraz rahatlıyorum. Yani, ne kadar muhteşem olursa olsun bir hamle yapmamın imkanı yok.

Ve Rowan Kincaid muhteşem.

"Kaç yaşındasın sen?" Beynim açıkça çalışmadığı için ağzımdan kaçırıyorum çünkü bu uygun bir soru değil.

Isla "Kırk dört," diye cevap verince adam ona

ters ters bakar. "Kırk üç, teşekkür ederim.

Lütfen git oyna."

Kıkırdıyor ve evin başka bir odasına gidiyor. "Üzgünüm,

ben sadece... daha ."

"Ben de aynısını söyledim ama inan bana, kardeşim seni öve öve bitiremedi." Geldiği yöne doğru başını sallıyor. "Ofisime gidebiliriz."

Onu uzun bir koridordan geçerek koridorun sonundaki odaya kadar takip ediyorum. Kapıyı arkamızdan kapatıyor ve masasının arkasına oturuyor. "Bakın, geldiğiniz için minnettarım. Kızımın çok ikna edici olabileceğini biliyorum ve eğer köşeye sıkıştığını hissettiysen özür dilerim." Gözlerinin ne kadar yorgun olduğunu ve bana ne kadar ciddi baktığını fark ediyorum.

"Hayır... Ben öyle hissetmiyorum. Kızınız çok sevimli. Çok tatlı. Biraz da yaramaz. Onu kurabiye reyonundaki raflara tırmanırken buldum. Bunu size söyledi mi emin değilim."

"O ." Elini kısa siyah saçlarında gezdirerek iç geçiriyor. "Ona bunu yapmayı bırakmasını söyledim."

"Neden bana biraz durumunuzdan bahsetmiyorsunuz? Isla eşinizin vefat ettiğinden bahsetti-"

"Öyle mi dedi?" diye araya giriyor, yüz ifadesi karışıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Tamam, anneleri evet. Bir yıl önce öldü ama ondan önce yaklaşık üç yıl önce . Yani teknik olarak eski karım," diye açıklıyor. "Isla bu konuda pek konuşmaz, o yüzden sana anlatmasına şaşırdım."

"Öyle değil mi?"

"Sadece beş yaşındaydı ve... sanırım hala tüm bunların ne anlama geldiğiyle mücadele ediyor. O aynı zamanda benim mutlu-şanslı çocuğum. Hiçbir şey onu rahatsız etmez. Her zaman gülümser. Nadiren ağlar."

Aklım marketteki etkileşimimize gidiyor ve annesinden bahsettikten birkaç dakika sonra tamamen yabancı birinin önünde gözlerinin yaşlarla dolduğu düşüncesi, babasının çocuklarıyla onun hakkında hiç konuşup konuşmadığını ya da bunun konuşmadıkları bir şey olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

"Anlıyorum... ve iki tane daha mı var?"

"Bir oğlum var, Sawyer. O on yaşında ve kızım Margot on altı yaşında." "Margot günlük işlerde size yardım ediyor mu?"

"Yapabildiği kadarıyla, evet. Ben bir avukatım ve eve geç geldiğim çok gece oluyor. İstedikimden daha geç. Yemek yapmama ve onları makul bir saatte yatırmama yardım ediyor." Makul derken, Sawyer garaj kapısının açıldığını duyup babasının eve geldiğini haber verene kadar muhtemelen televizyon seyrediyor ya da iPad'inin başındadır.

"Bir dadiya sahip olmaya nasıl tepki verecek? Bazen o yaştaki gençler, özellikle de kızlar, sadece bir bebek bakıcısı olarak gördükleri birine sahip olmakta zorlanırlar." Parmaklarımı tırnak işareti olarak kullanıyorum.

"Bununla başa çıkacaktır. Sanırım bir kısmı özgürlüğünün bir kısmını geri aldığı için mutlu. Çoğu gün antrenmandan eve gelmek zorunda ve biliyorum ki

Okulun spor etkinliklerine gitmeyi ya da okuldan sonra arkadaşlarıyla bir şeyler yapmayı tercih ediyor. Şu anda cezalı ama cezası bittiğinde amigo antrenmanından sonra hemen eve koşmak zorunda kalmayacağı için mutlu olacağını biliyorum."

"Eve gizlice bir çocuk sokmaktan ceza aldınız, doğru mu?"

Sandalyesinde geriye yaslanmadan önce yüzünü buruşturuyor.

"Kardeşim mi söyledi?" Başımı salladım. "Bu konuda endişeli misin?"

"On altı yaşındaki kızı ve onun erkek arkadaşı hakkında endişe duymayan bir baba söyleyin, size bir yalancı göstereyim."

Hiçbir babanın konuşmak istemeyeceği bir konuyu açmaya çalışırken boğazımı temizliyorum. "O... onunla güvende olmak hakkında konuştunuz mu?"

"Tanrım, hayır. Bu konuda endişelenmiyorum ve bu düşüncüyü onun aklına sokmak bile istemiyorum. Seks yapmasa iyi olur."

Saflık mı yapıyor yoksa mi cahilce davranıyor için kaşlarımı çatıyorum.

"Ama ya öyleyse? On altı yaşında ve büyük ihtimalle bunu çoktan düşünmüştür." Her ne kadar ben bekaretimi 'sorumlu kişi' olmaya zorlandığım için biraz geç kaybetmiş olsam da, on altı yaş arkadaşımın ve küçük kız kardeşimin bekaretlerini kaybettikleri yaştı.

Sanki çok saçma bir cümle kurmuşum gibi gözleri benimkilere kaydı. "Bu konu hakkında konuşmasak olmaz mı?"

"Aslında işler böyle yürümüyor."

Kaşları birbirine yapışıyor ve her saniye yüzünde oluşan tedirginliği görüyorum. "Affedersiniz?"

"Bu konuda konuşmamak sihirli bir şekilde bunu sorun olmaktan çıkarmayacak. Pek çok babanın bu konuda anneye danıştığını biliyorum ama annenin bu konuda bir fikri yok ve anladığım kadarıyla güçlü bir yetişkin kadın varlığı da yok, yani dokuz ay içinde dede olmak istemiyorsanız bu iş size düşüyor."

Sanki ona hakaret etmişim gibi alay ediyor. "Benim kızım öyle biri değil."

"Bunun bir şeye benzemekle ilgisi yok." Dünyadaki tüm müfredat dışı aktivitelere sahip örnek bir A öğrencisi olan ve yine de hamile kalmak için zamanı olan küçük kız kardeşimi düşünerek omuz silkiyorum. "Her türlü kızın başı aşık olduklarını düşündükleri derde girer. Tek söylemek istediğim, bu konuşmayı şimdi yapmak sizi daha sonra çok farklı bir konuşma yapmaktan kurtarabilir."

"Derse ihtiyacım yok." Sesi düzgün ama yine de bir parça savunmacı.

"Haklısın. Öyle," diyorum ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Bana oğlundan bahset. Neden onu dışarıda araba yıkarken tutuyorsun? Bunun onun fikri olmadığını tahmin ediyorum."

"Okuldan uzaklaştırıldı. Pazartesi günü geri dönecek," diyor daha fazla bilgi vermeden.

'Bana bundan daha fazlasını vermen gerekecek' dercesine kaşlarını kaldırıyorum. "Ne için...?"

"Çöp tenekesinde ateş yakmak," diyor bakışlarımla karşılaşmadan.

Tanrı aşkına burada neler oluyor?

"Çakmağı nasıl aldı?"

"O on yaşında. Dolapları nasıl açacağını biliyor." Gözleri benimkilere kaydı, biraz da kızgınlıkla karışık bir şaşkınlıkla.

"Kimse yaralandı

mı?" "Hayır."

"Bunu neden yaptığını söyledi

mi?" "Sanırım dikkat çekmek

için?"

"Sordun mu?"

Yakışıklı yüzünde bir kızgınlık ifadesi beliriyor. "Evet Elianna, sordum." Adımı söyleme şekli içimde küçük bir titreme yaratıyor. Sanki beni azarlıyormuş gibi.

Verdiği yanıtta hem biraz tahrik olmuş hem de çoğunlukla sinirlenmiş hissederek daha da zorluyorum. "Ve düzgün bir cevap alamadın mı?"

"Eğlenceli olacağını düşündüğünü söyledi."

"Bunun ne kadar tehlikeli vurguladınız mı? Ya biri zarar görseydi?"

"Neyse ki kimse yapmadı. Kontrolden çıktıktan sonra yangın söndürücüyle kendisi söndürdü."

"Yangın söndürücüyü nasıl kullanacağını biliyor mu?"

"Ne yazık ki kendi iyiliği için fazla zeki." Gözlerini deviriyor ve ardından içimi ısıtan bir gülümsemeyle karşılaşıyorum.

"Belki de yeterince zorlanmadığı ve bir üst sınıfa geçmesi gerektiği düşüncesini araştırdınız mı?"

"Tamamen."

"Ve?"

Tekrar iç geçiriyor, bu sefer hayal kırıklığı içinde, sanki bu sorgulamadan bıkmış gibi. "Ortaokula hazır değil."

"Anlıyorum." Bu ailenin gerçekten ne kadar yardıma ihtiyacı olduğunu düşünüyorum ve ne kadar istesem de, cevabın ben olduğumdan emin değilim. "Bay Kincaid-"

"Rowan," diye araya giriyor ve gözleriyle karşılaştığımda bitkin görünüyorlar.

River'ın boğulmasıyla ilgili yorumunu hatırlıyorum ve onun yerine bir soru sormayı tercih ediyorum. "Benden önce kaç kişi gördün?"

"On iki," diyor sessizce. "Kaç

gün içinde?" "İki."

Vay be. "Ve hiçbirisi uygun değil miydi?"

"Onların gözünde, hayır."

"Üç çocuk zordur." Muhtemelen bu lafı duyan ve odadan yeterince hızlı çıkamayan tüm kadınları düşünüyorum.

"Evet," diyor, gözleri benimkilerle buluşmuyor.

"Anneleri ile yakın mıydılar?"

"İkimizle de eşit derecede yakın olduklarını düşünmek istiyorum. Ortak velayetimiz vardı."

Bu geçişin muhtemelen hepsi için ne kadar zor olduğunu düşünürken bir an sessiz kaldım. "Sence en çok kim zorlanıyor?"

"Sanırım en büyüğüm. Çok yakındılar." Isla ile olan kısa etkileşimim ve Sawyer'ın çok bariz davranışlarını duymak bunu hemen çürütmek istememe neden oluyor, ancak hepsiyle daha fazla zaman geçirene kadar kararımı saklı tutacağım.

"Annem ben Margot'dan biraz daha küçükken öldü, bu yüzden muhtemelen onu anlıyorum. Büyümelerine yardım ettiğim iki küçük kız kardeşim var. Çok mücadele ettik ve keşke yardım alsaydım. Babam çalışmakla meşguldü ve pek çok şey benim üzerime kaldı. Harika bir babaydı, sadece... her zaman yanımda değildi." Dudaklarımdan çıkmaya hazırlanan kelimelerden şimdiden pişmanlık duyuyorum ama uzaklaşırsam bu aileyi aklımdan çıkaramayacağımı biliyorum. "Sana yardım etmek istiyorum."

"Sen. SÖZ VERMİŞTİN," diyor en iyi arkadaşım Jacqueline tekila shot'ını dudaklarına götürürken. "Bu dönem dadılık yok demiştin, böylece bir hayatın olacaktı ve biz de ayda bir kereden fazla takılabilecektik!" diye sızlanırken başını en sevdiğimiz barda oturduğumuz yüksek masaya doğru eğiyor. "Bu hiç adil değil. Sen de mi orada yaşayacaksın?"

"Yatılı bir dadiya ihtiyaçları var. İki küçük çocukları var ve babası çok geç saatlere kadar çalışıyor ve on altı yaşındaki çocuğun evden kaçmaya başlamasından ve ortanca çocuğun onu koruyacağından endişeleniyor." En büyük çocukla henüz tanışmadım ve babasının bana söylediklerine dayanarak onun hakkında tam bir fikir edinemedim.

"On altı yaşında birine dadılık mı yapacaksın? Tanrım, izleyebilir miyim?" Homurdanıyor. "Kız mı erkek mi?"

"Kız," diyorum baharatlı margaritamdan sağlıklı bir yudum almadan önce çünkü o yaşta bir kıza bakıcılık yapma düşüncesi benim için kesinlikle yeni bir şey.

"Oooh, senden nefret edecek," diye şarkı söylüyor Jacqueline, şık siyah bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırırken. "Onunla tanıştın mı?"

"Hayır, evde değildi ama yarın onunla buluşmaya gideceğim." "Baban nasıl?" diye soruyor sırtarak.

"Başlama yine." Aramızdaki ıspanak sosunun içinden bir cips sürüklüyorum.

"Seksi mi? Lütfen bana olduğunu söyle." Cevap vermek zorunda kalmamak ve bakışlarından kaçmak için cipsi ağzıma atıyorum ama çenemden beni kendisine doğru çeviriyor. "Asla olmaz."

Sinirle yutkunuyorum ve irkiliyorum.

"Way." "Aman Tanrım, aman Tanrım!"

Bu altın değerinde."

Elinden kurtuluyorum ve ona kuşkuyla bakıyorum. "Ne zamandan beri çocuklu bir adamla ilgileniyorsun? Çocukları bile sevmiyorsun! Bir erkekle bile çıkmıyorsun.

Çocukların doğum günü partilerine gitmek istemediğin yeğenine ya da torununa bağlılık duyan biri " diyorum.

"Hepsi doğru, ama bu sizin ve umarım vajinanız için altın değerinde."

"Kesinlikle öyle değil." Gözlerini, ağzını ya da elini sıkarken elimi nasıl sardığını düşünmek istemeyerek başımı sallıyorum. "O benim patronum olacak."

"Bekâr baba dadı mecazının ne kadar seksi olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye soruyor. "Evet, biliyorum," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum.

"Adı ne?" diye soruyor birasını dudaklarına götürürken. "Rowan Kincaid."

"Tanrım, adı bile kulağa seks gibi geliyor. Ayrıca, bekar babalara nadiren dadılık yapıyorsun. Bu aileyi bu kadar özel yapan ne?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum, tam olarak neden kabul ettiğimi biliyorum ama Jacqueline Woods'un sorgulamasına ve beni son psikoloji çalışmasına dönüştürmesine hazır değilim. Bakışlarından kaçarken pipetimi içkimin etrafında döndürüyorum ve ona gerçeği söylemeye hazırlanıyorum. "Anneleri yeni öldü ve... sanırım onlar için üzülüyorum."

"Ah, tabii ki." Kafasını tokatlıyor.

İnledim. "Başlama yine."

"Ben mi? Geçmişî yeniden yazmaya çalışıyorsun. Eğer bekar babayı becerirsen, babalık sorunların hakkında uzun uzun konuşuruz, Ellie."

"Onunla yatmayacağım!" Neredeyse altı yıldır kimseyle seks yapmadım ve yaptığım çocukların babasıyla olan resmi olmayan bekarlık yeminimi kesinlikle bozmayacağım. Seksten kaçınıyor değilim; sadece bekaretimi kaybettiğim o korkunç deneyimden sonra yatmak istediğim birini bulamadım. Ve ondan sonraki iki seferde de. Biriyle çıktım.

ama öpüşmekten ve doğru yapmadığımdan endişelendiğim birkaç el işinden öteye gitmedi.

"Bunu biliyor mu? Çünkü sen de onun çatısı altında yaşayan ve çocuklarını büyüten yirmi beş yaşındaki muhteşem bir cazibe olmak üzeresin."

"Tanıştığımızda son derece profesyoneldi."

"Profesyoneldi, ta ki sen daha garaj yolundan çıkmadan mastürbasyon yapana kadar." Tabağımdan bir patates kızartması çalmadan önce homurdandı.

"Ah, kapa ," diye alay ediyorum, bir yandan da elinin onun elinin etrafına sarılmış olması hakkında fazla düşünmeme izin vermemeye çalışıyorum - hayır.

"Sadece söylüyorum..." diyor ellerini savunmak için kaldırarak. "Bak, pek kimseyle çıkmadığını biliyorum ama ateşli ve bekâr bir adamla yaşamak..." Dudaklarını büzüyor ve öne doğru eğiliyor. "Olur böyle şeyler, bilirsin."

"Ve benim kuralımı biliyorsun. Ailemle bağlantılı hiç kimseyle hiçbir şeyin peşine düşmem. Sadece onlara yardım etmek istiyorum. Üç gündür Isla'nın markette annesinin öldüğünü söylerken gözyaşlarını tutamadığını düşünüyorum."

Jacqueline bakıcılık yaptığım çocuklara ne kadar gönül verdiğimi biliyor ve zaten bağlandığım ortadayken bağlanmamakla ilgili nasihatini şimdiden duyabiliyorum. "Orada ne kadar kalmayı düşünüyorsun?"

"Altmış günlük bir deneme ve sonra yeniden değerlendireceğiz." Masanın karşısından bana bir bakış attı ve ben inledim. "Ne?"

"Genelde bir bitiş noktanız olur. Genellikle sadece bir yaz için, yani üç ay. Bu, en küçüğünüz on sekiz yaşına gelene kadar devam edecekmişsiniz gibi görünüyor."

"Hayır, yani... Bilmiyorum. Para iyi ve zamanım var. Haftada bir kez kampüse gidip danışmanımla bir saat görüşmem gerektiğini ve Margot'nun o sırada evde olacağını biliyor. Ayrıca bana ayda iki hafta sonu izin veriyor, o yüzden rahat ol, hâlâ takılabiliriz." Gözleri parlıyor

ve koltuğunda küçük bir dans yapıyor. "Ama on iki yıl boyunca orada olacağımı sanmıyorum. Ayrıca, biriyle tanışabilir."

"Evet," diye homurdanıyor içkisinden bir yudum almadan önce, "misafir odasında uyuyan seksi dadı."

CHAPTER THREE

ROWAN

"Yirmi beş yaşında mı? Ne yani, diğer yaşı uygun dadıların hiçbiri uymaz mıydı?" Margot yüzünde sinirli bir ifadeyle ofisimin kapı pervazına yaslanırken söylüyor bunu. Annesinin tıpatıp aynısı, uzun kumral saçları ve güneşin etkisiyle sararmış telleri, kahverengi gözleri ve kasvetli kış aylarında bile yıl boyunca bronz kalan teni.

"Yaşına uygun dadıların hiçbiri senin ve kardeşlerinin saçmalıklarına katlanmak istemedi," diye cevap veriyorum bilgisayarımdan başımı kaldırmadan.

"Baba, benimle dalga geçiyor olmalısın. O daha çok genç çocuklarıdır."

Bunu görmezden geliyorum çünkü bu düşünceyle pantolonumda hafif bir sıkışma hissetsem bile ona olan on sekiz yılımı düşünmek istemiyorum. "Senin için bile burada değil. Kardeşlerin için ve ayrıca bebek bakıcılığı yapmak zorunda kalmaman için burada. Teşekkür edebilirsin."

"Baba, ben iyiyim. Yardım etmenin sakıncası yok."

"Senin bu yönünü seviyorum ama aynı zamanda genç bir kız olmak için de zamanın olsun istiyorum ve evde bir yetişkine daha ihtiyacım var. Çok geç saatlere kadar çalışıyorum ve sen..." Ona bakıyorum ve hızla gözlerimi kırpttırıyorum, "sevgili kızım, boş bir eve sürekli erişim konusunda sana güvenilemeyeceğini bana kanıtladın."

"Yani, o da benim için."

"Size ne yapmanız gerektiğini söylemek için burada değil. Senin için sadece caydırıcı bir unsur." Ona gülümsedim.

"Baba, bu bir şaka!" diyor ofisimden çıkarken.

Margot'nun bununla nasıl başa çıkacağını düşündüm ama sonuçta bunu aşması gerekecek. Elianna'yı görmeden önce on iki kadınla görüştüm ve on tanesine işin özünü anlattığımda kibarca reddettiler. Birini bana açıkça asıldığı için, diğerini ise yeterince deneyimli olmadığı için reddettim. Elianna'nın deneyimi, referansları, diploması ve en önemlisi, çocuklarımın benimle bağdaştıramayacağı bir şeyi var. Onun hikayesini ve annesi öldüğünde babasına nasıl yardım ettiğini düşünüyorum ve bu hikayenin onun yüreğini sızlattığını biliyorum. Tüm detayları bilmiyorum ama onunkinin de benimkini etkilediğini itiraf etmeliyim.

Tüm bunlar beni kardeşimin Elianna Riley'nin çok güzel olduğu konusunda abartmadığını görmezden gelmeye zorladı. Tipik olarak tercih ettiğim kadınlardan biraz daha genç olsa da, kendimi sık sık çekici bulduğum fiziksel özelliklerin çoğuna sahip. Omuzlarından sarkan uzun koyu kıvrıkcık saçları, kusursuz ve zengin karamel rengine bir cildi, kahverengi gözleri, kalbimi yerinden oynatan bir gülümsemesi ve dişlerimi geçirmek istediğim dolgun dudakları var. Çıktığım çoğu kadından daha kısa boylu ve daha genç olduğu için göğüsleri yardımla değil, doğası gereği daha yukarıda duruyor. Aşağıya doğru bakışlarımı minimumda tutmak için her türlü kısıtlamayı yaptım.

Onun ne kadar muhteşem olduğunu ya da köşeyi dönüp kızımın parmaklarını onunkilerle birleştirdiğini gördüğümde hissettiğim anlık çekimi görmezden gelmiyorum, ama aynı zamanda son on iki ayda hayatıma yardım etmek için herhangi bir planla giren ilk kişi. Sırf onu düşünmek sıkımı kaldırıyor diye bunu berbat edemem.

Bana meydan okuması hoşuma gitti; bu, onlara meydan okuyacağı anlamına geliyor ve ihtiyaç duydukları şey olan ayağını yere basmaktan korktuğunu görmüyorum. Bir Mary Poppins'e ihtiyacım yoktu ve tam tersi gibi görüldüğü için minnettarım. Hayal görmüyorum. Çocuklarımın düzene ve disipline ihtiyacı olduğunu biliyorum. Sadece haftada seksen saat çalışırken bunu nasıl yapacağımı bilemedim. Onlarla hafta sonları ilgilenmekten tam zamanlı çalışmaya geçmek bir alışma süreci oldu ve keşke buna hazırlanmak için daha fazla zamanım olsaydı.

Çalışma saatlerini azaltabilirsin, sanırım anneleri öldüğünden beri bininci kez.

Ama ben büyük bir hukuk firmasında ortağım, bu da her hafta sürekli olarak çalışma saatlerimi azaltmamın pek mümkün olmadığı anlamına geliyor.

Yani, birkaç gün içinde evime taşınacak olan kadına karşı besleyebileceğim tüm şehvet dolu duygularım bir kutunun içinde kilitli kalacak.

Şu anda kaçındığım diğer şeyler. Çocuklarımın dadısıyla profesyonel ilişki dışında herhangi bir düzeyde ilişki kurmam söz konusu değil.

Ön pencereden siyah bir SUV ile garaj yoluma girişini izliyorum ve üçünü birden bir yere götürmek zorunda kalırsa diye yeterince büyük bir şey kullandığı için minnettarım.

"Kahretsin, hatırladığımdan daha ateşliymiş," diye duyuyorum arabadan inerken yanımdan ve kardeşim sırtıma sert bir tokat atıyor.

"Neden buradasın?" İnledim. Bugün Cumartesi, yani River'ın evime gelmesi alışılmadık bir şey değil, ama daha öğlen bile olmadı ve dün gecedan hâlâ akşamdan kalma olmamasına şaşıyorum.

"SJ bana bugün Margot'yla buluşacağını söyledi. Bunu kaçıramazdım," diyor River pencereden dışarı bakmaya devam ederken.

"Git başımdan."

"Hadi ama. Bana teşekkür etmelisin. Ve sen de benim için iyi şeyler söyleyerek bana teşekkür etmelisin." Bir kolunu boynuma doladı ve beni bir şekilde kafama geçirdi. Aşağı yukarı aynı boyda olsak da, çocukken bile her zaman daha sert biriydi ve bunu kabul etmekten nefret ediyorum ama şu anda benden daha güçlü.

"Onun için çok yaşlısın," diyorum elinden .

"Senden altı yaş *küçüğüm*, bu da ondan sadece on iki yaş büyük olduğum anlamına geliyor. Bu bir şey değil."

"Biliyorum bu senin tercih ettiğin yaş, kadınları seviyorsun falan ama çok yaşlısın."

"Oh, hadi ama. Sen de mi onun babasıydın? Bir rahat bırak beni."

"River, hayır. Onunla birlikte olursun ve sonra kaçınılmaz olarak her şeyi berbat edersin ve o da senin yüzünü görmeye dayanamadığı için ayrılmak ister. Kesinlikle olmaz. Geri çekil ve ona asılma," diyorum ona hızlıca, merdivenlerden çıkarken onu izlerken.

İnliyor. "Bu kadar sinir bozucu olacağını bilseydim ona çıkma teklif ederdim. Sana göz kulak olduğum için aldığım teşekkür bu mu?"

"Evet." O yaklaşırken kapıyı açıyorum ama ne giydiğini kataloglamadan önce değil. Belini ve kalçalarını saran ama aşağıya indikçe biraz daha bollaşan koyu renk kot pantolon ve içine sokulmuş düz beyaz bir tişört. Kotunun altına topuklu olduğunu düşündüğüm bir çizme ve üzerine de kısa siyah bir blazer ceket giymiş. Hem profesyonel hem de rahat görünüyordu ve en önemlisi de göz kamaştırıcıydı. Sıkı bukleler omuzlarına dökülüyor ve dudaklarım boynunu keşfederken ellerimi saçlarına dolamanın nasıl bir his olduğunu düşünmüyorum.

"Merhaba," diyor eli hâlâ kapıyı almaya hazırlanıyormuş gibi havada asılı dururken. Gülümsüyor ve gözlerimi dudaklarından uzak tutmak için elimden geleni yapıyorum ama kırmızıya boyanmışlar ve gülümsemesine karşı kendimi kısa süreliğine büyülenmiş buluyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Seni gördüm." Ona başımı salladım. "İçeri gel."

"Tüm sertifikalarımın kopyalarını, ehliyetimin bir kopyasını ve bazı tavsiye mektuplarını getirdim." Bana bir dosya uzattı. Referanslarından ikisini aradım, ikisi de çocuklarıyla ne kadar iyi anlaştığını anlatan annelerdi ve çocuklarım kaç yaşında olursa olsun, bu iş için doğru kadını işe aldığıma dair bana güvence verdiler. *Modern zamanların Fraulein Maria'sı*, demişti biri şarkı söylemeyen.

"Harika, teşekkür ederim."

"Bak, şuna bak. Mükemmel uyum sağlayacağınızı biliyordum," diyor River aramızda bir ileri bir geri bakarken.

Kardeşime bakıyor ve ona pek çok kadının baktığı gibi bakmadığını fark etmekten nefret ediyorum; sanki göz açıp kapayınca kadar onu becermeye hazırlarmış gibi. Bunu ben de anlıyorum ama yanımda çocuklarımdan biri olmadan dışarı ıkmayalı uzun zaman oldu ve onlar, özellikle de Margot, söz konusu kadınların bariz ilgisi olduğunda genellikle caydırıcı oluyorlar.

Bana dönmeden önce ona kıbarca gülümsüyor. "Bazı eşyalarımı da getirdim."

"Oh harika. River bu konuda yardımcı olabilir." Ona bakıyorum ve kapıya doğru başımı sallıyorum. "SJ!" Uyanık olup olmadığını merak ederek sesleniyorum çünkü onu kahvaltıdan beri görmedim ve kahvaltıdan sonra tekrar uyuduğu biliniyor.

"İçeri girdiğimde onu havuzda gördüm. Gerçekten *topraklanmış* görünüyordu," diye homurdandı River.

"Havuzunuz mu var?" Elianna bana kocaman gözlerini kırıpştırıyor. "Ve o orada... gözetim olmadan mı?"

"Çocuklarımın hepsi yüzebilir." Bana neredeyse şaşkın şaşkın bakıyor ve yine dünyanın en kötü ebeveyni gibi hissetmekten nefret ediyorum. "İsla, Margot olmadan oraya gitmemesi gerektiğini biliyor."

River, "Margot da oradaydı," diye ekliyor ve gerçekten orada olup olmadığını ya da on yaşındaki çocuğum havuzdayken daha fazla orada olamadığım için duyduğum utancı hissedip hissetmediğini merak ediyorum. *Ya da onun orada olduğunu bildiğim için.*

"Peki böyle mi olacak?" Ona soruyorum. "Bana sürekli ne yaptığımı bilmediğimi mi hissettiriyorsun?"

Kaşlarını çatıyor ama en ufak bir pişmanlık belirtisi göstermiyor. "Hayır, ama her yıl meydana gelen boğulmaların yarısından fazlası ev havuzlarında gerçekleşiyor ve evet, genellikle sizin çocuklarınızdan daha küçük olsalar da, beş ila dokuz yaş arasında olanların sayısı çok fazla."

"Oğlumun on yaşında olması ve yüzme takımında olması iyi bir şey." Sıcak kahverengi yanaklarının hafifçe kızarmasını izliyorum.

"Her ne kadar şimdiden aşk festivali için yaşıyor olsam da, gidip eşyalarını getireyim." River elini uzattı. "Anahtarlar?" River anahtarları ona uzatıyor ve River başka bir şey söylemeden kapıdan çıkıyor ama arkasından bir bakış fırlatırken ağzından *RAHATLA* kelimesi çıkıyor.

Kolumda bir el hissettiğimde beni takip edeceğini umarak ondan uzaklaşmaya başlıyorum ve nazik bir sıkışma beni yolumda durduruyor. Kapı kapandığında, "Özür dilerim, sana kendini kötü hissettirmek istememiştim," dedi. "Sadece çocuklarla ve havuzlarla ilgili kazalar gördüm ve ölümcül bir şey olmasa da çok temkinliyim." Beni tuttuğu yere bakıyorum ve sıcak avucunun tenimde yarattığı hissi ya da nabzımın hafifçe atmasını görmezden gelmeye çalışıyorum. Elini çektiğinde, onun dokunuşunun yokluğunu fark etmekten nefret ediyorum.

"Sorun sen değilsin Elianna. Sadece biraz savunmaya geçtim ama özrünü takdir ediyorum." Sanırım onu yardıma ihtiyacım olduğu için işe aldığımı düşünmemeliydim.

Alt dudağını ısırtıyor ve gözlerim hemen tekrar ağzına kayıyor. *Siktir, gözler yukarı.* "Bana hiç Ellie diyecek misin? İnsanlar bana böyle sesleniyor."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Şey, yapabileceğimi söylememiştin." Kızım bizi tanıştırtırken ona bu şekilde hitap etmiş olsa da, izin vermedikleri sürece insanları lakaplarıyla çağırmayı doğru bulmuyorum.

"Şey, yapabilirsin..." Sözüünü kesiyor.

"Not ettim, ama Elianna çok güzel bir isim, kullanmamak ayıp olur." Dudaklarında bir gülümseme belirirken bile gözlerini kaçırıyor.

SJ arka kapıdan içeri giriyor, havuza girmiş olduğu çok açık ve ona bir bakış atıyorum. "'Cezalı' olmanın neresinde havuza girmeye hakkın olduğunu düşünüyorsun?" Kilerden biraz cips çıkarırken ona soruyorum. Omuzlarına sardığı havluyu bir başlık gibi kafasına geçiriyor.

"Bugün havuzu temizlemem gerektiğini söyledin ama yüzerken temizleyemeyeceğimi belirtmedin," diyor bir paket Doritos açarken. Elianna'ya bakarak çenesini kaldırıyor. "Oh, bunun için sabırsızlanıyorum. YO, MARGOT!"

"Sawyer," diye uyarıyorum onu. "Cadılar Bayramı *boyunca* cezalı kalmak istemiyorsan, kışkırtmamamı öneririm," diye tehdit ediyorum, oğlumun Cadılar Bayramı'nı ve daha da önemlisi takip eden haftalarda yediği tüm şekerleri sevdiğini biliyorum.

"Baba, ben ve arkadaşlarım çoktan bir kostüm planladık."

"Ve eğer önümüzdeki altı hafta boyunca uslu durmazsan, otuz bir Ekim'de dolabında dururken ona bakıyor olacaksın."

"Peki," diye homurdanarak tezgâha yaslanır ve yüzünü cipsle doldurmaya devam eder.

Margot odaya giriyor ve gözleri önce benimkilerle buluşuyor, sonra yanımda duran ve oğlumla olan etkileşimimi komik bulmuş gibi yüzünde eğlenen bir ifade olduğunu yeni fark ettiğim kadına kayıyor. Ayrıca Margot'nun evin farklı bir yerinden görüldüğünü fark ediyorum, bu da River'ın önerdiği gibi Sawyer'la birlikte kesinlikle dışarıda olmadığına inanmamı sağlıyor.

"Merhaba," diyor ve kızım utangaç olmasa da bazen yeni insanların yanında biraz tedirgin oluyor, bu yüzden gelip kardeşiyle benim aramda durduğunda şaşırmadım.

"Merhaba Margot," diyor Elianna sıcak bir gülümsemeyle ve sonra kimse bir şey söyleyemeden tekrar konuşuyor. "Sence sen ve ben bir saniye konuşabilir miyiz? Bu ikisi olmadan?" Başını bana doğru sallıyor ve SJ ile Margot'nun gözleri açılıyor. Bana bir bakış fırlatıyor ve Elianna bir kahkaha atıyor. "Isırmayacağım ama burada gerçekte neler olduğuna dair bana en dürüst yorumu senin yapacağını düşünüyorum."

Margot'nun gözle görülür bir şekilde rahatladığını ve omuzlarındaki gerginliğin gittiğini görüyorum. "Tamam, tabii." Başını sallıyor ve Sawyer'ın ona "ona *hiçbir şey söyleme*" dediğini tahmin ettiğim bir bakış attığını fark ediyorum.

Odadan çıktıklarında Sawyer, "Bu çok sıkıcıydı," der.

"Sen, git bak bakalım amcanın eşyalarını getirmek için yardıma ihtiyacı var mı?" Kapıya doğru ilerlemeden önce suratını asıyor. "SJ," diye arkasından sesleniyorum ve arkasını döndüğünde havuza doğru başımı sallıyorum. "Orada tek başına yüzerken dikkatli ol, tamam mı?"

"Ben!"

"Yandan ters takla atmak yok."

Gözleri büyür çünkü bu hiçbir zaman bir kural olmamıştır. "HİÇ!?"

"Hayır, sadece... yalnızken olmaz," diyorum ona, oğlumun en sevdiği şeylerden birinin trampolenden atlamak için numaralar uydurmak olduğunu bildiğimden.

"Tanrım, dadı beş dakikadır burada!" diye homurdanıyor odadan çıkarken.

CHAPTER FOUR

Elianna

"Peki, ne bilmek istiyorsun?" Margot kucağına yerleştirdiğı yastıkla oynarken soruyor.

Bana üst katı hızlıca gezdirmeyi teklif etti ve kendimizi neredeyse tertemiz olan odasında bulduk. Ben on altı yaşındayken odamı hiç de öyle tutmuyordum, sanki içinden sürekli bir kasırga geçiyormuş gibiydi. Margot'nun ortalama bir on altı yaşındakinden daha olgun olabileceğı hissine kapılıyorum ve bu hale nasıl geldiğini merak ediyorum.

"Öncelikle, daha büyük olduğunun ve aynı düzeyde gözetime ihtiyaç duymayabileceğinin farkında olduğumu bilmeni isterim," diyorum ona. "Ayrıca babana kardeşlerin konusunda çok yardımcı olduğunu da biliyorum ve eğer sana söylemediyse, bunun fark edilmediğini bilmeni istiyorum." Başını salladı ve ben devam ettim. "Ben de annemi on beş yaşındayken kaybettim, bu yüzden... Yaşıyor olabileceğın bazı şeyleri anlıyorum." İtirazına hazırlanmak için boğazımı temizliyorum. "Belki de anlamıyorum, ama istersen bu konuda konuşmaya hazırım."

"Bunu duyduğuma üzüldüm ama başka bir psikiyatriste ihtiyacım yok."

"Ve ben bir avukat olmak için lisanslı değilim. En azından şimdilik," diyorum başımı sallarken. "Ama en önemli gençlik yıllarını annesiz geçirmiş biriyle konuşmak istersen, seninle dertleşebilirim."

"Bana arkadaş olmak istediğini söylediğın konuşma bu mu?" diye soruyor ve bu on altı yaşındaki kızlara özgü tavrın ilk belirtisi.

"Hayır, ben senin arkadaşın olmak için çok yaşıyım ve senin de arkadaş sıkıntısı çekmediğini varsayıyorum." Gözlerimi ona diktim. "Bana popüler bir tip gibi geliyorsun." Genetik ona iyi davranmış. Doğal olarak bronzlaşmış ve

çiller ve kadınların elde etmek için binlerce dolar harcadığı doğal röfleli muhteşem parlak saçlar.

Dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Peki, sen nesin zaman... eğer dadım ya da arkadaşım değilsen."

Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve nasıl bir gard aldığını görebiliyorum. Beni içeri almasının ne kadar zor olacağını merak ediyorum. "Henüz bilmiyorum. Nasıl bir ilişkimiz olmasını istediğine senin karar vermene izin vereceğim."

"Ben mi?"

"Elbette." Omuz silkiyorum. Margot'yla ilgili en büyük endişenin erkek arkadaşı ve onun gizlice kaçma ihtimali olduğunu düşünüyorum ama burada yaşıyorsam varlığım bunu kendiliğinden çözecektir. Ona kişisel gardıyanı olarak hizmet ettiğimi açıkça söylememe *gerek yok*.

"Tamam..." diyor isteksizce, sanki benim bakış açımdan tam olarak emin değilmiş gibi. "Baban amigo kız olduğunu ve her gün antrenman yaptığını söyledi.

okuldan sonra?" Başını sallıyor. "Ve şimdiye kadar okuldan sonra eve gelip kardeşlerini alan amcandan görevi devralıyordun?"

"Doğru."

"Peki, şimdi burada olduğuma ve doğrudan eve gelmek zorunda olmadığına göre, bu boş zamanla ne yapacaksın?" diye sordum.

Kaşları, cevabı düşünüyormuş gibi birbirine çarpıyor. "Bilmiyorum. Ben... İsla ile vakit geçirmeyi ve ödevlerine yardım etmeyi seviyorum."

"Oh, şey... bu çok hoş. Eminim sizinle vakit geçirmekten keyif alıyordur." "Hoşlanıyor."

"Kardeşlerinle yakın mısınız?"

Başını sallıyor. "Öyle olmak zorundayız. Sahip olduğumuz tek şey biziz." "Senin baban var."

Kıkırdıyor. "Elbette, ama siz buradasınız çünkü çoğu zaman babamız yok. Evet, genel anlamda yanımızda ama günlük işler için her zaman yanımızda değil. Okul için aldığımız şeylerin yarısında onun imzasını taklit ediyorum." Boğazını temizliyor. "Yani, o biliyor," diye açıklıyor. "Yaptığım zaman ona söylüyorum. Böylesi daha kolay."

"Muhtemelen senin için çok fazla."

Omuz silkiyor. "Sorun değil." Bir yanım gerçekten böyle mi düşünüyor yoksa işleri herkes için kolaylaştırmaya mı çalışıyor diye merak ediyorum.

"Kardeşinin neden böyle davrandığını biliyor musun?"

Homurdanıyor. "Hayır. Ona durmasını söyledim ve alınmasın ama ben onu durduramazsam kimse durduramaz."

"Adil, ama bir fikriniz olması gerekmez mi?"

"Babamızdan ilgi görmek istemesi ve annemizi özlemesi bariz bir cevap değil mi?" Omuz silkiyor ve dudakları düz bir çizgi oluşturuyor.

"Elbette, sadece daha fazlası olup olmadığından emin değildim. Belki de okulda babanın bilmediği bir şeyler vardır."

"Hayır, Kincaid çocuklarının geliştiği yer okuldur." Gülüyor. "Hepimiz çok ve arkadaşlarımız var. SJ'nin yaramazlık yapması yeni bir şey ama o hâlâ sınıfının en zekisi. Babama onu bir yıl öne alması için yalvarıyorlar ama bu onu ortaokula taşıyacak ve açıkçası babamın henüz üç farklı okula gitmemize hazır olmadığını düşünüyorum." Sesinde bir kızgınlık seziyorum ve kardeşini bir üst sınıfa geçirmesi için babasına yalvaranlar arasında onun da olup olmadığını merak ediyorum.

Isla'nın heyecanla odaya girip Margot'yla benim aramdaki yatağa atlamasıyla sohbetimiz yarıda kesildi. Üzerinde turuncu kısa kollu bir güneş elbisesi, arkasında turuncu bir şapka ve şapkanın altından sarkan iki topuz saç örgüsü var. Güneş gözlüğü görmediğime şaşırdım ama sanırım şapka bugün onun aksesuarı olarak kullanılıyor. "Merhaba, Ellie! Buraya ne zaman geldin?"

"Çok uzun zaman önce değil. Margot'yu biraz tanımaya çalışıyordum." "Çay partisi yapmak ister misin?" diye soruyor ayaklarını sallayarak.

"Bugün fazla kalmayacağım ama Pazartesi günü okuldan döndüğünde gelmeye ne dersin?" Ona açıkça hayır demek istemediğimden ve aynı zamanda ona dört gözle bekleyeceği bir şey vermek istediğimden soruyorum.

"Burada olacak mısın?" diye soruyor heyecanla. "Burada olacağım." Başımı salladım.

"Babam artık burada yaşayacağını söyledi. Bu yatıya kalabileceğimiz anlamına mı geliyor?"

Margot kıkırdar ve topuzlarından birini çekiştirir. "Buraya oyun için gelmedi.

Yardım etmek için burada, Isles."

Bana biraz dudak büktü ve ben de tam ona *bazen* yatıya kalabiliriz, babaları kapıda belirir.

"Baba!" Isla yataktan atlıyor ve doğruca ona doğru koşuyor. Onu kucağına alır ve yanağına bir öpücük kondurur.

"Merhaba, Prenses. Dinle, bir evrak almak için ofise gitmem gerekiyor ama bir saat içinde dönmüş olurum."

Isla hemen kaşlarını çatar ve ayaklarını tekmelemeye başlar. "Ama dondurma alabileceğimizi söylemiştin!"

Onu yere bırakıyor ve önünde diz çöküyor. "Ve hala yapabiliriz..." Onun da en az onun kadar hayal kırıklığına uğramış görüldüğü gerçeğiyle kalbim göğsümde sıkışıyor.

"Hayır, bunu son söylediğinde beni yatırmak için dönmemiştin!" Ona *mutlu-şanslı* çocuk dediğini hatırlayınca, onun gözünde bunun tam olarak ne anlama geldiğini merak ediyorum.

"O kadar geç kalmayacağım, söz veriyorum."

Oflayıp pufluyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. Anında, ellerini onunkilerin içinde tutarak onları kaldırmasını izliyorum. *Tamam, küstahlığını kontrol altında tutuyor. Bu iyi bir şey.* "Gitmem gerek Angel. Özür dilerim."

"Margot beni götürebilir mi?"

En büyük kızına bakıyor ve o da başını sallıyor; bu tür konuşmaların çoğunun böyle geçtiğini tahmin ediyorum. "Elbette, tatlım." Ayağa kalkıyor ve Margot'ya bakıyor.

"Bu akşam futbol maçı var, o yüzden tezahürat yapıyorum," diye açıklıyor Margot. "Saat kaçta?"

"Sekiz," diyor Margot ve iç geçiriyor.

Sanırım o bile söz verdiği saatten biraz daha uzun kalabileceğini düşünüyor.

"Ben... biraz daha kalabilirim," diyorum onlara. "Margot siz dönmeden gitmek zorunda kalırsa diye."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve sadece bu cümleyle bile gözlerindeki rahatlamayı görebiliyorum. Sanki her şeyin bu kadar kolay olmasına alışık değilmiş gibi. "Gitmeden önce biraz konuşalım," diyerek beni kapıya doğru yönlendiriyor.

"Dondurma almaya gelmek ister misin?" Isla elimi tutuyor ve sıkıyor.

Ona ve kız kardeşine doğru dönüyorum. "Hayır, sanırım burada kardeşinizle kalsam daha iyi olacak. Cezalı çocuklara dondurma verilmez," diyorum babalarını kapıdan çıkarken takip ederken. Buraya geldiğimden beri değiştiğini görüyorum, bu da bana muhtemelen gitmesini gerektiren bir telefon aldığını düşündürüyor. Takım elbise giymemiş ama siyah pantolon ve gri bir polo ile kesinlikle iş kıyafeti giymiş.

"Özür dilerim. Bunu beklemiyordum ve River'dan kalmasını isterdim ama..." "Kesinlikle sorun değil. Zaten iki gün içinde burada olacağım," dedim.

Merdivenlerden inip ofisine doğru ilerlerken. Ev

çok büyük değil ama keşfe çıktığım ilk birkaç seferde kaybolabileceğim kadar büyük.

Kapıyı arkamdan kapatıyor ve hemen bana bir anahtar ve kendi dosyasını uzatıyor. "Sadece çocuklarla ilgili detaylar için kodlar. Isla'nın fındık alerjisi var ve sanırım bunu atlatıyor ama fındıkla temas ederse midesi ağrıyor ya da biraz kaşınıyor ve rahatsız oluyor."

"EpiPen'i var mı?"

"Eskiden öyleydi ama hiç ihtiyacımız olmadı. Annesi bu konuda çok iyiydi..." Yerimde gergin bir şekilde kıpırdanıyorum ve acaba verdiğim yanıt kafasını mı karıştırdı diye merak ediyorum çünkü konuşmaya devam ediyor. "Margot ve SJ de dikkat etme konusunda gerçekten çok iyiler ve Isla bile uzak durması ya da emin değilse sorması gereken bazı şeyleri biliyor. Buna gerek kalmayacak-"

"Hayır, öyle değil. Son ailemde ciddi bir fındık alerjisi olan bir çocuk vardı ve onun EpiPen'lerinden birini ben taşıyordum. Ben sadece... annelerinin iyi olduğunu ve Margot ile SJ'nin de öyle olduğunu söyledin ama senin öyle olduğunu söylemedin." Ona göz kırpyorum. "Şimdi de sorduğum için alınacağını düşünüyorum."

Boğazını temizliyor. "taşındığından beri iki olay yaşadık. İkisinde de sadece ben ve o vardık, bu yüzden sormayı düşünmüyorum çünkü ben onun babasıyım ve ona ne yedirdiğimi neden bilmeyeyim? Aklıma bile gelmedi." Yutkunuyor ve yüzündeki suçluluk duygusunu görebiliyorum. Konuyu açtığım ve kendini hırpaladığımı bildiğim bir şey için onu kötü hissettirdiğim için kendimi bok gibi hissediyorum. "Antihistaminiklerim var ve bir şeyler yolunda gitmediğinde sana söyleme konusunda çok iyi."

"Anlıyorum." Başımı salladım. "Başka alerjin var mı?" İçindeki kâğıtları karıştırırken soruyorum. Bilgilerin çoğu en sevdikleri yiyecekler ve atıştırmalıklar, okul sonrası aktiviteleri hakkında bilgiler, SJ ve Isla için yatma saatleri ve SJ'nin günde ne kadar süreyle herhangi bir oyun konsolunda kalabileceği gibi şeyler.

"Hayır."

"Bay Kincaid-"

"Rowan," diye ikinci kez düzeltiyor.

"Bana Elianna demeye devam edecekseniz sanırım Bay Kincaid demeye devam edeceğim," diyorum ona küçük bir gülümsemeyle. Ebeveynlerin hiçbirine ilk isimleriyle hitap etmediğimden bahsetmiyorum bile. Bu, aşmak istemediğim bir profesyonellik çizgisini koruyordu.

"İyi. Ne ?"

"Bence harika bir iş çıkarıyorsunuz. Tek ebeveyn olmanın nasıl bir şey olduğunu tam olarak bilmiyorum ama bir süre tek ebeveyn tarafından büyütüldüm ve bunun zor olduğunu biliyorum ve bazen hiçbir şeyi doğru yapmadığınızı hissediyorsunuz. Nefes almak için bir saniyeniz bile olmuyor ya da ne bileyim... kendiniz için bir şeyler yapmak için bir saatiniz bile olmuyor. Umarım burada olmam biraz daha rahat nefes almanıza yardımcı olur." Ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Sana zor zamanlar yaşattığımı düşündüğünde bile."

Gülümsemesi gözlerine ulaşıyor ve onu rahat görmekten mutlu olsam da, bu görüntünün kalbimi çarpıtmamasını diliyorum. "Bunu takdir ediyorum," diyor.

Ayağa kalkmadan önce başımı salladım ve sonra kapıdan çıktım.

Saatler sonra Margot futbol maçına gitmiş, babaları da Isla'nın sinirini bozacak şekilde hâlâ ofisten dönmemişti. Margot'yla yediği dondurma yanmayı biraz hafifletmiş olsa da, yatma vakti geldiğinde ve babası hâlâ evde olmadığına yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyordum. İyi geceler dilemek için ona FaceTime attı ve özür dileyerek ertesi gün bir şeyler yapabileceklerine söz verdi. Uyumadan önce ona iki kitap okumak istediğim için çok heyecanlanmıştı.

Saat sekiz buçuğa yaklaşıyor ve ben akşam yemeğinden kalanları Tupperware kaplarına koyarken Sawyer mutfakta oturuyor. Kincaid çocuklarının *hiçbirinin* yemek konusunda seçici olmadığını öğrendim ve üçünün de yaptığım dört peynirli rigatoni'yi sevmesi beni çok şaşırttı. Hatta Margot gitmeden önce birkaç lokma yemeyi başardı ve SJ'i eve gelmeden hepsini yememesi için tehdit etti.

Baktığım diğer çocuklar için, içlerinden biri yaptığım yemeği beğenmezse acil bir ızgara peynir veya tavuk bonfile yapmaya alışkındım. Kısa sürede yemek yapan bir aşçı olmaya inanmıyordum ama yaptıklarımı gerçekten deneyip beğenmeyen çocukları yatağa aç göndermeye de inanmıyorum.

"Peki, senin hikâyen ne?" Sawyer dondurmasından bir ısırık alırken soruyor. Daha önce kızlarla dondurma almaya gitmesine izin vermediğim halde, Margot kendi dondurmasının çoğunu bitirmedi ve kardeşine ikram etti. Üçünün bu kadar tatlı olmasının beni gülümsettiğini inkâr edemem.

Birbirlerine. Çocukları yanıyorsa olsalar bile birbirlerine tükürmeyecek yaşta olan birkaç aileye dadılık yaptım, bu yüzden onların dinamiklerini görmek canlandırıcı.

"Ne demek istiyorsun?" Tezgahları silerken soruyorum.

"Nerelisin? Üniversiteye gittin mi? Kardeşin var mı? Erkek arkadaşın var mı?"

İstilacı son sorusu üzerine ona bir bakış attım. "Her zaman böyle meraklı mısın?"

"Evet." Cevabımı bekliyormuş gibi kaşığını seramik kaseye vururken başını sallıyor.

"Ben Ohio'luyum. Üniversite için buraya taşındım ve Maryland Üniversitesi'nde psikoloji okudum. Şu anda çocuk psikoloğu olmak için yüksek lisans . İki küçük kız kardeşim var. Biri hala kocası ve kızıyla Ohio'da yaşıyor ve en küçük kız kardeşim de Yale'de birinci sınıfta okuyor" dedim.

"Yale?" Gözleri parlıyor. "Yani, gerçekten zeki mi? Orayı seviyor mu?"

"Seviyor. Neden soruyorsun, oraya gitmeyi mi düşünüyorsun?"

Umursamazca omuz silkiyor. "Babam tüm Ivy'lere bakmamızı istiyor."

"İstedğin bu mu?"

"On yaşındayım. Henüz ne istediğimi bilmiyorum."

"On altı yaşında bir çocuğun zekasıyla mı?" Tekrar omuz silkiyor ve ben de ona gözlerimi kısıyorum. "Tamam, dahi çocuk."

"Son soruma cevap vermedin."

"Bunun seni ilgilendirdiğini mi düşünüyorsun?" Kaşlarımı kaldırarak soruyorum. "Ummm, evet? Özellikle de seni dışarı çıkarmak için buraya gelirse ya da

bir şey. Bu, sana çıkma teklif etmek isteyen amcam için sorun olur," diyor dondurmasından bir ısırık daha almadan önce.

Şaşkınlıkla ona göz kırpyorum. "Bunu sana o mu yaptırdı? Çünkü sende hiç soğukkanlılık yok."

"Hayır, ama eminim merak edecektir."

"Şu anda bekâırım," diyorum ona. "Zaten dadılık yaparken zor oluyor. Kız arkadaşın var mı? Yoksa kızlar hâlâ iğrenç mi?"

"İğrenç değil. Sınıfımda bir kız var." "Oh?"

Bakışlarına karşılık vermeden, "O harika biri," diyor ve ben onun alev alev yanan yanaklarına kıkırdama dürtüsüne direniyorum.

"Okulda yaramazlık yapmanın sebebi o mu? *Onun* ilgisi için mi?"

"Beni küçümseme," diye alay ediyor. "Sorudan kaçma."

Garaj kapısının açılma sesi konuşmamızı kesiyor ve kapının açıldığını duymadan hemen önce Sawyer babasının önünde bir şey söylemememi istercesine başını bana doğru sallıyor.

"Bu konuşma daha bitmedi," diyorum onu işaret ederken ve o dramatik bir şekilde gözlerini deviriyor.

Rowan, kolunun altında birlikte çıkmadığı bir yığın dosyayla kapıdan içeri girerken, "Bu kadar geciktiğim için özür dilerim," diyor.

"İsla çok kızgın," diyor SJ dondurmasından bir ısırık daha alırken ve Rowan'ın cevap vermesi için tam zamanında ona kaşlarını çatıyorum.

"Kızgın ."

"Evet, öyle!" Kâseyi tezgâhın üzerinden bana doğru uzatıyor, ben de önce kâseye, sonra ona, sonra da kâseye bakıp kaşlarını kaldırıyorum. Ayağa kalkıp kaseyi alıp kendisi durulamadan önce bakışımı okuyarak iç geçiriyor.

"O iyiydi. Birkaç kitap okuduk ve kolayca indi. Gözyaşı yok." Rowan'a gülümsedim. "Ama muhtemelen yarın bunu telafi etmen gerekecek."

Başıyla onaylıyor ve buzdolabını açmak için devasa mutfakın ortasındaki adaya doğru ilerliyor. "Teşekkür ederim ve kaldığınız için sağ olun." Gözlerini Tupperware'den ayırıyor ve soruyla bana bakıyor. "Yemek mi yaptın?"

Sawyer tabağını bulaşık makinesine koymadan önce lavabodan, "Evet, harikaydı," diye ekliyor. "Gelecek hafta taco yapacağını söyledi."

Rowan bana bakıyor. "Demek çocuklarımın kalbine giden yolun midelerinden geçtiğini öğrendin?" Etkilenmiş görünüyor.

Sawyer mutfaktan çıkmadan önce, "Ben o kadar kolay değilim," der. "Ben odama gidiyorum. İyi geceler baba. İyi geceler Elles," diyor ve ben de benim için yarattığı lakaba gülümsüyorum

Rowan arkasından, "İyi geceler dilemek için birazdan kalkacağım," diye sesleniyor.

Birkaç dakika sonra Rowan, muhtemelen Sawyer'ın duyup duymadığından emin olmak için kafasını mutfaktan merdivenlere doğru uzatır. "Nasıl geçti?"

"Oh! Çok pürüzsüz," dedim ona. "Harika çocuklarınız var Bay Kincaid. Daha ilk gün olduğunu biliyorum ama ister inanın ister inanmayın, çocuklar için en önemli dinamiğin kardeşleri arasındaki dinamik olduğunu gördüm. Eğer her şey yolundaysa

her şey yerli yerine oturacaktır. Margot birbirlerinin sahip olduğu tek şeyin onlar olduğunu söyledi." Rowan'tepkisini inceliyorum, bunu nasıl karşılayacağını merak ediyorum ama hiç ürkmüşe benzemiyor.

"Bu iyi bir şey. Birbirlerine sahip oldukları için mutluyum. Kardeşim ve ben her zaman yakın olduk ve buna sahip oldukları için mutluyum." Kaseyi mikrodalgaya koydu.

"Başka kardeşin var mı?" "Hayır, sadece biz varız."

"Daha genç mi?"

"Evet. Öyle görünüyor, ha?" Kıkırdıyor ve ben başımı sallıyorum. *Evet, daha genç görünüyor, daha az gri saç var ve işlerinin farklılığından dolayı biraz daha formda olabilir, ama Rowan seçkin ve muhteşem görünüyor ve daha çok benim tipim. Ofiste geçirdiği uzun geceler arasında ek iş olarak modellik yapabilecek bir adama benziyor.*

"Şart değil, sadece daha önce gördüğüm bir etkileşimden anlayabiliyorum." Gülümsüyorum. "İşin avantajları, sanırım."

Yemeğini mikrodalgadan çıkarıyor ve taburelerden birine oturuyor. "Margot eve ne zaman geleceğini söyledi mi?"

"Söylemedi ama sanırım sokağa çıkma yasağı var?"

"Yani genellikle on ikiden önce gelir," diye cevap veriyor kolayca ve bana bakmadan sanki on altı yaşında bir kızın sokağa çıkma yasağı olmaması dünyadaki en normal şeymiş gibi.

Merakla kaşlarımı çatıyorum. "Ama evde olmak için belli bir saati yok mu?"

"Geç kalacağı zaman genelde bana mesaj atar ama belli bir saatten sonra nerede olursa olsun uyur."

"Onun nerede olduğunu her zaman biliyor musun?"

"Onun yerini biliyorum ve gece geç saatlerde benim bilmediğim bir yerde olmaması gerektiğini çok iyi biliyor. Tüm arkadaşlarının ailelerini iyice araştırdım," diyor gülerek.

"Bu iyi ama ya şehir dışındalarsa?" Çatalı ağzının yakınında duruyor ve sanki bu düşünce aklından hiç geçmemiş gibi bana bakıyor.

"Huh, bunu düşünmemiştim." Alnını ovuşturuyor.

"Biz gençken çocukların ne yaptığını hatırlıyor musun?" Boğazımı temizliyorum. "Yani, *siz* gençken. Benim aklıma bile gelmezdi ama ne demek istediğimi anladın."

Bana bir bakış attı ve ardından sahte bir kahkaha attı. "Teşekkürler."

Margot'yu taklit ederek, "Sisteminiz işe yararsa, şimdilik tekneyi sallamayacağım, ancak 'sokağa çıkma yasağının ne zaman olduğunu bilmiyordum' diye saçma bir saatte eve girmeye çalıştığı bir zaman gelecek," diyorum. Başparmağımla işaret parmağımı bir santimden daha az aralıklı tutarak, "Gençler bu kadarını verirsen bir mil yol alırlar," diye ekliyorum.

"Not edildi."

"Özellikle de ben burada olduğumdan beri ona bu kadar boş zaman verilmişse. Sanırım bu konuda o kadar endişelenmediniz çünkü yardım etmek için evde olması gerekiyordu. Tek söylediğim gözümün onun üzerinde olduğu." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Bunu takdir ediyorum," diyor. "Hem de çok." Boğazını temizliyor. "Buraya geleli bir gün bile olmadı ve ben şimdiden her şeyin daha kolay olduğunu hissediyorum."

"Ben de bunun için buradayım." Gülümsüyorum ve bakışlarını yemeğine indirmeden önce gözlerinin anında dudaklarıma kaymasını izliyorum.

Nefesimi bıraktım ve bu bakış yüzünden içimde oluşan karıncalanma hissini görmezden gelmeye çalıştım. "Ben artık çıksam iyi olacak."

"Tamam. Sizi geçireyim," diyor taburesinden kalkarken.

"Oh, hayır, lütfen ye. Ben iyiyim. Bu süslü mahallede arabama buradan herhangi bir sorun geleceğini sanmıyorum." Ben kıkırdıyorum ama o oturmak için kıpırdamıyor.

"Karanlık," diye karşı çıkıyor.

"daha dokuz bile olmadı," diye karşılık veriyorum.

"Tanrım, SJ'den de betersin. Benimle tartışamaz mısın?" İnliyor ve sesindeki çakıllı tını göğüs uçlarımin gömleğimin içinde gerilmesine neden oluyor.

Bunu kontrol altına almalıyım.

Gözlerimi deviriyorum ve sandalyeden ceketimi ve çantamı alıyorum. "Fiiine," diyorum kapıya doğru yürürken.

Arkamdan geldiğini duyuyorum ve daha ön kapıya ulaşmadan elini bana kapıyı açmak için uzattığını görüyorum. Keşke her şeyin ötesinde bu adam şövalye olmasaydı. Merdivenlerden yavaşça sessizce iniyoruz, sadece doğanın sesleri etrafımızı sarıyor, o sırada sesi havayı kesiyor.

"Bu arada referanslarınızdan bazılarıyla konuştum."

"Öyle mi?" Tam alt basamağa geldiğimizde söyledim.

Tekrar konuştuğunda arabamdan birkaç adım uzaklaşmıştık. "Çok iyi eleştiriler. Herkes sana sahip olduğum için şanslı olduğumu söyledi."

CHAPTER FIVE

Elianna

"Neden bu kadar erken kalktın?" Margot odaya doluştuğunda mutfağın girişinden gelen sesi duyuyorum. Saat erken, neredeyse sabahın yedisi, o pazartesi ve ben onun okula gitmek üzere olduğunu biliyorum.

"O kadar erken değil," diyorum ona.

Üniforma giymediğini, içine tişört sıkıştırılmış uzun bir etek giydiğini fark ediyorum ve birden Isla ve SJ'nin aksine Margot'nun özel okula gitmediğini anlıyorum ve bunun nedenini merak ediyorum.

"SJ ve Isla'nın okulu sekiz buçuğa kadar başlamıyor ve ikisini de yedi buçuktan bir saniye önce uyandırma şansımız yok." İşaret parmağını dudak kremi kavanozuna sürüp dudaklarında gezdiriyor.

"Doğru, ama gideceğini biliyordum."

"Benim için... hazır mısın?" Başını yana eğiyor ve şu anda kimsenin *sadece* kendisiyle ilgilenmesine alışkın olup olmadığını merak ediyorum.

"Tabii. Sabah yemelisin."

"Genelde yolda simit yemek için dururum." Omuz silkiyor.

Hayali saatime ve sonra tekrar ona bakmadan önce gözlerimi ona dikiyorum. "Saat 7-10'da ilk derste olman gerekmiyor mu?"

Kot ceketini giymeden önce omuz silkiyor ve dalgalı saçlarını yakasından çekip çıkarıyor. "Tamam, kahvaltı etmek için birinci ve ikinci ders arasında çıkabilirim." Bu bilgiyi bana açıklarken neden bu kadar rahat hissettiğini merak ederek ona birkaç kez göz kırpyorum. "Oh, arkadaş olabileceğimize karar verdim." Gülümsüyor ve ben ona başımı sallıyorum çünkü *bu* tür sırları saklayacak türden bir arkadaş olmaya niyetim yok. "Hadi ama, benim ikinci dersim şaka gibi. Öğretmenim biraz geç kalmamı umursamıyor."

Merakla gözlerimi kısıyorum. "Hangi sınıf?"

"AP biyografisi mi?" diyor masum bir bakışla. "Margot! Bu bir şakaya benzemiyor."

"Ne?" diye sızlanıyor. "Ona bir şeyler getirdiğim sürece öğretmenimin umurunda değil!"

"Sana kahvaltılık sandviç yaptım." "İçinde ne var?"

"Tam buğday simidi üzerine yumurta ve peynir. Ne sevdiğini biliyorum," diyorum ona, buradaki ilk gecemin çoğunu onların dosyalarını inceleyerek geçirmişt看.

"Peki," diyor ve alüminyum folyoya sardığım sandviçi kapıyor. "*Bugün* kahvaltıya gitmeyeceğim."

"Hiç gitmemelisin. Ya o ilk yarıda kaçarken bilgi kaçıırıyorsan?"

"Biyoloji öğretmenim River Amca'nın arkadaşı. Sizi temin ederim, varsayılan olarak A alacağım, sonra görüşürüz," diyor kıkırdayarak odadan çıkarken.

"Bu sana AP sınavı için hiç iyi gelmiyor!" Arkasından sesleniyorum. "AP sınavı ne zaman?" Bay Kincaid'in sesini duyuyorum.

Köşeyi döndükten sonra onu kömür grisi bir takım elbise, bembeyaz bir gömlek ve toz mavisi ve beyaz çizgili bir kravat giymiş olarak görüyorum. Mutfaktan geçip yanımdan Keurig'e doğru ilerliyor ve kokusu etrafıma yayılıyor. *Tanrım, çok güzel kokuyor ve görünüyor. Baharatlı ve çok seksi.*

"Ben... emin değilim. Sanırım Mayıs?" Cevap veriyorum. Biyoloji dersinin ilk yarısında sürekli devamsızlık yaptığı bilgisini şimdilik kendime saklamaya karar veriyorum ve konuyu değiştiriyorum. "Bana verdiğin notlar sabahları ne sevdiğin hakkında bir fikir vermedi ama yumurta ve pastırma yaptım. Eğer burada yemek için vaktin yoksa sana yiyecek bir şeyler hazırlayabilirim," diyorum Tupperware'i tutarak.

"Benim için kahvaltı hazırlamak zorunda değilsin."

"Biliyorum... ama yine de çocuklar için yapıyorum."

İçinde krep hamuru olan büyük kâseye doğru bakıyor. "Krep mi yapıyorsun?"

Başımı salladım. "Kahvaltı bu yaşlarda günün en önemli öğünüdür ve Sawyer ile Isla krep sever."

"Doğru, ama hafta içi bunu beklemiyorlar." Kahve makinesinden seyahat kupasını aldı ve dudaklarına götürdü. "SJ bugün geri dönüyor ve okuldan sonra danışmanla görüşmesi gerekiyor, yani Isla'yı ancak saat üçte alacaksın."

"Notlarda görmüştüm, hatırlıyorum," diyorum ona bir yandan krep çevirirken. "Markete gideriz, sonra da Sawyer'ı almak için geri döneriz diye düşünüyordum. Almamı istediğin ya da ihtiyacın olan bir şey var mı?" Sonu gelmeyen bir cümle gibi söylüyorum. Düşüncelerim arasında ara vermem ya da en azından nefes almam gerektiği söylenmişti ve çok hızlı konuştuğum düşüncesiyle içten içe ürperiyorum.

Cevap vermiyor ve beni incelediğini görmek için ona bakıyorum. "Avukat olmayan ve zihni benimki kadar hızlı çalışan insanlarla nadiren karşılaşıyorum." Kıkırdıyor ve ben de yüzümdeki hafif mahcubiyeti görmemesini umarak ocağa dönüyorum. "Ne alırsan al, sorun değil. İnan bana, eğer Isla'yı alırsan, sen daha kapıdan içeri girmeden onun kendine ait bir listesi olacak," diyor çantasını alırken. "Herhangi bir sorun yaşarsan beni ara. Ofiste direkt numaram var."

"Evet, cep telefonunuz, e-postanız ve... faksınız?" Burnumu kırıttırdım ve başımı salladım. "Bunlara ne için ihtiyacım olduğundan emin değilim ama her şeyi halletmiş olmanızı takdir ediyorum."

"Doğru, şey..."

"Git!" Ona elimi kaldırıp mutfaktan çıkmasını işaret ederken söylüyorum. "Ben ne yaptığımı biliyorum. Eve döndüğünde çocuklarının hepsi hayatta olacak."

"onlar değil," homurdanıyor kapıdan çıkmadan önce.

"Yani artık bizi her gün okula sen mi götüreceksin?" Isla arka koltuktan soruyor.

Bu sabah sadece bir sinir krizi geçirdik çünkü kireç yeşili kıyafetinin her yerine şurup döktü, bu da onu kıyafetlerini değiştirmeye zorladı, bu da kıyafetlerinin artık takmak istediği güneş gözlükleriyle eşleşmemesi anlamına geliyordu. Normalde tam da bu nedenle çocuklara yemekten sonraya kadar beklemelerini ve giyinmelerini tavsiye ederim, ancak Isla aşağıya tamamen giyinmiş olarak geldi ve itiraf etmeliyim ki sabahları minimum yardımla kendini hazırlayabilmesinden etkilendim.

Dikiz aynasından ona bakarken "Eminim öyledir," diyorum. "Seni de alacağım."

"Oh yaşıns! River Amca bazen bizi okuldan sonra bir şeyler atıştırmaya götürüyor.

Bunu yapabilir miyiz?" Isla soruyor. "Ne tür bir atıştırmalık?"

"Dondurma ya da çörek!"

"Yani sadece saf şeker mi?" Isla'nın neden sürekli duvarlardan zıplıyor gibi göründüğünü daha iyi anlamaya başlayarak soruyorum. "Sanırım bazen biraz daha sağlıklı bir şeyler de yaparsak bunu başarabiliriz?" Omzumun üzerinden aşağı indiğinden beri huysuz olan on yaşındaki çocuğa bakıyorum.

"Seni rahatsız eden şey hakkında konuşmaya hazır mısın?" Ona sordum. "Çok huysuz!" Isla ekliyor ve Sawyer dönüp ona bakıyor.

"Noel Baba gerçek değil." Dedi.

"SAWYER!" Ciyaklıyorum ve yüzümdeki çatık kaşlara rağmen sırtarak bana bakıyor.

"O biliyor! Bunu ona geçen Noel'de KAZAEN söyledim."

Neyse ki bir ışığa yaklaşıyoruz, ben de dönüp dudağının hafifçe titrediğini görebildiğim Isla'ya bakıyorum ve Sawyer'a ters ters bakmak için biraz daha dönüyorum. *Düzeltil şunu!* Ağzımı açıyorum ve o da gözlerini devirip iç geçiriyor.

"Özür dilerim Isles." Burnunu çektiğini duyuyorum ve ona baktığımda başını sallıyor ve elini uzatıyor. Adam elini tutuyor ve sonra diğer elini güneş gözlüğünün altına sokup gözlerini sildiğini görüyorum. Acaba bu konuda ne hissettiğini henüz çözebilmiş midir? Okula yaşıyoruz ve Isla benden önce arabadan inmiş oluyor.

"Bekle, Isla!" sesleniyorum.

"Sabrina ve Cori!" diyor kapıyı kapatmadan önce ve onu bırakma alanından çok uzakta olmayan iki kıza doğru giderken görüyorum.

"Bunlar onun en iyi arkadaşları. O iyi," diyor Sawyer, ben arabadan inerken, gözlerim zıplamaya başlayan üç kıza takılıyor.

"Seninle içeri girmemi ya da başka bir şey yapmamı ister misin?"

Sawyer bana *şaka mı yapıyorsun* der gibi bakıyor ve başını sallıyor. "Hayır, Isla'yı içeri almana da gerek yok. Genelde arkadaşlarıyla orada buluşur ya da ben onunla birlikte giderim."

Başımı sallıyorum, onlar merdivenlere doğru ilerlerken bile gözlerim heyecanlı üçlünden ayrılmıyor. "Noel Baba gerçek değil mi?" Tam içeri girerlerken gözlerimi onunkilere dikiyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Özür dilerim!"

Bakışlarımı ona dikiyorum. "Zaten ince buzun üzerindesin, Sawyer Jack!"

"Bana böyle hitap edeceksen, SJ de diyebilirsin." Sırt çantasını omzuna atarken gözlerini deviriyor. "Okuldan sonra danışmanla buluşmam gerekiyor. Dörtte görüşürüz o zaman?" Şimdi merak ediyorum, acaba bu yüzden mi suratı asık?

"Burada olacağım."

Bana bir kez daha bakmadan gitti ve içeri girerken birkaç çocuğa beşlik çakmasını izledim.

Günün büyük bir kısmını temizlik yaparak ve çamaşır odasında biriken çamaşırları yıkayarak geçirdiğim için gün oldukça hızlı geçiyor. Her ne kadar Bay Kincaid'in haftada bir tuttuğu temizlikçi sayesinde ev oldukça temiz olsa da, derinlemesine temizlik yapmayı kendime görev edindim. Ayrıca Bay Kincaid'in ofisinin tam karşısında bulunan odamdaki eşyalarımı yerleştirmek için de epey zaman harcadım.

Ofisine doğru bir bakış attığımda koridoru süpürmeyi yeni bitirmiştım. Kapı açıktı ve bu kattaki diğer odalar gibi bu odayı da temizlemem mantıklı olsa da bir yanımda o olmadan içeri girmeye çekiniyordu. Eşiği isteksizce geçiyorum ve odanın etrafında hızlıca bir tur atmanın zararsız olduğuna karar veriyorum. Ofisi çoğunlukla karanlık, büyük, parlak maun bir masa şu anda kâğıtlarla dolu, ama bu şekilde neredeyse düzenli görünüyor. Masanın arkasında, köşedeki L şeklindeki kanepeye uyan konyak rengi deri bir sandalye oturuyor. Köşede bir de şömine var ve hemen üzerinde, yüzlerce kitabın bulunduğu tavandan tabana iki kitap rafının arasında duvara monte edilmiş bir televizyon duruyor. Onlara doğru yürüyorum ve gözlerimi alfabetik olarak ve sonra da boyutlarına göre düzenlenmiş dava kitapları, ansiklopediler ve muhtemelen diğer hukuk kitapları üzerinde gezdiriyorum.

Dışarıda iki sandalye ve küçük bir masanın bulunduğu küçük bir terasa açılan bir kapı var ve burada içinde puro kalıntıları olan bir kül tablası görüyorum. Yanında bir hamak var ve geçen yıl kaç gece sadece nefes almak için oraya çıktığını merak ediyorum. İşimi bitirmek için süpürgeyi masasındaki bir şey dikkatimi çekiyor. Masasında çok fazla fotoğraf yok, sadece çocukların her birinin dört ayrı fotoğrafı var, ama bir tanesi

dikkatimi çeken şey, anneleri de dahil olmak üzere hepsinin olması. Isla doğduğunda olmalı çünkü Sawyer Isla'nın alnına bir öpücük kondururken anneleri kucağında pembe bir kundak tutuyor. Hepsi de ısılt ısılt gülümseyerek ona bakıyor ve kameraya bakmıyor olsa da annelerinin ne kadar güzel olduğunu söyleyebilirim. Margot onun tıpatıp aynısı. Altın sarısı teni ve sarışın ile kahverengi arasında bir yerde olan tatlı bukleleri. Öldüğünde Bay Kincaid'le boşanmış olduklarını biliyorum ama bir yanım şimdi boşanmalarının ardındaki koşulları merak .

Ona karşı hala bir şeyler hissediyor muydu? O öldüğüne ve sadece kendisinin değil çocuklarının da acısıyla uğraştığına göre bu duygular daha da mı güçlü?

Başımı iki yana sallayıp resimden uzaklaşıyorum ve gerçekten önemli olmaması gerekirken kendimi bu sorgulama yoluna sokmayı reddediyorum.

Öyle değil. Sadece merak ediyorum. Bir yandan kendimle tartışmaya çalışırken bir yandan da Bay Kincaid'in günde birkaç kez kaçınılmaz olarak baktığı resme bir kez daha bakmamaya çalışıyorum.

Ne olduğunu anlamadan saat üç oldu ve Isla ile Sawyer'ın okuluna geri döndüm. Isla merdivenlerden koşarak bana doğru geliyor, kıyafetleri hafifçe dağılmış ve saç örgüleri hafiften daha orantısız.

"Merhaba, Ellie!" Kendini bana doğru fırlatmadan önce bir daire çizerek dönüyor, kollarını bana doluyor ve beni sıkıyor.

Beni sadece birkaç dakika tanıdıktan sonra bana sarıldığını hatırlayınca, doğuştan sevecen mi yoksa sadece bir kadının sarılmasının boşluğunu mu doldurmaya çalışıyor diye merak ediyorum. Önünde diz çöküp saç örgülerini sıkıyorum.

"Merhaba! Okul nasıldı?" Sırt çantasını elinden alıp onu arabaya doğru yönlendirirken soruyorum.

Bir kadın sesinin konuşmayı böldüğünü duyduğumda zaten bir dakika içinde bir mil konuşuyordu. "Affedersiniz?" Başımı güneş gözlüklerinin üstünden bana bakan, tayı ve büyük boy kazak giymiş bir kadına doğru çeviriyorum. Saçları parlak kestane kahverengisi ve omuzlarının altına düşen kabarık dalgalar ancak yeni bir fönün ürünü olabilir. Bakışlarını aşağıya, Isla'ya doğru çeviriyor. "Isla, tatlım, bu kadını tanıyor musun?"

"O benim yeni dadım!" Isla gururla alkışlıyor ve ben de ona gülümsüyorum.

"Merhaba, evet. Ben Elianna Riley. Bugün aslında benim ilk günüm, yani beni çok daha fazla göreceksiniz." Tokalaşması için elimi uzattım ve o da

Elini benimkinin içine kaydırmadan önce sahte olduğundan emin olduğum bir gülümseme ile karşılık veriyor.

"Anlıyorum. Ben Abigail Covington, veli-öğretmen idaresi başkanayım. Rowan'ın bir dadı aradığını bilmiyordum. Hepimiz onun için çok endişelendik." Bana birkaç kez göz kırptı, sonra beni inceledi, şüphesiz hakkımdaki her şeyi katalogluyordu. "Biraz gençsin, değil mi?"

"Sanırım yaş şartını yerine getirdim?" Küçük bir omuz silkmeye, sesimdeki iğnelemeyi uzak tutmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak söylüyorum, ama bunun ipuçlarını duyuyorum.

"Margaret'ten çok daha yaşlı olamazsın." Bakışlarını daraltıyor.

"Sanırım Margot demek istediniz?" Düzeltiyorum.

Sahte bir gülümseme daha çiziyor ve başını yana eğiyor. "Elbette. Elianna, seninle tanışmak çok güzeldi ve seni tanımak için sabırsızlanıyorum. Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacınız olursa lütfen bana haber verin."

"Harika." Başımı salladım. "Sana haber vereceğimden emin olabilirsin." Isla'nın koltuğuna tırmanması için kapıyı açıyorum. Genellikle yaz aylarında ve sadece ailelere dadılık yapıyorum, bu yüzden yeni dadıyı bekâr baba arayışında bir tehdit olarak gören bekâr -ya da pek de bekâr *olmayan-annelere* alışık *değilim*. Gözlerim onu tekrar buluyor, şimdi hepsi arabama doğru bakan bir grup başka kadınla birlikte duruyor. Onlardan uzaklaşıp Isla'ya doğru dönüyorum. "Gitmeye hazır mısınız?" Bana dişlek bir gülümseme ve başparmağıyla onay veriyor. "Harika, şimdi bana gününü anlat."

CHAPTER SIX

ROWAN

O gece evimin önüne geldiğimde saat on buçuğa yaklaşıyordu. Günün büyük bir bölümünde mahkemedeydim ve öğle yemeğinden vazgeçtim, bu yüzden sadece yorgun değil, aynı zamanda açlıktan ölüyorum ve kötü bir ruh halindeyim. Kapıdan içeri girip pişirdiği yemeğin kokusunu aldığım da, dadımın aynı zamanda iyi bir aşçı olduğunu hatırlamak moralimi biraz olsun düzeltiyor. Ev çoğunlukla sessiz ama oturma odasındaki televizyonun kısık sesini duyuyorum ve içeride kimin olduğunu merak ediyorum.

Yemin ederim SJ olmasa iyi olur.

Evrak çantamı yere bırakıp mutfaktan oturma odama doğru ilerlerken Elianna'yı kanepede gerçek bir suç belgeseline benzeyen bir şey izlerken görüyorum. "Hey," dedim.

Sıçırıyor ve elini göğsüne bastırıyor, gözleri benimkilere kayıyor, derin bir nefes vermeden önce geniş ve kırpışmayan. "Aman Tanrım, merhaba."

"Özür dilerim, duyduğunuzu sandım."

"Hayır," diyerek televizyonu işaret ediyor, "bunlar beni hep biraz ürkütür." Önce izlediği şeye, sonra da bana bakıyor ve yüzünün makyajdan tamamen arınmış olduğunu ve her zamankinden daha genç göründüğünü fark ediyorum. *Ve hala çok güzel.* Bir battaniyenin altında olduğu için ne giydiğini tam olarak seçemiyorum, kıvrımlarını gizleyen bol bir tişört dışında ve kendimi onun altında ne olduğunu düşünürken buluyorum. Elianna'yı bu şekilde düşündüğüm için bugün ilk kez kendimi azarlamıyorum.

"Bir ebeveyn eve gelene kadar merkezi bir yerde olmayı seviyorum, böylece hiçbir şeyi kaçırmıyorum. Ayrıca çocukların başlangıçta beni yatak odamda aramaktan biraz korktuklarını da fark ediyorum..." diye saçmalıyor.

Onu durdurmak için başımı sallıyorum ve kendimi onu daha fazla süzmekten alıkoyuyorum. "Neden odan yerine burada televizyon izlediğini bana açıklamak zorunda değilsin. Ne istersen yapabilirsin, Elianna. Seni bölmeme de izin verme. Ben sadece pişirdiğin şeyi ısıtacağım. Bu arada harika kokuyor."

"Oh, harika. Umarım beğenmişsinizdir. Çocuklar kesinlikle sevdi. Sanırım herkes uyudu, Margot bile. Antrenmandan eve döndüğünde çok yorgundu."

"SJ'nin okul psikiyatristiyle ilk günü nasıldı? Bir şey söyledi mi?" I Ona soruyorum ve programını durdurup telefonunu çıkarmasını izliyorum.

"Zamanımızın çoğunu annem hakkındaki hislerim hakkında konuşarak geçirdik. Bununla nasıl başa çıktığımı, ondan ve duygularımdan yeterince bahsedip bahsetmediğimi konuştuk. Zor bir dönemden geçtiğimi anlıyorlar falan filan. Daha önce duymadığım bir şey değil." Bana baktı. "Son alıntı."

SJ'nin tepkisini ayrıntılı bir şekilde not etmesinden dolayı dudaklarımda beliren gülümsemeye engel olamıyorum. "Oğluma benziyor."

"Yine de iyi görünüyordu. Belki biraz sinirli? Ama ilk günü olduğu için onu aldıktan sonra Isla'yla birlikte çörek yemeye götürdüm ve ondan sonra biraz canlandı."

"Yemekten önce mi?" Şaka yollu cevap veriyorum, katı bir 'yemekten önce tatlı yok' politikası olmamasına şaşıyorum.

Suçlulukla yüzünü buruşturuyor. "Şey-"

Esprimi anlamadığını fark ederek kıkırdıyorum ve açıklama yapmasını engellemek için başımı sallıyorum. "Elianna, şaka yapıyorum. Eminim çocuklarımdan akşam yemeğinde dağ gibi şeker yediği günler olmuştur."

"Onlara bunun günlük bir şey olmayacağını ama herkesin iyi bir gün geçirdiğini ve bunların bazen kutlanması gerektiğini söyledim."

Isla ve SJ'ye yardım edebildiğim için bugün onuncu kez minnettar hissederek başımı sallıyorum ve arkamdan ayak seslerini duyduğumda mutfığa doğru ilerliyorum. "Isla bu hafta sonu Sabrina'yla yatıya kalmayı mı sordu? Ona seninle konuşacağımı söyledim."

"Benim için sorun değil..." Buzdolabından benim için bir tabak olduğunu düşündüğüm şeyi çıkarırken dönüp ona bakıyorum. Tabağı gösteriyorum ve o da gülümseyerek başını sallıyor. "Burada başka bir çocuğun olması senin için sorun olur mu?"

"Evet, kesinlikle, ama... Sabrina'nın evine *gitmek* istiyor," diyor ve neden birden gergin görüldüğünü merak ediyorum. "Ben sadece... emin değildim."

Başka çocukların evinde kalmasına izin verdin mi?" Selofanı çıkardım ve tabağı mikrodalgaya koydum.

"Eğer sadece Sabrina'nın evine gideceksek evet, hemen sokağın aşağısında oturuyorlar ve ailesini iyi tanıyorum. Annesi Bianca'nın en iyi arkadaşıydı." Tam olarak kim olduğunu bilmeyebileceğini fark ederek, "Bianca onların annesiydi" diye açıklıyorum.

"Doğru. Tamam, öğrendiğim iyi oldu. Sawyer'ın otomatik olarak gitmesine izin verilen herhangi bir ev var mı? Bu tür şeyleri önceden bilirim benim için daha kolay olur."

"Yakın arkadaşlarından herhangi biri iyi, ama hepsi genellikle bodrumdaki havuz ve oyun odası nedeniyle buraya gelmek istiyor." Birkaç gün önce açtığım şişeden kendime bir kadeh şarap dolduruyorum. "Bir bardak ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Başını sallıyor.

"Tamam, yapamazmışsın gibi hissetme. Sınırlarını bildiğine ve çocukların uyuduğuna inanıyorum."

"Teşekkür ederim ama ben de pek şarap içen biri değilim. Bira ya da... tekilayı tercih ederim" diye şaka yapıyor.

"Ah, o yaşı hatırlıyorum."

"Yapabilir misin?" diye soruyor arsız bir sırıtişla ve ben de ona gözlerimi kısıyorum. "Yaşımla ilgili eleştiriler pek hoş karşılanmıyor Elianna. Ben o kadar da

yaşlı." Ona azarlayıcı bir bakış fırlatıyorum ve bu sefer mizahımı anlayabildiği için minnettarım çünkü dudaklarından bir kıkırdama kaçıyor.

Umarım o kadar yaşlı olduğumu düşünmüyordur.

"Özür dilerim," diyor.

Keşke o soluk soluğa kahkahanın sesini ya da kanın nasıl güneşe aktığını ve önümde diz çökmüş halinin zihnimde nasıl şehvetle parladığını fark etmeseydim. Sadece güzel ve zeki olmakla kalmıyor, aynı zamanda çok da tatlı ve bu tehlikeli kombinasyon sikimi sertleştiriyor. Bianca öldüğünden beri otomatik pilottaydım, hayatta kalma modunda çalışıyordum ve bir yıldır ilk kez, daha önce komada olan aletim, çocuklarımın dadısının dudaklarının etrafına sarıldığı düşüncesiyle canlanıyor gibi görünüyor.

Gözlerimi ağızından uzak tutmaya çalışıyorum ama dudaklarını çeken gülümseme bakışlarımı dudaklarına sürüklüyor. Bir yılı aşkın süredir başka bir kadınla yatmadım ve aniden bu gerçeğin aşırı farkına vardım.

Hayır, River'a yasak bölge olduğunu söyledim. Bu benim için de yasak olması gerektiği anlamına geliyor.

"İyi misin?" diye sorarak beni düşüncelerimden kopardı. "Bakıyorsun ve yemeğin hazır." Mikrodalgadan bip sesi geliyor ve gözlerim hâlâ ona dikilmiş durumda.

Başımı sallıyorum ve arkamı dönüyorum. "Özür dilerim, bugün işten çıkmadan önce yapmam gereken bir şeyi düşünüyordum da." Mikrodalgadan yemeği alıyorum. "İzlediğin şeyi bölmek istememiştim. İstersen programına geri dönebilirsin."

Kaybolmadan önce başını sallıyor ve beni çoğu gece yaptığım gibi yemek yemem için yalnız bırakıyor. Bundan nefret etmiyorum, ama bir yanım oturup günün geri kalanının nasıl geçtiği hakkında benimle konuşmasını ve böylece sessizliği doldurmasını diliyor. Yemeğimi bitirip oturma odasına döndüğümde onu yine programa dalmış halde bulmam uzun sürmüyor.

"Akşam yemeği harikaydı. Teşekkür ederim. Böyle yemek yapmayı nasıl öğrendin?" Ona gözlerimi kısarak bakıyorum çünkü sadece iki yemekten bile yemek yapmayı sadece bir yemek kitabından öğrenmediğini anlayabiliyorum. Kâğıt üzerindeki kelimelerden çok içgüdüleriyle yaptığı bir yemektir bu.

"Annem ve büyükannem harika aşçılardı ve öyledirler. İkisi de bana öğretti ve annem hastalandığında, nasıl yapılacağını öğrenebilmem için bana birçok yemeği gösterirdi. Bunları yazabilirdi ama o böyle öğrenmedi ve yemek pişirmenin tamamen hissetmekle ilgili olduğunu söylerdi. O öldükten sonra bana çok şey öğreten büyükannem hala yanımdaydı ve sıkıştığımda hala onu arardım." Gülümsüyor ama sonra gülümsemesi hafifçe düşüyor. "Üzgünüm, sanırım bu aile demenin uzun bir yoluydu." Kıkırdıyor ve ailesinden bahsederken nasıl parladığına odaklanmak için kendime sadece bir dakika izin veriyorum.

"Uzun yolu duyduğuma sevindim. Büyükannen hâlâ Ohio'da mı yaşıyor?"

"Yaşıyor, bir boğa kadar güçlü. Benden daha uzun yaşayacağından eminim."

Annesinin ölümüyle ilgili yorumundan sonra mizah girişimini anlasam da şakasına gülümsüyorum. "Annen için üzgünüm. Röportajınızda ilk bahsettiğinizde bunu söylediğimi sanmıyorum ama ben... üzgünüm."

"Ah." Gözleri açılıyor ve bakışlarını tekrar televizyona çeviriyor. Bana dönmeden önce gözlerini birkaç kez kırptırdığını fark ediyorum. "Uzun zaman önceydi."

"Bu durumu daha az üzücü ya da beni daha az üzgün yapmaz."

Oturma odasında uzun süre kalmadım. Elianna'nın özel zamanına tecavüz etmek istemedim ve hala yapmam gereken işler vardı. Kıyafetlerimi değiştirdikten ve çocukları kontrol ettikten sonra ofisimde oturuyordum ki Elianna odasına doğru yürürken yanımdan geçti.

"Burayı... temizledin mi?" Vakum borularını ve hafif Lysol ve Windex kokularını fark ettiğim için ona sordum. Masamdaki hiçbir şeye dokunmamıştı ama sürgülü cam kapımın parlak camını ve köşedeki aynayı fark ettim. Maun sehpanın parlaklığından bahsetmiyorum bile.

"Ah evet, buraya gelmememi mi tercih ederdiniz? Kapı açıktı ve ben de süpürüyordum..." diye yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, sormam gerekirdi."

"Lütfen özür dileme," diyorum ona, her şey için kendini açıklamayı bırakmasını dileyerek. "Teşekkür ederim." Masama bakıyorum. "Ve masamda hiçbir şeyin yerini değiştirmedeğin için. Eğer burada kimseyi istemediğim bir an olursa, kapı kilitli olacak."

"Anladım."

"Haftada iki kez temizlikçi tutmakla uğraşmalı mıyım?" Ona soruyorum.

Ofisime girerken çekingen bir adım attı. "Şey, sadece, herkes okuldayken..." Nefes alıyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. "Okul yılı boyunca hiç tam zamanlı dadılık yapmadım. Her zaman çocukların etrafta olduğu yaz aylarında oldu, bu yüzden her zaman beni meşgul edecek bir şeyim vardı. Akşam yemeği için hazırlık yaptıktan sonra gerçekten yapacak bir şeyim yoktu."

"Ev ödevin yok mu? Sınıfın için?"

"Bunu zaten yaptım," diyor bana ve onun hakkında bildiklerime dayanarak şaşırmamam gerekse de, bu kadar çok şeyi kolaylıkla dengeleme becerisi karşısında şok oluyorum.

"Her zaman her şeyin üstünde misin? Her zaman?"

Dudakları düz bir çizgi oluşturuyor ve başını sallıyor. "Evet, sayılır." Omuz silkiyor, "Her zaman öyle olmak zorundaydım. Kız kardeşlerimle, babamla ve her şeyle. Sonra başkalarının çocuklarına bakmaya başlayınca... öylece kaldı."

"Rahatlamak için ne yaparsınız? Nasıl rahatlayacağını biliyor musun?" Kıkırdıyorum ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Sen haftada seksen saat falan çalışmıyor musun?" diye karşılık veriyor.

Tam olarak bir filtresi olmadığı ve aklından geçen her şeyi söylediği gerçeğine kıkırdıyorum.

"Yirmi beş yaşındayken değil." Homurdanıyorum. "Hayır, ben yirmi beş yaşındayken..." Onun yaşındayken ne yaptığımı hatırlamaya çalışarak sözümü kesiyorum. "Şey, baba olmak üzereydim ama Bianca ve ben ondan önce eğlendik. Muhtemelen çok fazla."

"Eğleniyorum," diye karşı çıkıyor. "Bazen arkadaşlarımla dışarı çıkıyorum ama tam zamanlı bir dadıyken bunu yapmak zor."

"Kendine zaman ayırabilirsin, Elianna. Senden haftanın yedi günü yirmi dört saat nöbette olmanı beklemiyorum."

"Biliyorum. Bana ayda iki hafta sonu ve kampüse gitmem gereken her Çarşamba akşamı izin verdin. İnan bana, bu normalde aldığımdan daha fazla."

"İhtiyacın varsa bundan daha fazlasını alabilirsin. İnan bana, zaten bana çok yardımcı oluyorsun."

Bu fikir çok saçmaymış gibi başını sallıyor. "Bu benim işim."

"Biliyorum," diyorum ona. "Yine de takdir edebiliyorum."

Kıkırdıyor ve gözlerini deviriyor. "Gerçekten de dadı işine ilk kez giriyorsun. Bir dahaki sefere bir dadı tuttuğunda benimle konuş. Eminim çok daha sert olursun."

"Bir dahaki sefere mi? Şimdiden ayrılmayı mı planlıyorsun?" Gözlerimi kocaman açarak ve şimdiden gitmeyi düşündüğü için biraz da dehşete kapılarak soruyorum.

"Hayır!" Başını iki yana sallar. "Sadece demek istediğim..." diye başlıyor ve sonra ısırıyor dudak.

"Umarım Isla on sekiz yaşına gelene kadar gidemeyeceğini biliyorsundur." Bir yanım bunu kabul edeceğini ve tüm bu konuşmayı bitirebileceğimizi umuyor.

"On sekiz!" diyor. "On sekiz yaşına gelene kadar bana ihtiyacınız olmayacak. Isla..." Tereddüt ediyor ve gözlerinden geçici bir şey geçtiğini görüyorum ama bunun ne olduğunu bilecek kadar iyi tanımıyorum onu. "O iyi olacak." Boğazını temizliyor. "Demek istediğim, bilirsin, biriyle tanışabilirsin. Her zaman yardım etmeye istekli olacağım, ancak tam zamanlı olarak burada yaşamam gerekemeyebilir, biliyor musunuz? Ayrıca, bundan on iki yıl sonra belki

O zamana kadar evlenmiş falan olurdu ve belki de kendi çocuklarım olurdu ve hala bunu yapıyor olmazdım?" Omuz silkiyor. "Kim bilir?"

"Bu adil," diyorum ona. On iki yıl sonra otuz yedi yaşında olacak ve hayatının gelecek on yılını çocuklarıma adamasını beklemek mantıksız olabilir. "İlle biriyle tanışmamla ilgili değil ama bahsettiğin diğer şeyler."

"Daha fazla dışarı çıkarsan birileriyle tanışabilirsin. Umarım benim burada olmamın avantajını kullanırsın ve belki biraz dışarı çıkarsın. Kardeşinle ya da arkadaşlarıyla? Bir bayan arkadaş?" Kaşlarını aşağı yukarı kaldırıyor ve ben de onun bu hareketliliğine gülmekten kendimi alamıyorum.

"River gibi konuşuyorsun. Bunun için zamanım yok." Geçtiğimiz yıl birkaç kişiyle çıktım ama ilk buluşmadan öteye gitmedim ve tek gecelik ilişkilerim olmadı. Bu kavrama yabancı değilim ama River'ın başından geçenlere bakınca, yaşlandığımdan beri daha da karmaşıklaştıklarını görüyorum.

"Zaman yarat." Kaşları beni azarlamaya hazırlanıyormuş gibi birbirine çarpıyor. "Hadi ama, rahatlama konusunda üstüme geliyorsun."

Ellerimi çenemin altında birleştiriyorum. "Bu arada, bana hala hangi rahatlatıcı aktiviteleri yaptığınızı söylemediniz."

Ofluyor. "Okumayı severim, bazen koşuya çıkarım ve masaj yaptırırım. Alışveriş yapmayı da severim." Bunları parmaklarının ucunda sıralıyor.

"Oh, Margot buna bayılacak." Margot'ya bütçe vermeden kredi kartımla alışveriş merkezinde serbest bıraktığım son zamanı düşünerek inliyorum. Bir duruşma sırasında American Express'ten dört cevapsız arama aldım.

"Evet, sanırım bu şekilde gerçekten bağ kuracağız." Gülümsüyor, gerçi bu sabah duyduklarına bakılırsa çoktan kaynaşmışlar gibi görünüyor ve çocuklarımın onu kabul etmesinin sadece iki gün sürdüğüne inanamıyorum. Isla'dan daha azını beklemiyordum ve SJ'nin birinden hoşlanıp hoşlanmayacağı her zaman yarı yarıyadır, ama Margot genellikle yeni insanlara karşı temkinlidir. "Rahatlamak için ne yaparsın?"

"Yirmi dakika huzur ve sessizlik" diyorum ona. "Zamanım uyurum." Bana dehşetle bakıyor ve ben kıkırdıyorum. "Okumayı severim. Çoğunlukla gerilim romanları." Cam kapının diğer tarafındaki verandayı gösteriyorum. "Arada bir oraya çıkıp bir puro içiyorum ve sadece... nefes alıyorum, sanırım."

"Onlara tam zamanlı sahip olmadan önce ne yapıyordun?" diye soruyor bana.

"River'la golf oynardım. Bazen balık tutmaya giderdik. Ve evet, bazen dışarı çıkardık ama sonra ortak oldum ve daha fazla çalışmaya başladım ve sonra

Bianca öldü ve... o kadar az boş zamanım vardı ki, ne kadar zamanım varsa onlarla geçirdim. Ve hala bile yeterli değil."

"Anlıyorum," diye fısıldıyor. "Benim babam da bizi büyütmek dışında pek bir şey yapmadı."

"Hâlâ Ohio'da mı?"

"Evet," diye yanıtlıyor. "Onun için gerçekten endişeleniyorum. Tek başına yaşıyor ve ben... Keşke ben gençken daha fazla kişiyle çıksaydı. Şimdi yaşlandı ve nadiren dışarı çıkıyor ve hepimiz evde olmadığımız için yalnız kaldığını hissediyorum. Hayatının çoğunu bize adadı ve şimdi..." Sözüünü kesiyor. "Sanki bize hayatının en güzel yıllarını verdi ve şimdi yaşlandı ve başka bir şey yapamayacak kadar yorgun." Gözlerini bana dikti ve sanki tüm bunları söylemek istememiş gibi gözleri büyüdü.

"Bahse girerim hiç de öyle hissetmiyordur. Eminim siz üçünüze sahip olduğu için hayatının en güzel yıllarını geçirdiğini düşünüyordur."

Gözleri yumuşuyor ve devam etmeden önce kaşlarının hafifçe kıvrılmasını izliyorum. "Kız kardeşim Emily onu sık sık kontrol ediyor. Hâlâ orada olduğu için mutluyum."

"Elianna ve Emily..." Karmaşık bir ikinci hamilelik geçirmeden önce tüm çocuklarına R ismi vermeyi planlayan anne ve babamı düşünerek soruyorum. "Üçüncü bir E ismi olma ihtimali var mı?"

"Eden. En küçük kız kardeşim." "O üniversitede... Yale'de, değil mi?"

Dudaklarını büzüyor ve başını yana eğiyor. "Yani Sawyer'ın meraklı sorgulama tarzı gerçekten senin için miydi?"

"Hayır, ama SJ geveze ve her şeyi bilmek istiyor. Çoğunlukla koz olarak kullanmak için." Sandalyemde arkama yaslanıyorum, onunla konuşurken işimi tamamen unutuyorum. Uzun zamandır kendimi bu kadar rahat hissetmemiştim ve etrafımda başka bir yetişkinin olmasından mı yoksa *ondan* mı kaynaklandığını bilmiyorum. "Eğer onu ziyarete gidersen, etrafa bakmak için seninle gelebileceğimizden bahsetti."

"Yani, ilgileniyor. Tüm Ivy League okullarına bakmasını istediğinizi söyledi."

"İstiyorum ama daha çok onun mutlu olmasını istiyorum. Ailemin bana yaptığı gibi onu hiçbir şeye zorlamak istemiyorum." Seçtiğim kelimeler karşısında kaşlarını çatıyor ve bu yola girecek enerjim olmamasına rağmen ona kısa notlar vermeyi tercih ediyorum. "Babam bir avukat; ben en büyük oğluydum..." Elimi salladım. "Hikayeyi biliyorsun."

"Evet, aşınayım." Başını sallıyor. "River da aynısını yapmak istemedi mi?"
"Kesinlikle hayır ve River'dan bebek olmak dışında bir şey yapması beklenmiyordu."

. "Onu ölümüne seviyorum ama onun yarısı kadar bile baskısı yoktu." "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Eskiden öyleydi, ama artık değil." Başımı sallıyorum. "Ve dürüst olmak gerekirse, River da avukat olsaydı, gerçekten boku yerdim. Onun programının esnekliği hayatımı kurtardı." Devam etmeden önce kıkırdıyorum. "Ve beni rahatsız ettiği zamanlarda bile, bizden beklenenler arasındaki farklılıklar için onu asla suçlamadım. Doğduğundan beri benim yerleşik en iyi arkadaşım oldu."

Elini kalbinin üzerine koyuyor. "Bu çok tatlı!" "Yine de bunu ona söyleme. Hâlâ belası." "Tahmin edebiliyorum."

"Kız kardeşlerinle yakın mısın?"

Masamın önündeki sandalyeye oturmadan önce alnını ovuşturuyor. "Karmaşık bir durum." Devam etmesini beklerken hiçbir şey söylemiyorum. "Küçük kız kardeşim Emily..." Ağzını büküyor. "Annesi olmaya çalıştığımı düşünüyor." Yutkunuyor. "Belki de öyleydim. Tabii ki şimdi değil, ama on altı yaşında ve hamileyken ve ben ona yardım etmek için üniversiteyi bıraktığımda, muhtemelen yaptım." Omuz silkiyor. "Ama o korkuyordu ve bizim bir annemiz yoktu ve ben Emily ve Eden'a bakmanın tek bir yolunu biliyordum ve muhtemelen bu fazla anneceydi. Belki de bir parçam ona kızdı çünkü ben gittiğimde iyi olacaklarını düşünmüştüm ama gider gitmez her şey darmadağın oldu. Benim onlar için yaptığımı onun da Eden için yapacağını düşündüm ve yapmadığı için hayal kırıklığına uğradım." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve bana baktı. "Muhtemelen çok zorladım ve şimdi ilişkimiz... iyi, ama olabileceği gibi değil." Parmaklarını kucağında oynatıyor ve bana utangaç bir gülümseme veriyor. "Burada derinleşiyoruz."

"Nefret etmiyorum."

İri kahverengi gözleri önce benimkilerle buluşuyor, sonra bilgisayarına ve masamın üzerindeki kâğıtlara bakıyor.

"Sizi yalnız bırakayım. Meşgul olduğumu biliyorum ve bölmek istememiştim." Sandalyeden kalktı.

Ani bir gitme dürtüsü hissetmemesini dileyerek ona "Yapmadın," diyorum. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum ve içimden bir ses kız kardeşiyle olan ilişkisinden pek bahsetmediğini söylüyor. "Eğer bu konuda daha fazla konuşmak istersen ben buradayım."

Başını sallayıp ofisimden ayrılmadan önce tereddüt ediyor.

CHAPTER SEVEN

Elianna

Ne olduğunu anlamadan, Kincaid'ler için çalışmaya başlayalı üç hafta oldu. Herhangi bir ciddi erime ya da öfke nöbeti olmadı ve bunun fırtına öncesi sessizlik olmamasını umuyordum. Bir dadının işe ilk başladığı ve çocukların cehenneme dönüşmeden önce melek gibi davrandıkları zaman. Böyle olmayacağına dair büyük umutlarım vardı ama her şeye hazırlıklıydım. Ofisinde geçirdiğimiz o geceden beri *Bay Kincaid*'le hiç konuşmadım. O zamandan beri her gece eve daha da geç geliyor ve sanırım ben uyuyana kadar ofisinde kalıyor. Her sabah işe giderken yüzündeki yorgunluğu görebiliyorum.

Eğer o gittiğinde uyanık olursam.

Bay Kincaid mutfaktan içeri girdiğinde Margot çoktan okula gitmişti, işe gitmek için giyinmediği çok açıktı. Sanki yeni uyanmış gibi görünüyor, saçları hafif dağınık, kıyafetleri uykudan kırıışmış ve onu ilk kez böyle görüyorum.

Sabahın ilk saatlerinde bile hala çok yaksıklı.

Kahve makinesine doğru ilerlemeden önce sessiz bir *günaydın* mırıldanarak esniyor. Eşofmanının üzerine nasıl yapıştığına ya da kollarını gösteren tişörtüne dikkat etmemek için elimden geleni yapıyorum. Gövdesi bol olduğu için çok belirgin değil ama tişörtü hafifçe yukarı kalktığında mutlu bir iz görüyorum. Oradaki kılları ya da kılların hemen altında yatanları düşünmek istemediğim için bakışlarımı kaçırıyorum.

"Uzun bir gece miydi?" Isla ve SJ'nin öğle yemekleri için biraz meyve kesmeye başlarken soruyorum.

"Sanırım bir saat uyudum," diyor dolaptan bir kupa çıkarırken.

Kaşlarımı çatıyorum, yüzündeki yorgunluğu görüyorum ve önünde nasıl uzun bir gün daha olduğunu düşünüyorum. "Sana kahvaltı hazırlayayım mı?"

"Hayır, ben-" diye başlıyor tezgâha yaslanmadan önce. "Aslında evet, çocuklara ne yaparsan yap sorun olmaz."

"Bugün sadece yumurta ve meyve yapıyordum ama istersen sana omlet yapabilirim. Sadece ne istediğini söylemen yeterli. Ne zaman gidiyorsun, böylece hazır olduğundan emin olabilirim?"

"Bugün evden çalışıyorum," diyor bana ve buna karşılık içimden geçen hafif titreme, bunun bütün gün burada yalnız kalacağımız anlamına geldiğinin çok farkında olduğumu söylüyor.

Ne olmuş yani? Daha önce de babalarla evde yalnız kalmıştın. Tam olarak ne zaman?

"Oh. Bu iyi. Gerçekten çok çalışıyorsun ve... yorgun görünüyorsun."

Kahvesinden bir yudum almadan önce alaycı bir tavırla "Teşekkürler," diye yanıtlıyor.

"Yani iyi görünüyorsun-" Ne dediğimi fark ederek donup kalıyorum. "Sadece dinlenmek için kendine bir gün ayırmana sevindim," diye düzeltiyorum.

"Kendim için bir gün demezdim" diyor, "Hala çalışıyor olacağım. Ama... sanırım çocukları okula götüreceğim. Bütün hafta onları neredeyse hiç görmemişim gibi hissediyorum." Bir yudum daha alıyor ama gözleri fincanın üzerinden benimkilere takılı kalıyor.

Isla'nın beslenme çantasının fermuarını çekerken ona "Buna bayılacaklar," diyorum. Tam o sırada pijamalarıyla koşarak mutfığa geliyor. "Ellie, Ellie!" Bar taburelerinden birine zıplıyor. Bana dönmeden önce el sallayarak "Merhaba baba!" diye ekliyor. "Fransız örgüsü yapabilir misin?"

"Elbette yapabilirim." Başımı salladım. "Senin için yapmamı ister misin?"

"Evet, lütfen!" diyor ellerini çenesinin altında birleştirip bir elini başının iki yanına koymadan önce. "İki."

"Tamam," diyorum ona yumurtalarını çırpmaya başlarken.

"Isles, babanın bugün seni okula götürmesine ne diyorsun?" Bay Isles. Kincaid ona soruyor.

Isla bana dönmeden önce babasına baktı, kafası karışmıştı. "Bizi götürmeyecek misin?" Sadece üç hafta olduğunu biliyorum ama çocuklar bir düzen ve program içinde büyürler, bu yüzden her gün onu alıp götürmemi beklerken kafasının karışmasına şaşırmadım. "Gidiyor musun?"

"Hayır, hayır, tabii ki hayır!" Ona yumurta, meyve ve bir parça tost koyarken başımı sallıyorum. "Baban sadece bugün seni götürmek istiyor."

"Tamam." Tabağından bir yabanmersini koparmadan önce omuz silkiyor. "Bizi de okuldan alacak mısınız?"

Bu soruya cevap vermesi için Bay Kincaid'e bakıyorum. "Ya ben ya da Elianna."

"Tamam... ama lütfen geç kalma. Oradaki son çocuk olmaktan hoşlanmıyorum." Ona en iyi yan bakışını atıyor ve ben de babasına ders verme çabasına gülme isteğine direniyorum.

"Bu bir kez oldu Isla ve oradaki son çocuk sen değildin. Sawyer seninle birlikteydi."

"İki kez," diyor iki parmağını kaldırarak.

Başının tepesine bir öpücük kondurmadan önce başıyla onu selamlıyor. "Geç kalmayacağım Isla," diyor odadan çıkmadan önce ve itiraf ediyorum, biraz fazla uzun süre bakıyorum. Odada sadece Isla olduğu için fark etmediği için minnettarım.

Durmalıyım, kendimi azarlıyorum. Bay Kincaid'e aşık değilim.

Artık bu iş bitti.

Akşam yemeği için hazırladığım lazanya çorbası için soğan doğradığım yerden başımı kaldırdığımda bodrum kapısının açıldığını duyuyorum ve göz ucuyla Bay Kincaid'in gömleksiz ve ter içinde bodrumdan merdivenleri çıktığını görüyorum. Sadece kısa bir bakış atabiliyorum ama yatak odasına varmadan önce göğsünün ve sırtının parladığını görmeme yetiyor. Bıçağı kesme tahtasının üzerine koyuyorum, böylece muhteşem işverenimin v-kesimini görmenin getirdiği trans halindeyken yanlışlıkla bir parmağımı kesmiyorum.

İşveren, Ellie. Kesinlikle olmaz.

Ellerimi siliyorum ve hemen telefonumu çıkarıyorum.

Ben: SOS

Jacqueline: Hediye!

Ben: Sanırım aşık oldum.

Jacqueline: Oh! Kim kim kim??

Ben: Sence kim?! Rowan, tabii ki!

Jacqueline: I BİLİYOR IT! OMG Ne oldu?

Ben: Hiçbir şey! Ve hiçbir şey olmayacak.

Jacqueline: Neden olmasın!? Ateşli Baba Rowan'ı bir an önce becer ve bana her şeyi anlat!

Ben: mısın?

Jacqueline: Neredeyse altı yıldır senin en iyi arkadaşınım. Bana mesaj attığında bunun ne olduğunu biliyordun. Ciddi ol. Şimdi, ne zaman ağda yaptıracaksın?

Hiç yardımcı olmuyorsun!

Jacqueline: Tamam, I olabilir yapmak Randevu senin için mi? Bunun yardımı olur mu?

Ben: Güle güle

Jacqueline: Tamam ama gitmeden önce neden hiçbir şey olamadığını sorabilir ?

Ben: Çünkü işler çok karışacak ve pek çok şey ters gidebilir.

Jacqueline: Olabilir. Ama buna odaklanmasan nasıl olur? Her zaman her şeyi fazla düşünüyorsun. Peki ya sadece yapmak istediğin şeyi yapsan ve bir sonraki adımda neler olabileceğine takılmasan?

Ben: Çünkü bu benden daha büyük bir şey!

Jacqueline: Bak, hayatın boyunca herkesi ön planda tuttun. Hiçbir şeyi sadece kendin için yapmazsın.

Ben: Buna diğer insanlara ve onların duygularına saygılı olmak denir.

Jacqueline: Peki ya senin duyguların? Daha doğrusu Ateşli Baba Rowan'a baktığında hissettiğin sıcak ve karıncalı hisler?

Ona demeyi keser misin?!

Jacqueline: Neden? Birkaç hafta içinde ona ne diyeceğinin habercisi.

"Ne yapıyorsun?" Tam cevabımı yazıyordum ki sözleri sessizliği böldü ve başımı kaldırıp ona baktım. Antrenman yaptığı için hâlâ terli ama en azından bir tişört giymiş ve bunun için kendimi hem minnettar hem de hayal kırıklığına uğramış buluyorum. Buzdolabına doğru yürüyor ve yanımdan geçerken nefes almamaya çalışıyorum ama yine de o erkeksi ter kokusunu alıyorum.

"Ummm..." Onu süzmemeye çalışırken bir an ne yaptığımı unuttuğum için duraklıyorum. "Lazanya çorbası."

"Kulağa hoş geliyor." Suyundan uzun bir yudum alır. "Şu anda saat iki buçuğa alınan bir telefon görüşmem var, bu yüzden SJ ve Isla'yı almanı istiyorum... eğer yapabilirsen." Sanki gerçek işimi yapmam rahatsızlık verecekmiş gibi, sonradan aklına gelmiş gibi ekliyor.

"Evet, tabii ki." İkimiz de bir saniye boyunca bir şey söylemiyoruz ve ben sıcaklığın boynumdan yanaklarıma doğru süzölmeye başladığını hissediyorum. "Başka bir şey var mıydı?" diye soruyorum.

"Hayır... ummm..." Söyleyecek bir şey arıyormuş gibi yana bakıyor. "İsla saçını gerçekten çok severdi. Okula giderken yol boyunca bundan bahsetti. Bunu yaptığın için teşekkür ederim. Bu konuda berbatım ve İsla uyandığında Margot genellikle gitmiş oluyor." Sözüünü kesiyor. "Bunu her zaman annesi yapardı ve biliyorum ki bu onun özlediğı pek çok şeyden sadece biri. Bunun belki de özlemek zorunda kalmayacağı şeylerden biri olmasına sevindim." Gülümseyerek başını salladı ve mutfaktan çıkıp odasına doğru ilerledi.

Boku yedim.

Günün geri kalanında onu görmüyorum -ki *bu beni biraz hayal kırıklığına uğratiyor*- ve onları okuldan almaya gitmeye hazırlanırken hâlâ telefon sesini duyuyorum, bu yüzden ona bir mesaj gönderiyorum.

Sawyer ve İsla'yı almaya gidiyorum! Eve dönerken yapmamı istediğın bir şey var mı?

O cevap verene kadar ön kapıdan zor çıktım.

Bay Kincaid: Hayır, teşekkürler. Birazdan görüşürüz.

Her zamanki gibi okulun kapanmasına on dakika kala okuldaydım. İsla'nın babasına geç kalmamasını söylediğini duymak içimde hayal kırıklığı yaratan bir nostalji hissi uyandırdı. Çok sık olmamakla birlikte, küçük kız kardeşim Emily başlamadan önce okulda kalan son çocuklardan biri olduğumu hatırlıyorum. Her iki olayda da annem ve babam beni diğerinin alacağını düşünmüş ve sondan bir sonraki çocuk alındıktan otuz dakika sonra okulda bırakılmıştım. Kendimi hem utanmış hem de benimle birlikte beklemek zorunda kalan öğretmenlere yük olmuş gibi hissettiğimi hatırlıyorum.

En kötüsü.

Nadiren çocukları okuldan almak zorunda kaldım ama her zaman zamanında ya da erken gelmeye söz verdim.

Beklerken telefonumda kitap okuyordum ki arabama doğru yürüyen bir kadın fark ettim. Geçen hafta kendini tanıtan kadınla aynı kişi değil... *Abigail bilmem ne?* Ama o gruptaki kadınlardan biriydi.

şüphesiz beni ölçüp biçiyorlardı. O yaklaşırken camımı indirdim ve ona gülümsedim. "Merhaba."

"Oh, Rowan onları bıraktığından beri seni bugün beklemiyordum." Muhtemelen çoğu erkeği şaşkına çeviren parıltılı mavi gözlerini bana kırptırıyor.

Bu adamın üzerinde takip cihazı falan mı var?

"Oh, pekala. Ben buradayım." Gergin bir şekilde kıkırdıyorum, sohbeti neşeli tutmak için elimden geleni yapıyorum.

Koyu renk bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Konuşmamızı bitirmeye fırsatımız olmadı ve... bunu almasını istedim." Bana düzgünce katlanmış bir kağıt parçası uzattı. "Bu... biraz utanç verici, senin aracı olman falan. Sanki lise yıllarımın tekrarı gibi." Bana mükemmel dişlerini gösteren göz kamaştırıcı bir gülümseme atıyor ve bunun gerçek olup olmadığını tam olarak anlayamıyorum.

Elimdeki kâğıda bakıyorum ve içimi kaplayan küçük kızgınlığı görmezden gelmeye çalışıyorum. "Almasını sağlayacağım."

"Bu tamamen uygunsuz olabilir ama... kadın kadına... birkaç haftadır oradasınız ve sadece merak ediyorum, biriyle görüşüp görüşmediğini biliyor musunuz?"

"Oh...uhh hiçbir fikrim yok." *Ve bilseydim bile, kesinlikle size söylemezdim, böylece veli-öğretmen yönetimindeki tüm anneler arasında dedikodu konusu olabilirdi.*

"Anlıyorum. Ona bunu verirsen ve Corinne'in selamını söylersen iyi olur." El sallamak için elini kaldırıyor ve ben onun baktığı yöne döndüğümde çocukların binadan çıkmaya başladığını fark ediyorum. "Tekrar teşekkürler tatlım," diyor bize doğru yürüyen küçük bir kıza doğru yürümeden önce. Sözlerinin küçümseyici bir alay gibi algılanmasına izin vermemeye çalışıyorum ama içimdeki öfke alevleniyor.

Arabadan indiğimde Isla'nın arabaya doğru yürüdüğünü görüyorum ve saç örgülerinin hâlâ bozulmamış olmasından etkileniyorum. "!" diyor ve başımı sallıyorum, saçları daha kalın olduğu için ve ayrıca biraz saç spreyi kullandığım için minnettarım. "Çok güzel görünüyor!" Elini kaldırıyor ve ben de ona beşlik çakıyorum.

"Kesinlikle öyle!" Arabaya binmesine yardım ederken ona söyledim.

"Babamın bizi alacağını sanıyordum?" Arkamdan Sawyer'ın sesini duyuyorum ve sonra arabanın diğer tarafına doğru ilerliyor. Isla'nın kemerini bağladığından emin olduktan sonra arkasından gidip sürücü koltuğuna tırmanıyorum.

"Bir telefon görüşmesi vardı, ama onu evde göreceksiniz." "Keyfinin yerinde olup olmadığını biliyor musun?" diye sorar.

Dikiz aynasından bakıyorum ve gözlerimi temkinli bir şekilde kısıyorum.
"Neden..."

Bakışlarımı kaçırarak pencereden dışarı bakmak için başını çeviriyor.
"Şey... biraz... ileri geri yapmış olabilirim."

"Sawyer..."

Uyarıyorum. "Önemli bir şey değildi!"

"Her ne ise söylemeden önce babanızın ruh halini ölçmeniz gereken *bir* şeye benziyor."

Gözlerini deviriyor. "Yine uzaklaştırılmadım!"

"Şükürler olsun... Tanrı'ya mı?" Yavaşça karşılama sırasına doğru ilerlerken ona söyledim.

Isla ona bakıyor. "Babamı kızdırma!"

"Kızdırmıyorum! Ben bir şey yapmadım," diye tersler.

"Benim üzerimde bir deneme yapmak ister misin?" Ona soruyorum ve o başını sallıyor.

"Hayır. Şansımı deneyeceğim."

Otoparktan çıkıyoruz ve kendimi bana söylemek istemediği her ne yaptıysa onunla ilgilenirken buluyorum. Sawyer yolun büyük bir kısmında sessiz kalırken, Isla her zamanki gibi durmadan konuşuyor ve bizi en son birinci sınıf dedikodularıyla dolduruyor. Eve vardığımızda Isla hemen Bay Kincaid'in ofisine doğru yola koyuldu ve Sawyer tek kelime etmeden ya da bana bir bakış bile atmadan üst kata çıktı. Sawyer'la aramızın iyi olduğunu sanıyordum ve itiraf etmeliyim ki başını belaya sokan şeyi paylaşamayacağını düşündüğü için biraz hayal kırıklığına uğradım.

Isla'nın babasıyla konuştuğunu duyduğumda çantamı yerleştirmek ve terliklerimi almak için koridordan odama doğru ilerliyorum. Ofisine baktığımda Isla'nın kucığında oturmuş bir kâğıt parçasını karaladığını ve bir yandan da gününü anlattığını görüyorum. Onu dikkatle dinliyor gibi görünen Bay Kincaid, kısa bir süre için gülümseyerek bana bakıyor.

"Bekle, ne dedin sen?" Isla'nın elinden kalemi alır ve küçük yüzünü kendisine doğru çevirir.

"Sawyer açığa alınmadı," diyor ve Isla'nın gerçekten de bugün olan her şeyin özetini ona anlattığını fark ediyorum.

"Neden o-" Isla'ya bakıyor, muhtemelen hikâyenin tamamını bilmediğini biliyor ve bana dönüyor. "Sen bir şey biliyor musun?"

bu konuda?"

"Doğru, uzaklaştırma almadığını söyledi ama ne olduğunu bilmiyorum." İrkildim.

"Tanrım." Ayağa kalkıp Isla'yı ayağa kaldırmadan önce inliyor.

"SAWYER KINKAID, ŞİMDİ OFİSİME!" diye bağıyor.

"Oooh." Isla bir eliyle ağzını kapatmadan önce kıkırdıyor.

"Elianna'yla git," diyor Isla'yı ofisinden çıkarırken ve beni işaret ederken ve Sawyer'ın koridordan geldiğini görüyorum.

Sinirli gözleri benimle Isla arasında gidip geliyor. "Tam beş dakikadır evdeyim." Bana bakarken mırıldanıyor.

"Ona uzaklaştırılmadığını söyledim!" Isla gururla, sanki yardım ettiğini düşünüyormuş gibi söylüyor.

Başını sallamadan önce iç geçiriyor. "İşleri berbat etmeye başladığında bunu hatırlayacağım."

"Sawyer..." Azarlayıcı bir tonda söyledim ve babasının ofisine girmeden önce gözlerini devirdi.

CHAPTER EIGHT

ROWAN

"Konuşmaya başla," diyorum ona, daha ofisimin eşliğini bile geçmeden.

Okullarından Sawyer'ın davranışlarıyla ilgili bir telefon alalı daha bir ay bile olmamıştı ve bu kadar rahat olmamam gerektiğini biliyordum. "Baba, önemli bir şey değil." Masamın önündeki sandalyeye oturdu.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Öyle mi? O zaman neden 'uzaklaştırılmadın'?"

Bana masumca bakıyor. "Şey, okulda bir çocukla kavga ettim."

Öfkenin yükseldiğini hissediyorum ama hikâyenin tamamını öğrenene kadar kendimi oğluma kimin el kaldırdığını bilmek isterken buluyorum.

"Kavga mı!? Sawyer..."

"Fiziksel değil, sakın ol. Yine de onu ittim."

Öfkenin bedenimi terk ettiğini ve yerini kızgınlığa bıraktığını hissediyorum. "Kesinlikle rahatlamayacağım. Ne oldu?"

"O... Ellie hakkında konuşuyordu, tamam mı?"

Gözlerim açılıyor, çünkü söyleyebileceği onca şey varken bunu söylemesini beklemiyordum. "Elianna?"

Ellerini uzatıyor. "Başka bir Ellie tanıyor muyuz?" diye soruyor ve bana "duh" der gibi bakıyor.

"Cezalandırılmana sadece bir akıllı yorum kaldı."

"Benim 'seksi dadım' hakkında konuşuyordu. Sanırım babasının onun hakkında konuştuğunu duymuş."

On yaşında bir çocuğun babasından duymuş olabileceği aşağılık yorumları tekrarladığını düşününce damarlarımda öfke kabarıyor ve Ellie'nin ne olduğunu bilmediğini söylediğini hatırlıyorum. "Ve sen Ellie'ye söylemedin mi?"

Omuz silkiyor. "Ne diyeceğimi bilemedim."

Adil. Bırakın on yaşındaki bir çocuğu, herhangi birinin onunla yapacağı garip bir konuşma olacağını tahmin ediyorum. "Bu çocuk ne dedi?"

"Sadece kızın seksi olduğunu ve babasının keşke önce onu işe alsaydım dediğini söyledi." *Göt herif.*

Elimi çenemde gezdiriyorum ve dalgın dalgın ona bakıyorum. "Başın ne kadar belada?"

"Gelecek hafta iki gün cezam var."

"Öğretmeninize neden kavga ettiğinizi söylediniz mi?"

Başını sallıyor. "Ben yaptım. Diğer adam beş gün ceza aldı. Her ne kadar ispiyonculuktan hoşlanmasam da, götlük yapıyordu."

İnledim. "Göt deme." "Ama öyleydi!"

Alnımı kaşıyorum, bir tartışmaya girmesine göz yummak istemiyorum ama kimsenin saçmalamasına izin vermediği için onunla gurur duyuyorum. "Pekâlâ. Git buradan," diyorum ve o da ayağa fırlıyor.

"Tatlım, başım belada değil mi?"

"Hayır. Çocuk başka bir şey söylerse bana haber ver." Doğrudan çocuğun babasına gitmeyi tamamen göz ardı etmedim.

"Tamamdır, patron." Başka bir şey söylemeden kapıdan çıkmadan önce selam veriyor, muhtemelen fazla oyalanırsa başının belada olduğu konusunda fikrimi değiştirebileceğini düşünüyor.

"Ve ellerini kendine sakla!" Arkasından sesleniyorum.

Birkaç dakika sonra Elianna kaşlarını çatmış bir halde kapıda beliriyor. "Kavga mı ediyordu?"

"Az önce bir çocuğu itti..."

"*Sadece* mi?" Daha fazla soru sormak istediğini anlayabiliyorum ama elindeki küçük kâğıt parçasına bakıyor. "Unutmadan, sana bunu vermem gerekiyordu." Ofisime girdi. "Ve Corinne'in selamını iletmek için." Başını salladı, almam için uzattı.

"Kim?" Kâğıt parçasını alırken soruyorum ve Elianna başını yana eğiyor.

"Gerçekten mi?" diye homurdanıyor. "Omuz hizasında siyah saçlı, mavi gözlü, gerçekten güzel. Okulda bir anne. Bu sabah seninle konuştuğunu söyledi."

İsla'ya veda etmeye çalışırken arabamda etrafımı saran birkaç annenin anıları gözümün önüne geliyor ve içten içe yüzümü buruşturuyorum. "Tamam, teşekkürler."

"İyi birine benziyordu. Belki ona çıkma teklif edebilirsin? Daha fazla çıkmaya çalışma olayını hatırlıyor musun?" Elimdeki kâğıt parçasını işaret ediyor. "Göz attım. Bu onun telefon numarası. Onu aramanı istiyor."

Kâğıdı açıyorum ve adının altında düzgünce basılmış on rakamı görüyorum. "Daha fazla dışarı çıkmak istediğimi hiç söylemedim. Ayrıca, ben öyle düşünmüyorum."

"Nasıl olur?"

"İlgilenmediğim için mi?" Elimdeki kâğıt parçasını kenara fırlatmadan önce ona bakıyorum. "Hem neden baktın ki?" Belki hüsnükuruntu ama acaba biraz kıskançlık mı hissediyor diye düşünüyorum.

Bir parça pembe yanaklarını kaplıyor. "Merak mı? Rosewood'daki anneler arasında çok popüler görünüyorsun. Senden ilk bahseden o değil," diyor göz kırparak.

"Sizi rahatsız ediyorlarsa özür dilerim." Beni başından savdı.

"Hayır, sorun değil."

Ona "Okullarındaki hiçbir anneyle ilgilenmiyorum" diyorum ve umarım buna inanıyordur ama bunun nedenine takılmamaya çalışıyorum.

"Tamam, ben işimi yaptım," diyor ve durduğunda gitmek gibi görünüyor. "Bekle, Sawyer'la ne oldu?"

Bir elimi boynuma götürüp hoşnutsuz bir iç geçiriyorum. "Kapıyı kapat."

Dediğimi yapıyor ama gözleri gergin görünüyor. "Her şey yolunda mı?"

"Belki mi? Görünüşe göre Sawyer bir çocuğun onun hakkında konuştuğunu duymuş.

Dadı."

Bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırırken eli donuyor ve yüzündeki utancı görebiliyorum. "Ben mi?"

"Mmmhmm. Olayı ele alış şekline kızmadım bile. Eğer bir adamın senin hakkında konuştuğunu duysaydım, muhtemelen daha kötüsünü yapardım."

"Oh." Yutkunuyor ve onu sinirlendirip sinirlendirmediğimi merak ediyorum. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Ne dedi?"

"Sanırım *sıcak* kelimesi kullanıldı?"

Bir el ağzını kapatır. "Aman Tanrım. Çok üzgünüm-"

Şaşkın şaşkın ona bakıyorum. "Ciddi olamazsın. Gerçekten özür dilemeyeceksin, değil mi?"

Elleriyle kıpırdanıyor ve bakışlarımı kaçırıyor. "Ben sadece... başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Bu yüzden başı belaya girdi ve... Sawyer'la konuşmamı ister misin?"

"Hayır... O iyi. Her şey yolunda. Özür de dileme." Gözleri benimkilerle buluşuyor, ıslıl ıslıl ve muhteşem ve ben onları durduramadan kelimeler ağzımdan dökülüyor. "Dürüst olmak gerekirse o çocuğu suçladığımı söyleyemem."

Gecenin ilerleyen saatlerinde, verandamda oturmuş puro içerken cam kapının açılma sesi dikkatimi çekiyor. SJ ve Isla uyuyor ve bugün Cuma gecesi, yani Margot muhtemelen yeni belirlediği gece yarısı sokağa çıkma yasağından bir dakika önce gelmeyecek. Beklediğim gibi, daha fazla özgürlüğe sahip olmanın ve okuldan hemen sonra eve gelmek zorunda olmamanın tadını çıkarıyor. Konumunu tekrar kontrol ediyorum ve simgesinin bu gece geleceğini söylediği sinemanın üzerinde gezindiğini görüyorum. Daha önce nerede olduğu konusunda açıkça yalan söylememişti ama bir şeyin olması ya da alışkanlık haline gelmesi için sadece bir kez yaramazlık yapması gerektiğini de biliyorum. Bu yüzden başımı sesin kaynağına doğru çevirdiğimde Elianna'nın açıklıktan kafasını uzattığını görünce şaşırmadım. "Hey, seni rahatsız etmek istemem ama yemeği kaldırmadan önce başka bir şey yemeyi planlamadığından emin olmak istiyorum."

"Hayır, ben iyiyim ve beni rahatsız etmiyorsun." Bu cümleyi ikinci kez kurduğunu fark ettim ve bu durum bana bakıcılığını insanların ona yük olduğunu hissettirmiş olabileceklerini düşündürdü. "Keşke öyle olduğunu düşünmeyi bıraksan," diye ekliyorum, muhtemelen içtiğim viskinin de etkisiyle.

Ayaklarını kaydırıyor ve kısa bir süre için yorumumun onu rahatsız edip etmediğini merak ediyorum. "Hatırladığım kadarıyla buraya yirmi dakika huzur ve sessizlik için geldiğini söylemiştin," diyor kapının pervazına yaslanırken.

Sandalyede öne doğru eğiliyor, elimdeki bardakla oynarken kollarımı kalçalarıma dayıyorum. "Tamam."

Birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemiyor ama bakışlarını yüzümün yan tarafında hissedebiliyorum. "İyi misin?"

İlk başta cevap vermedim çünkü bunu onun üzerine salmak istemiyordum. Bugünün ne olduğu ya da hala anlamadığım bu garip üzüntü dalgasını hissetmemin ne anlama geldiği hakkında konuşmak istemiyorum. "Bir gün

"Ona iyi olduğumu söylersem muhtemelen bana inanmayacağını fark ettiğimde, kederle bu kadar mücadele etmem gerektiğini söylüyorum. Yavaş adımlarla dışarı çıkıyor, cam kapıyı arkasından kaydırıyor ve yanımdaki sandalyeye oturuyor. "Biz boşanmıştık, biliyor musun? Sanırım onun yokluğunun ve ardından gelen kederin beni hâlâ bu kadar hazırlıksız yakalayabilmesine şaşıyorum." Bir yudum daha alıyorum, yanığin sözlerimin neden olduğu yanığı silmesini diliyorum.

"Keder, gerçekten açıklanamayan şeylerden biridir. Size neden sinsice yaklaştığına dair gerçek bir neden yok ve bunu hiçbir zaman gerçekten *atlatabileceğinizi* sanmıyorum."

"Yani sanırım neden bugün olduğuna şaşırmamalıyım. Evlilik yıldönümümüzdü," diyorum ona. "On dört yıl ve üç çocuk ve şimdi o sadece... gitti." Sözlerimin ağırlığının üzerime çöktüğünü hissederek iç çektim. "Sanırım bir parçam kendini suçlu hissediyor. Evliydik, sonra boşandık ve o başka bir adamla tanıştı. Oldukça iyi biriydi. Çocuklarım için deli oluyordu. Onu benden daha çok seviyordu ve... onunla neredeyse hiç vakit geçirmedi." Duyguların boğazımda düğümlendiğini hissediyorum.

"Hayat bazen gerçekten adaletsiz olabiliyor," diyor anlayışlı gözlerle usulca.

"Farklı ama Isla için de aynı şeyleri hissediyorum. Annesiyle neredeyse hiç vakit geçirmedi ve şimdi hayatının geri kalanını onsuz yaşamak zorunda." Kafası çok karışık beş yaşındaki çocuğuma ölümü açıklamak zorunda kaldığım anılar aklımdan geçiyor ve midem bulanıyor.

Elianna sessizliği yarmadan önce duyulan tek ses ağaçların hışırtısı. "Çocuklarınız adına konuşamam ama şunu söyleyebilirim ki en küçük kız kardeşim Eden, annemiz öldüğünde Isla'dan biraz daha küçüktü ve... daha kolay değildi... hiçbir şekilde, ama benim ve Emily için olduğundan *farklıydı*. Eden bir anneye sahip olma fikrini özlüyor çünkü anıları o kadar net değil ve sahip olduğu anılar da annemin en hasta olduğu zamanlara ait. Yıllar geçtikçe anıları o kadar azaldı ki, size bazen annesinin sesini unuttuğunu söyleyecektir, oysa Emily ve ben hala net bir şekilde duyabiliyoruz. Biz gençken onu kıskanırdım. Eğer anılarımdan bazıları kaybolursa bu kadar acı çekmeyeceğimi düşünürdüm. Elbette Eden da daha fazla anısı olmasını isterdi. Bu herkes için berbat bir durum çünkü herkesin kendi keder yolculuğu var. Kendi acıları." Bana kederli bir gülümseme veriyor. "Sen bile. Evli olmasanız ya da aşkınız azalmış olsa bile. Muhtemelen

Evliliğinizin yasını farklı bir gözle tekrar tutuyorsunuz. Sanki *geçmiş* bir hayatın aşkının yasını tutuyormuşsunuz gibi."

Ona bakıyorum ama bana bakmıyor. Onun yerine arka bahçeme bakıyor. "Annenin hasta olduğunu mu söylemiştin?"

"Evet, kanserdi. Çok zordu." Titriyor ve sadece ince uzun kollu bir tişört ve eşofman altı giydiğini fark ediyorum. Hava yavaş yavaş elli derecenin altına iniyor ama bu ani titremeye havanın değil de anılarının mı neden olduğunu merak ediyorum. Başka bir şey söylemiyor ve ben bunu detay vermeyeceği anlamına alıyorum.

"Çok özür dilerim." Bir elimi onunkinin üzerine koyup kısa bir süre sıkıyorum. "Anneleri bir araba kazasında öldü." Yutkundum. "Yağmur yağıyordu ve SJ'yi okuldan almaya gidiyordu. Isla henüz okula gitmemişti ama onunla birlikte değildi. Bianca'nın annesiyle birlikteydi." Yanımdan keskin bir ses geldiğini duyuyorum ve onun düşüncelerini şimdiden duyabiliyorum çünkü çoğu insanınkiyle aynı. *SJ olanlar için kendini suçluyor.* Sandalyemde arkama yaslanıyorum. "O bilmiyor." Boynumun arkasını ovuyorum. "Yani o akıllı bir çocuk, bu yüzden o saatte arabada olmasının nedeninin onu almaya gitmesi olduğunu biliyor olabilir, ama bunu hiçbir zaman açıkça söylemedim. Kardeşim onu almaya gitti ve bu konuda hiçbir şey düşünmedi. Başından beri planın bu olduğunu ve River'ın sadece biraz geç kaldığını varsaydı." O günün anıları gözümün geçerken gözlerim kapanıyor. "Hayatımda hiç bu kadar hızlı araba kullanmamıştım. O anda kaza yapsaydım, anne ve babalarını bir gün içinde kaybedebileceklerini fark edecek kadar bile aklım yoktu."

"Gerçekten üzgünüm Rowan," diyor. "Senin ve onlar için."

"Teşekkürler." İçkimin kalanını bitiriyorum ve yanımdaki viski şişesini almak için uzanıyorum. Kendime bir içki daha koyarken ona "Sanırım bana katılmayacaksın," diyorum.

Alt dudağını ısıırıyor ve arkasından kapıya doğru ve kabul edip etmeyeceğini merak ediyorum. "Belki daha sonra? Ben sadece... Margot henüz evde değil ve herhangi bir nedenle birinin onu almaya gitmesi gerekirse, güvende olmayı tercih ederim. Ama burada seninle oturacağım."

Karanlık bir şekilde kıkırdıyorum. "Senin bunu düşünmüş olman ve benim düşünmemiş olmam... Bektan bir baba gibi hissetmekten nefret ediyorum. Ebeveynlikte daha iyi olan kişi ölmüş gibi."

"Hayır. Bu... Sen bektan bir baba değilsin Rowan. Ve eğer bu gece gitmeye çalıştığın yol buysa, bunu senden alıyorum," diyor

elimdeki bardağa bakıyordum.

"Bu sadece ikinci içkim. Sarhoş değilim. Alakası bile yok. Ayıkken de böyle hissediyorum, inanın bana."

"Ve alkol bu duyguları daha da kötüleştirebilir." Bana sert bir bakış attı.

"Bunu almam gerekiyor mu?" Bardağımı işaret ediyor.

"Hayır."

"Şimdi, iyi bir baba olduğunu söyle."

"Elianna, ben iyiyim."

"Söyle, yoksa ben alırım."

İçkime bakmadan önce ona kısa bir süre yan gözle bakıyorum. "Ben iyi bir babayım."

"Tekrar söyle."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Saçmalıyorsun." "O zaman ikimiz varız."

Gözlerimi çeviriyorum ve bana neredeyse azarlayan bir bakış atıyor. "Ben iyi bir babayım."

"Sana sahip oldukları için çok şanslılar Rowan. Senin için deli oluyorlar. Onlardan duyabileceğin herhangi bir rahatsızlık normal çocukluk sancılarıdır. Elbette annelerini özlüyorlar ama o arabada sen olsaydın da aynı şekilde perişan olurlardı."

Bianca ve onun ölümüyle ilgili duygularım hakkında terapistim dışında kimseyle nadiren konuşurum ve onunla da aylardır konuşmadım. Arada bir River'la konuşuyorum ama onunla hiç bu kadar derinlemesine konuşmamıştım, bu yüzden tüm bunları Elianna'ya açtığım için şok oldum. "Bu arada dinlediğiniz için teşekkür ederim."

Başını sallıyor. "Bu yüzden mi bugün evden çalıştın?"

"Belki de mi? Aslında günün ilk çağrısına çıkana kadar fark etmemiştim ama belki de bilinçaltımda bugün olduğunu biliyordum ve zihnim beni yorgunluktan dolayı güne ihtiyacım olduğuna inandırdı."

"Evde kalmana sevindim. Daha fazla gün izin almalısın."

"Keşke bu kadar kolay olsaydı." Önümüzdeki masanın telefonumun ışığı yanıyor. Öne doğru eğildim ve Margot'dan eve doğru yola çıktığını söyleyen bir mesaj gördüm. "Margot yolda." Elianna başını sallıyor ama bir şey söylemiyor. Sadece ayaklarını altına alıyor ve geceye bakmaya devam ediyor. "Bunu sana söylüyorlar mı?" Ona soruyorum ve o da başını bana çevirip soru sormak için yana yatırıyor. "Çocuklar... sana daha çok evde olmamı istediklerini söylüyorlar mı?"

"Bunu özellikle söylemediler, hayır, ama seninle daha fazla zaman geçirmekten nefret etmeyeceklerini biliyorum." Bana yumuşak bir gülümseme veriyor ve tekrar öne doğru eğiliyor. "İyi olacaklar Rowan. Hepiniz iyi olacaksınız."

"Ben böyle olacağını düşünmemiştim, biliyorsun. Boşandıktan sonra bile... Onu hep resmin içinde görüyordum. Mezuniyetlerinde ve ne bileyim evlendiklerinde onun yanında otururken. O gerçekten iyi bir anneydi."

"Hayat nadiren düşündüğümüz gibi ilerler."

"Seninkinin nasıl geçeceğini düşünüyordun? Hâlâ çok gençsin. Hâlâ hayatını istediğin gibi yaşayabilirsin."

Kıkırdıyor. "Sanırım benim hayatım da artık bir tür ayarlanmış durumda. Sanki herkesle ve onların ihtiyaçlarıyla ilgilenmeye o kadar şartlanmışım ki ne istediğimi bile bilmiyorum. Sadece kendim için bir şey. Okul için buradayım ama mezun olduğumda muhtemelen Ohio'ya geri döneceğim."

"İstediğin bu mu?"

"Bilemiyorum. Maryland'i seviyorum ama babamdan uzakta olmak zor olabilir."

"Yakın mısınız?"

"Evet." Yüzünü buruşturuyor. "Muhtemelen küçük kız kardeşimle aramızdaki bir başka sorun da benim favori olduğumu söylemesi." Gözlerini deviriyor. "Bu arada bu tam bir saçmalık. Eden favori. Ben sadece... yardım edebilecek tek kişiydim ve bu babamdan çok şey götürdü. Bu yüzden aramızdaki bağ farklı. Bana her konuda güveniyor. Pek çok şey benim adıma. Ben onun vekiliyim..." Vb. der gibi elini sallıyor. "Normal en büyük kardeş şeyleri ve biraz daha fazlası. Anlamışsındır, eminim."

Büyük kardeş olmanın getirdiği baskıları iyi bilirdim. "Tabii ki."

"Hamile kaldığında babamın çok kızdığından bahsetmiyorum bile."

Kız kardeşinin Margot'yla aynı yaşta olması içimde bir endişe dalgası yaratıyor ve Gabe'le birlikte olup olmadıklarından emin olamamak beni . "Babası her onu öldürmediğine çok şaşırdım." Kıkırdıyorum, böyle bir durumda ne yapacağımı düşünüyorum ve hapse girmemek için bazı torpillere başvurmak zorunda kalacağımdan eminim.

"Oh, inanın bana, öğrendiğinde bunu yapmamasının tek nedeni babamın henüz on sekiz yaşında olmaması ve reşit olmayan birini tehlikeye atmaktan hapse girmek istememesiydi. On sekiz yaşına geldiğinde yeğenim iki yaşındaydı ve babam dede olmaya aştı. Kız kardeşim onunla evlendi ve

mutlular, ama bazen babamın onun çizgiyi aşmasını beklediğini düşünüyorum, böylece her şey için onu dövebilecek."

Bir süre sonra, Margot cam kapıyı kaydırarak açtığında hala dışarıda sessizlik içinde oturuyorduk. "Merhaba?" Gözleri aramızda gidip geliyor ve Elianna ona sıcak bir gülümseme veriyor.

"Hey, aç mısın?" diye soruyor ayağa kalkarken.

"Hayır, sinemada yedim," diyor bana daha önce hiç görmediğim bir bakışla bakarken.

Elianna, Margot'nun yanından geçip giderken omzunu okşayarak, "O zaman ben yemeği kaldırayım," diyor. "Bu dudak rengini sevdim." İşaret ediyor ve ardından kapıyı arkasından kapatıyor.

Margot, o anda bana annesini hatırlatan kızgın gözlerini bana çevirmeden önce onun ardından bakıyor. "Şimdi de dadıyla mı içiyorsun?" Bana bir kaşını kaldırıyor ve ben de bakışlarımı ona dikiyorum.

"Hayır mı? Sadece ben. Gördün mü? Sadece bir bardak." Bardağı kaldırıyorum. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Evet?"

"Peki Gabe ve ben dışarıda böyle karanlıkta oturuyor olsaydık nasıl hissederdin?" Terası kaplayan fenerlerle tam olarak karanlık değil ama kesinlikle şehvetli bir ışıltı veriyor.

"Oldukça kızgınsın çünkü içki içmek için yeterince büyük değilsin," diyorum ona, bu konuşmanın gittiği yerden hoşlanmayarak.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun." "Aslında, Margot, bilmiyorum."

Aramızdaki gerilimi hissedebiliyorum ama o daha fazla bastırmıyor. "Her neyse. Ben odama gidiyorum." İçeri girmeden önce bir cevap beklemiyor ve aynı şekilde tüm o eski duygular geri dönüyor.

CHAPTER NINE

Elianna

Ertesi gün Cumartesi ve işe başladığımdan beri ilk hafta sonu iznim. Bay Kincaid geçen hafta sonu bana izin vermeye çalıştı ancak herhangi bir planım olmadığı gibi, hafta sonunun büyük bir bölümünde Washington'daki ofisinde olması gerekti. Evde kalmakla ilgili bir sorunum yoktu.

Ama bu gece Jacqueline beni şehrin sonbahar bar gezintilerinden birine çıkmaya zorluyor. Planım, biraz sarhoş olursam diye geceyi onun evinde geçirmek. Kincaid'lerden hiçbirinin beni öyle görmesini istemiyorum. *İçimden bir ses Rowan'ın sonunda herkes için endişelenmek dışında bir şey yaptığım için gurur duyacağını söylese bile.*

"Artık kalmama ihtiyacınız olmadığına emin misiniz? İptal edebilirim," diyorum kanepede oturmuş, giyinmiş ve nefis bir şekilde rahatlamış görünen Bay Kincaid'e, kucağında bebeklerinden biri olan ve saçını tarayan Isla'ya. Bebeğiyle konuşmasını ve ona bu kadar çok hareket etmemesini söylemesini dinlerken kıkırdıyorum.

"Hayır, sen git ve keyfine bak. Biz iyi olacağız." Kolunu kaldırıp kanepenin arkasına doğru uzatıyor, bu çok basit bir hareket ama yine de bu adama karşı hissettiğim karmaşık duyguları alt üst ediyor.

"Nereye gidiyorsun?" Isla başını kaldırıp bana bakmadan soruyor. "Arkadaşlarımdan biriyle dışarı çıkıyorum."

"O senin en iyi arkadaşın mı?" Bebeğin saçlarını at kuyruğu şeklinde topladıktan sonra sevimli bir hayal kırıklığıyla dökülmesine izin veriyor.

"Evet, öyle diyebilirim."

"Ben ve Sabrina gibi mi? Baba, Sabrina gelebilir mi?" Sabrina ona bakıp dudaklarını büzdükten sonra koltukta ayağa kalkıyor ve onu yanağından öpüyor. "Lütfen, lütfen, lütfen."

"Tatlım..." Adam başını sallıyor ve kadın o tereddüt ederken saldırıyor, onu yanağından tekrar öpüyor. *Onu yakaladı*, diye düşünüyorum kendi kendime. "Birazdan annesini arayacağım."

"Yaşasın!" Yerine oturur ve bebeğinin saçını taramaya devam eder.

"Sabrina geliyorsa kalabilirim," diyorum ona, ne kadar enayi olduğunu söyleme dürtüsüne direnerek.

"Hayır, iyi olacağım. Bunu daha önce de yaptım." Bana sinirli bir bakış atıyor ve ardından gülümsüyor. Dün geceye göre çok daha moralli görünüyor ve umarım planlarımı iptal etmemek için rol yapmıyordur. "Ayrıca, Margot'un dışarı çıkmadığı nadir gecelerden biri, bu yüzden yedeğim var." El sallayarak beni uğurluyor ve gece için hazırlanmaya odama dönüyorum. Hazırlanmayı neredeyse bitirmiştım ki açık olan kapım hafifçe çalındı ve Margot'nun kapıda durduğunu gördüm.

"Hey!" Saç maşamı gece çantama koyarken neşeyle gülümsüyorum ve o da başını yana eğiyor.

Uzun saçlarından birini kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra hepsini bir tarafa çekiyor. "Babam bu gece dışarı çıkacağını söyledi."

"Evet, benim isteğim dışında, sanırım." Gözlerimi deviriyorum.

Saçının uçlarıyla oynuyor, parmağının etrafında döndürüyor. "Bir erkekle mi?"

"Hayır," diye . "En iyi arkadaşım."

"Çok seksi görünüyorsun," diyor bana. Üzerimdeki kısa siyah deri eteğe, diz üstü çizmelere ve beyaz askısız bluza bakıyorum.

Işınlanıyorum çünkü bir ergenden onay almak en büyük iltifattır. "Teşekkür ederim."

"Bunu ödünç alma şansım var mı?" İşaret parmağını aşağı yukarı sallayarak tüm kıyafetimi kastettiğini gösteriyor.

"Belki iki yıl sonra?" Ona gülümsüyorum ve o da gözlerini deviriyor.

"Yani, bu gece geri gelmiyor musun?" Çantama doğru başını sallıyor.

"Geç saate kadar dışarıda olabileceğimizi düşündüm geç saatte gelip kimseyi uyandırma riskini almak istemiyorum."

"İlgilendiğin bir adamın ortaya çıkma ihtimali var mı?" Soruyor ve ben neye varmaya çalıştığını merak ediyorum.

"Hayır... bildiğim kadarıyla?"

"Gerçekten iyi görünüyorsun. Bir erkek için olup olmadığından emin değildim."

Bir aşağıya bakıyorum, bir de ona... Kendin için giyinmenin her zaman daha tatmin edici olduğunu anlayacak yaşta olmasını diliyorum.

bir erkek için yapmaktan daha iyidir. "Hayır, Margot. Bunu kendim için yaptım."

"Tamam... iyi eğlenceler, ama çok fazla değil ve güvende olun." Ayağa kalkarken kıkırdıyor ve omzunun üzerinden sesleniyor. "İyi seçimler yapın!"

Fuayeye doğru ilerliyorum ve Isla' hâlâ kanepede oturduğunu görüyorum ama babası ortalıkta yok. "Baban nerede?"

Başını kanepenin üzerinden uzatıyor ve omuz silkiyor. "Oooh, çok güzel görünüyorsun!" "Teşekkür ederim!"

"BABA, ELLIE GİDİYOR!" diye sesleniyor ve çılgılığının irkiliyorum.

"Isla... Ona mesaj atabilirdim."

Bay Kincaid yemek odasından içeri giriyor ve gözlerindeki bakışı gördüğümde içimi kaplayan sıcak duyguya engel olamıyorum. Gözlerini ayaklarımdan gözlerime doğru yavaşça sürüklüyor ve sonra tekrar aşağı indiriyor. Bacaklarımdan üzerinden her geçişinde burun deliklerinin alevlenmesini izliyorum ve göğsümde gezdirirken dişlerinin alt dudaklarına gömülüğü dizlerimin bağını çözüyor.

"Vay canına." Ağzından kaçırıyor ve dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamıyorum. "Yani..." Gözlerini kapatıp çenesini ovuşturuyor ve gözlerini açtığında yüzündeki şehveti görebiliyorum. "Hayır, vay be demek istedim." boşluğu kapatıyor. "Bu gece geri gelmeyecek misin?" diye soruyor ayaklarımdan dibindeki çantayı fark ettiğinde.

"Geç olabilir ve kimseyi konusunda endişelenmek istemiyorum. Ayrıca gece geç tek başıma Uber'e binmeyi de sevmiyorum."

Tekrar çantaya ve sonra bana bakıyor. "Bunu yapmaman beni daha iyi hissettiriyor ama gelip seni alabilirim. Geç olması önemli değil," diye teklif ediyor ve içkili olduğumda onun yanında olmaya hazır olmadığımından oldukça eminim.

En azından ona olan aşkımla atlatana kadar.

"Ayrıca, Jacqueline ve ben biraz... delirebiliriz," diye fısıldıyorum. "Biliyorum..." İki elimi kaldırdım. "Şokunuzu kontrol altına almaya çalışın. Eve bu şekilde gelmek istemiyorum. Margot etkilenebilir!"

Bana alaycı bir bakış attı. "Sizi temin ederim, daha önce de sarhoş birini gördü."

" bu değil. Benim iyi bir örnek olmam gerekiyor." "Öylesin, Elianna."

Üzerimdeki baskıyı hissederek ekliyorum: "Eğer bu gece geri gelmemi istiyorsan, gelebilirim..."

Başını iki yana sallar. "Sorun bu değil. Sadece yapamayacakmışsın gibi hissetmeni istemiyorum. Ya da eve gitmek için güvenli bir yolun olmadığını. Seni almaya geleceğim, hepsi bu." Evinden *evim* diye bahsetmesi hakkında ne hissettiğimi anlamak için aklıma bir not alıyorum.

"Buna , ama iyi olacağım. Ayrıca, Jacqueline'i bir süredir görmedim. Eğer gitmezsem buraya gelebilir ve henüz onu tanıştırmaya hazır olduğumu sanmıyorum."

"Arkadaşlarınızla tanışmak isterim. Hepsine kapımız açık." Sesi yumuşak ve pürüzsüz ve kelimeler özellikle seksi olmamasına rağmen içimi ısıtıyor.

"Teşekkürler." Alt dudağımı yalıyorum ve bir adım geri çekilirken boğazını temizleme sesiyle tam olarak gizlenemeyen bir inilti duyduğuma yemin edebilirim. Telefonum titriyor ve şu anda aramızda çatırdayan gerginlik her neyse onu kırıyor. Jacqueline'den tahmini varış zamanımı soran bir mesaj görüyorum ve kapıya doğru dönüyorum. "Ben gidiyorum."

"Tamam." Başını sallıyor. "Sadece... güvende ol."

"Açacağım." Kapıyı açmak için yanımdan uzanıyor ve dışarıda birkaç adım yürüdükten sonra arkamı döndüğümde, gözlerinin en az bir ayak aşağıda olduğunu görüyorum, bu da onun sadece kıcıma baktığından emin olmamı sağlıyor.

"Bu gece gelebildiğinize *çok* sevindim!" Jacqueline ilk barda bize birer shot ısmarlarken ciyaklıyor. "Bu arada ateşli babam hakkında her şeyi duymak istiyorum."

"Anlatacak bir şey yok." Heyecanlı bakışlarından kaçınırken tekilamdan uzun bir yudum almadan önce tereddüt ediyorum.

"Yalan söylüyorsun." Şimdiden pişman olduğum limon damlası shot'ını bana uzatırken gözlerini bana diyor.

"Hayır... Ben... Bilmiyorum. Bu gece ayrılırken biraz gergindi. Beni daha sonra almayı teklif etti..."

Boş bir yüksek masa kaptığımızda gözleri açılıyor. "O mu yaptı? Oh, bu çok seksi. Tüm bu sorumlu ve aşırı korumacı erkek olayı mı?" Bir kıkırdama çıkarmadan önce elini yüzünde kendini yelpazeler gibi sallıyor.

"Sanırım sadece eve dönmem konusunda endişeliydi."

Bütün gece neredeyse her erkeği durduran korsesini ayarlıyor. "Aynen öyle!"

"Ayrıca beni gördüğünde 'vay be' dedi. Ama... belki de bu bir şey ifade etmiyordur?" İçten içe öyle olmasını umarken soruyorum.

"Sanırım senden hoşlanıyor." Pipetini içkisinin etrafında döndürüyor.

"Onu tanı mıyorsun bile."

", kim seninle ilgilenmez ki? İkincisi, belki de bilmiyorum ama ben erkekleri tanırım." İşaret parmağıyla burnuma dokunuyor.

"O farklı ve daha yaşlı. O bir baba, hatırladın mı? İkimizin de çıktığı hiçbir erkeğe benzemiyor."

"Bu da sizin deşifre etmeniz gereken çok daha az saçmalık demek! İşaretleri okumak ya da fuckboy sinyalleri arasında dolaşmak zorunda değilsiniz. Gittikçe daha iyi olmaya devam ediyor." Kıpırdıyor.

"Bu konuşmayı neden bile bilmiyorum çünkü-" "Çünkü iki shot ve bir karışık içki içtin ve hiç içtiğin zaman düşüncelerini kontrol edebiliyor musun?" diye araya giriyor ve ben de ona ters ters bakıyorum.

"Çünkü hiçbir şey yapmayacağım. Bu sadece bir aşk. O hâlâ benim patronum. Sınırların dışında."

"Ugh." Alay ediyor ve bordo rujunu yeniden sürmek için telefonunu çıkarıyor. "Keşke sınırların dışında biriyle cinsel gerilim yaşasaydım." Telefonunu aramızda tutmadan önce bana sırtıyor. "Hadi fotoğraf çekelim!"

Birkaç bar, birkaç saat ve birkaç içkiden daha fazlasını içtikten sonra, saat neredeyse sabahın ikisi. Barların çoğu kapanmak üzere ama Jacqueline ve ben birlikte olduğumuzda son çağrıya kadar dışarıda olduğumuz bilinir. Telefonum bir mesajla titrediğinde ve kimden geldiğini gördüğümde neredeyse telefonumu düşürdüğümde tuvalet sırasındayız.

Bay Kincaid: Arkadaşınızın dairesine döndünüz bilmiyorum ama iyi olduğunuzdan emin olmak istedim.

"Kapa çeneni! Seni mi bekliyor?" Jacqueline omzumun üzerinden okurken ciyaklıyor.

"Muhtemelen çalışıyordur," diyorum ama Jacqueline'e sağ salim döndüğümünden emin olmak için bekliyor olabileceği düşüncesi kalbimi çarpıtıyor.

"Gelip bizi almasını söyle!"

"Ne? Jacqueline, hayır."

"Neden!? Onunla tanışmak istiyorum." Kıkırdıyor. "Ve bizi Taco Bell'e götürmesi için bir Uber çağırmak çok can sıkıcı."

Onunla ya da arkadaşlarımdan herhangi biriyle tanışmak istediğini söylediğini hatırlayarak gözlerimi deviriyorum. "Uber'e binmeden önce pizza alalım."

"Ya da babam bizi alsın!"

"Gece geç saatte yemek yiyebilesin diye sabahın ikisinde otuz beş dakika araba kullanıp bizi almaya gelmesine izin vermeyeceğim."

"Aldırmayacağından eminim ve daha da eminim ki ona hizmeti için teşekkür etmenin bir yolunu bulabilirsin." Telefonuma başını salladı. "Ne söyleyeceksin?"

"Bilmiyorum! Sarhoşum ama sarhoş gibi görünmek istemiyorum ve sen de sarhoşsun, bu yüzden şu anda ikimiz de güvenilir değiliz!"

"Yakında bardan ayrılacağımızı söyle."

Ne dediğini yazmaya çalışıyorum ama tam olarak ne olduğunu çoktan unuttum. "Bekle, ne diyeceğim?"

"Tanrım, Ellie bu zor değil. Tamam, dinle. "Hey virgül" de. Yakında dönüyoruz.' de. Ünlem işareti kullanmaktan çekinme. Bu kişisel bir tercih," diye açıklıyor sanki sarhoşken mesajlaşma dersi veriyormuş gibi. "O zaman ekle, ne zaman sikini yalayabilirim?" diyor biz sırada ilerlerken.

"Ne zaman... yapabilirim... ben-" Ona ters ters bakmadan önce yazmaya başladım. "Jacqueline!" Bira şişesini dudaklarına götürüp bitirmeden önce kıkırdıyor. "Tamam, gönderildi."

Bayılmadan önce hatırladığım son şey buydu.

Telefonumun çalma sesi beni uykumun son birkaç dakikasından koparıyor ve havayı delen tiz sesle inliyorum.

"Tanrım, telefonunun sesi neden açık?" Jacqueline yanımdan sızlanıyor.

"Kapat şunu!"

"Bir telefon görüşmesi." Akşamdan kalma olmanın verdiği o özel sıkıntıyı şimdiden hissederek inliyorum. "Beni kim arıyor?" Açıyorum

Bay Kincaid'in adını ekranda gördüğümde iki gözüm birden açılmadan önce bir gözüm yavaşça açılıyor. "Lanet olsun. Bu Rowan."

"Bu senin hafta sonu iznin değil mi? Seninle tanışmadan önce nasıl hayatta kalıyorlardı?" diyor kalkıp banyoya doğru yürürken.

"Evet, işte bu yüzden önemli olabilir!" Boğazımı temizliyorum ve yataktan kalkıyorum. Akşamdan kalmalığın tüm duyularımı ele geçirdiğini hissetmeme rağmen adrenalin devreye giriyor ve kendime bir bardak su doldurmak için Jacqueline'in mutfağına koşuyorum. Yarısını içiyorum ve sesimin dün gece birden fazla tekila içmişim gibi değil de daha düzgün çıkmasını umarak boğazımı temizliyorum.

Onu geri aramak için düğmeye basıyorum ve ilk çalışta cevap veriyor. "Günaydın, güneşliğin. Nasıl hissediyorsun?" Sesi hafif ve inanılmaz seksi... Saatin kaç olduğunu görmek için telefonuma bakıyorum. *Sabah sekiz buçuk.*

"Merhaba. Aramanı kaçırdığım için üzgünüm, her şey yolunda mı?" "Evet, tabii ki."

"Tamam..." *O zaman Pazar günümde sekiz buçukta beni aramanızın bir nedeni var mı* der gibi sözümü kesiyorum.

"Kalktığından emin olmak için seni sekiz buçukta aramamı söylemiştin." Donup kaldım. "Ne?" *Bunu ne zaman söyledim?*

"Dün gece konuştuğumuzda..." Sözünü kesiyor. "Ne kadar sarhoştun?" Sesinde biraz gergin bir tonla kıkırdıyor ve ben de çok utanç verici ve sinir bozucu olup olmadığımı merak ediyorum. *Aman Tanrım.*

"Oh, uh... Unutmuşum."

"Benimle konuştuğunu hatırlıyor musun?"

KESİNLİKLE YAPMA!

"Sayılır mı?" Telefonumu kulağımdan çekip mesajlarımı görüntülemek için hoparlörü ona verirken söylüyorum.

"Anlıyorum. Pekala... Gitmenize izin vereceğim ve bugün döndüğünüzde görüşürüz."

Sesinde hayal kırıklığı gibi bir şey duyabiliyorum ve öyle olmadığından emin olmak istesem de, dün gece ona ne söylediğimi görmem gerekiyor.

"Tamam, muhtemelen birazdan çıkacağım. Birazdan orada olurum."

"Acele etmen gerekiyormuş gibi hissetme. Birazdan çocukları kahvaltıya götüreceğim."

"Kulağa eğlenceli geliyor!"

"Sonra görüşürüz, Elianna." Ses tonu birkaç dakika önce telefona cevap verdiğinden çok farklı.

"Hoşça kal," diye fısıldıyorum ve hemen arama kaydına gidip sarhoş Ellie'ye zihinsel olarak teşekkür ediyorum çünkü bir telefon görüşmesi görmüyorum, bu da en azından tam olarak ne konuşulduğunu bileceğim anlamına geliyor. *Dün gece telefonda konuşsaydık neler söyleyebileceğimi ancak Tanrı bilir.*

Bana Jacqueline'e geri dönüp dönmediğimi sorduğunu hatırlıyorum ve gerisi bulanık.

Ben: Hey, yakında geri dönüyoruz!

Bay Kincaid: Eğlendiniz mi?

Ben: Evet! Ama ben sarhoşum.

Bay Kincaid: Arkadaşınız mı?

Ben: Evet, benden çok daha fazla haha

Bay Kincaid: Geri dönmek için iyi misiniz?
Beni biraz endişelendiriyorsun.

Ben: Olma. Dört yıldır yasal içki içme yaşındayım, biliyorsun!

Bay Kincaid: Farkındayım.

Benim için bu kadar endişelenmenin bir sebebi var mı? Yani beni bardan almayı teklif ettin.

LANET OLSUN. Ellie, hayır! Alnımı ovuşturuyorum ve sonraki mesajların hayal gücümün ürünü olmasını diliyorum.

Bay Kincaid: Sizce bir sebebi var mı?

Jacqueline biliyor!

Bay Kincaid: Jacqueline kim?

Ben: En iyi arkadaşım, tabii ki!

Bay Kincaid: Adını hiç söylemediniz. Ama o ne düşünüyor?

Benden hoşlanıyor olabileceğini düşünüyor.

AMAN TANRIM. Telefonuma bakıyorum. "JACQUELINE WOODS, TANRI'YA YEMİN EDERİM!" Bağırarak odasına geri döndüğümde onu yatağında yüzüstü ve yastığı kafasının üzerinde buldum.

Yastığı hareket ettirir ve başını hafifçe kaldırır, gözleri yarı açık ve pusludur. "Ne!? Başım çatlayacak gibi oluyor, birkaç desibel düşür, lanet olsun."

"Dün gece Rowan'a mesaj attığımı biliyor muydun?" "Evet, ama görmeme izin vermedin!"

"Bu davranışı sen teşvik ettin!" Yatağına uzanıp okumaya devam etmeden önce haykırıyorum.

Bay Kincaid: Peki siz ne düşünüyorsunuz?

Ben: İnkâr etmedin!

Bay Kincaid: Doğru, .

Ben: omg.

AMAN TANRIM.

Bay Kincaid. Kincaid: Hadi konuşmak hakkında Bunu yarın ayıkken yaparsın.

Tamam. Uyanık olduğumdan emin olmak için beni 8:30'da ara lütfen.

Bay Kincaid: Tamamdır, günışığım.

Öğleden sonra, Jacqueline'le o gün Rowan'la aramda yaşanabilecek tüm olası senaryoları gözden geçirdiğimiz brunch'ın ardından eve gidiyorum. Oraya vardığımda ev sessizdi ve herkesin nerede olduğunu merak ettim. Margot'nun arabasını garaj yolunda görmedim, bu yüzden dışarıda olabileceğini varsayıyorum. Çantamı odama koyuyorum ve şaşırtıcı bir şekilde Rowan'ı ofisinde görmüyorum. Koridordan aşağı inip merdivenlerden ikinci kata çıkıyorum ve Isla'nın odasından gelen konuşmaları duyuyorum. İçeri girdiğimde onu yerde oturmuş bebekleriyle oynarken görüyorum.

"Ellie!" diye bağıyor, zıplayıp bana doğru koşuyor. Tek dizimin üzerine çöküyorum ve o da kollarıma atılıp beni sıkıca kavıyor.

"Merhaba!"

"Benimle oynar mısın?" diye soruyor bana oyuncak bebeklerinden birini uzatarak. "Tamam, ama herkes nerede?"

"Margot gitti. SJ bodrumda video oyunları oynuyor ve babam da biraz kestiriyor."

"Kestirmen mi gerekiyordu?" Ona sordum.

Bana en masum bakışını atıyor ve kıkırdıyor. "Yorgun değilim!" "Biraz kestirsem iyi olur" diyorum, akşamdan kalmalığının yorgunluğunu hissederek

bana yetişiyor. "Gelip odamda film izlemek ister misin?"

Heyecanla başını sallıyor, sonra bebeklerini topluyor ve yatağından küçük bir battaniye alıyor. Beni merdivenlerden aşağı kadar takip ediyor ve ben ne yaptığını anlamadan babasının kapısını çaldığını görüyorum. "Baba, Ellie geldi! Onun odasında film izleyeceğim, tamam mı? Tamam." Koridorda koşturarak bana doğru geliyor ve tam odama girerken Rowan'ın kapıyı açtığını ve gözlerinin benimkilerle kilitlendiğini görüyorum.

"Selam." El sallıyorum ve dizlerimin bağını çözen seksi bir gülümseme yüzünde beliriyor, sonra elime karşılık veriyor.

"Hey, ."

"Ellie, ne filmi!" Isla sesleniyor ve ben yatağımda oturan ona bakıyorum.

"Bir saniye Isla," diyorum koridorda ilerleyip babasının görüş alanından çıkarken. "Dün gece hakkında daha sonra konuşabilir miyiz?"

Başını salladı. "Sanırım yapmalıyız." "Çok özür dilerim..." Fısıldıyorum.

"Söylediğin şey için mi yoksa söylediğini hatırlamadığın mı?" Bana bir kaşını kaldırıyor ama dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"İkisi de mi?" Zayıfça teklif ediyorum. "İşleri rahatsız ya da garip bir hale getirmek istemiyorum."

"İkisini sen yapmadın. Sanırım ben yaptım." Başımı salladım. "Hayır! Ben sordum."

Koridorda duvara yaslanıyor. "Cevap vermek zorunda değildim." "Doğru muydu?"

"Bu konuda yalan söyleyeceğimi mi sanıyorsun?" Başımı yavaşça sallıyorum. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"En bana neden sordun? Senin için neden endişelendiğimi mi soruyorsun?"

Isla'nın yatağında oturup benimle film izlemek için beklediğini bildiğim açık kapıma bakıyorum. Bu konuşmanın yeri ve zamanı değil ama Rowan'ın bana karşı dürüst davranmışken kendini huzursuz hissetmesi isteyeceğim son şey. "Çünkü senin *de* benden hoşlanıp hoşlanmadığını bilmek istedim."

CHAPTER TEN

ROWAN

Dün gece Elianna ile yaptığım konuşmayı düşünmekten zar zor uyuyabildim. Ona ondan hoşlandığımı söylemeye beni iten neydi bilmiyorum. Onun aksine tamamen ayıktım ama yine de sarhoşken günah çıkaran bendim. Onun da aynı şekilde hissettiğinden şüpheleniyordum ve haklı çıktığıma ve her şeyi tamamen berbat etmediğime sevindim.

SJ bodrumdan çıkarken Isla ve Elianna'nın onun odasında kıkırdadığını duyuyorum.

"Ellie daha dönmedi mi? Açlıktan ölüyorum. Akşam yemeğinde ne yiyeceğiz?"

"Öyle ama dinleniyor, ben de sipariş vermeyi düşünüyorum. Bugün hala izin günü. Açlıktan ölüyor musun? Daha bir saat önce öğle yemeğinden döndük." Kahvaltı olması gerekiyordu ama doğal olarak üç çocuğu aynı anda evden çıkarmak her zaman zor olmuştur.

"Benim için çalışıyor. Ne alıyoruz?" Kapüşonunu başına kadar çekip buzdolabına doğru ilerliyor. Her zaman yaptığı gibi cips almak için kilere gitmek yerine Elianna'nın hazırladığı karışık meyve kasesini çıkardığında şaşıyorum ve bu Elianna'nın burada çalışmaya başladığından beri değiştirdiği tüm küçük şeyleri hatırlatıyor.

"Çin yemeği mi?" Ona soruyorum ve gözleri parlıyor. "Güzel. Ne sevdiğimi biliyorsun."

Elianna'nın odasından bir ciyıklama sesi geliyor ve SJ bir çileği ısırmadan önce bana bakıyor. "Dinlendiğini söylediğini sanıyordum?"

"Isla içeride onunla birlikte film izliyor."

Kolunun altına sıkıştırdığı meyve kâsesiyle Elianna'nın odasına doğru yürümeden önce sese doğru bir kez daha bakıyor. Yirmi dakika sonra, geri dönmeyince, kafamı onun odasına sokuyorum ve Isla'yı Elianna'nın yanına kıvrılmış görüyorum.

Ellie yatağında, SJ ise köşedeki kanepede uzanmış, eşit derecede filme dalmışlardı.

"Disney filmi mi izliyorsun?" Oğluma takılıyorum. "Onların bebekler için olduğunu söylediğini sanıyordum."

"Aslan Kral sayılmaz," diyor bir ağız dolusu meyvenin arasından.

Elianna ona bakar ve şaşkınlıkla ağzı açık kalır. "Geçen hafta sonu bizimle birlikte Güzel ve Çirkin'i izledin."

"Bu bir sır!" SJ inliyor.

"Duyamıyorum!" Isla duvara monte televizyona dönmeden önce SJ'ye bakıyor. Elianna ve ben filmlerini bitirmeleri için yanlarından ayrılmadan önce bir gülümseme paylaşıyoruz.

Bir film üç filme dönüştü ve sonra akşam yemeği ve banyo zamanı vardı ve Isla kitap okumak istedi, yüzden Elianna ile tekrar yalnız bir an geçirmeden önce neredeyse dokuz oldu. SJ ve Margot odalarındalar, ancak ikisinin de uyumadığını varsayıyorum, bu yüzden sesimizi alçaltmamız gerektiğini biliyorum. Akşam yemeğinden kalan bulaşıkları yıkarken Elianna'nın yanında duruyorum, ona yardım etmek için elimden geleni yapıyorum ama o beni elinin tersiyle itiyor.

"Bulaşık makinemiz olduğunu biliyorsun, değil mi?" Ona söyledim.

"Buna ön yıkama deniyor! Tanrım, bulaşıkları doğrudan oraya koysaydım annem mezarında ters dönerdi." Gıcır gıcır temiz bir tabağa benzeyen tabağı bana uzatmadan önce burnunu kaşıdı.

Tabağı bulaşık makinesine koyarken başımı sallıyorum. "Dün gece eğlendin mi?"

"Ben yaptım."

"Orada küçük bir parti hayvanı olmana biraz şaşırdım," diye şaka yapıyorum. "Nedense bütün gece sadece bir içki içtiğini gördüm."

"Buna isteyken profesyonel olmak deniyor! Ama evet, çalışmayan Ellie'nin biraz farklı bir havası var."

"Öyle mi?"

Bir tabağı daha yıkarken başını sallıyor. "Evet. Kendimi bırakabilirim!" "Bunu duyduğuma sevindim."

Ona biraz daha yaklaşıp omzumun onunkine değmesine izin veriyorum ve nazik dokunuşumun onu nasıl etkilediğini izliyorum. Bulaşıklara geri dönmeden önce bana bakıyor. "Bay Kincaid."

"Sanırım bana Rowan diyebilirsin."

"Ben de bunu söyleyecektim..." Sözüünü kesiyor ve bunun nereye gittiğini sevdiğimi sanmıyorum. "Şunlara bulaşmayı alışkanlık haline getirmedim..." Yutkunuyor. "Bakıcılığını yaptığım aileden herhangi biri... babayı bir kenara bırakalım." Alt dudağını ısırtıyor ve gerginliğini her yerinden hissediyorum. "Senden hoşlanıyorum, ama... bence bu iş çok çabuk ve pis bir hal alabilir." Bana göz kırptıyor. "Ve dün gece tüm bunları harekete geçirdiğim için özür dilerim ve niyetim kesinlikle seninle dalga geçmek değildi ve..."

"Hey." Onu durdurdum, çünkü şimdiden ne kadar kötüleştiğini görebiliyordum. Bunu yapmaya hiç niyeti olmadığını biliyorum. Elianna nazik biri ve herkesin duygularını önemsiyor ve şu anda bile kendi duyguları dışında herkesin duygularını düşündüğünü biliyorum. "Öyle olduğunu düşünmemiştim."

"Beni onlara odaklanmam için tuttunuz" diyor. "Ve... eğer *sana* odaklanırsam bunu yapamam."

Arkamı tezgâha yaslayacak şekilde dönüyorum ve ona doğrudan bakabiliyorum. "Buna saygı duyuyorum, Elianna."

Bana baktı. "Özür dilerim."

"Özür dilemeyi bırak." Elini uzattım ve onu rahatsız etmediğini umarak sıktım.

Kahverengi gözleri benimkileri buluyor ve arkalarında gizlenen hüznü görebiliyorum, ki bunu geçen gece annesi ve Bianca hakkında konuştuğumuzda sadece bir kez görmüştüm. Gözlerinde her zaman çok fazla ışık vardı, bunun söndüğünü görmek biraz sarsıcı. "Belki bizden ne zaman ayrılırsan." Ona gülümsüyorum ve gözleri hemen benimkilerden ayrılıp tabaklarına geri dönüyor.

"Belki."

"Biraz çalışmam lazım," diyorum ve bana bakmadan başını sallıyor. "Elianna..." Başlıyorum çünkü beni kırmak üzere olduğunu hissediyorum ama başını sallıyor.

"Ben iyiyim. Sadece herhangi bir yüzleşmeyle aram iyi değildir."

"Bu bir yüzleşme değil Elianna. Bana bak." Bakışlarını aşağıya çevirmeden önce kısa bir süre öyle yaptı ama o kısa bakışta bile gözlerinde yaşların yüzdüğünü gördüm. "Biz iyiyiz, tamam mı?" Tekrar başını salladı. "Bir gülümseme görebilir miyim?" Bana biraz zorlama gibi görünen bir tane veriyor ama şimdilik kabul ediyorum. A

Bir yanım ona sarılmak istiyor ama onu zorlamak istemiyorum, bu yüzden sadece sallayıp ofisime gidiyorum.

Sonraki birkaç gün Elianna'yı neredeyse hiç görmedim. Zaten çok yoğun bir hafta geçirmeyi planlıyordum ve belki de şimdi bunu evden uzak durmak ve Elianna ile aramızın eski haline dönmesine izin vermek için bir bahane olarak kullanıyorum. Aramızda herhangi bir gariplik olmasını istemiyordum ve onun normale dönmek için biraz zamana ihtiyacı olduğunu hissediyordum.

Düşüncelerim çalan telefonumun sesiyle bölünüyor ve arayanın kardeşim olduğunu görüyorum.

"Seni aylardır görmemiş gibiyim. Bir dadı tutmanın sana biraz boş zaman kazandırması gerekmiyor muydu?" diyor ben daha selam bile veremeden.

"İşler okudu. Ne var yok?"

"Yok bir şey, sadece seninle konuşmamıştım. İşlerin nasıl gittiğini görmek istedim." Doğruydı; genelde onunla daha çok konuşurdum, özellikle de çocukları okuldan aldığı günlerde. Artık bunu yapmadığı için sürekli konuşmamıza gerek yok ama onun sesini duymak bana bunu özlediğimi hatırlatıyor.

"Kusura bakma dostum. Bu benim suçum."

"Bunun için ağlamıyorum. Ben iyiyim." Kıkırdıyor. "Ama sen iyisin?"

"Evet." Bir yanım ona Elianna ile olanları anlatmak istiyor. ama sonra *aslında hiçbir şey olmadığını* hatırlıyorum.

"Pekala, aradan hoşbeşi de çıkardığımıza göre, bu gece ne yapıyorsun?"

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, şimdiden içimde dolaşan meraktan pişmanlık duyuyorum. "Neden?"

"ama. Yıllardır dışarı çıkmadık." "Bugün Perşembe."

"Ve? Eskiden Perşembe Gecesi Futbolu'na gitmeyi severdin ve Washington bu yıl gerçekten iyi."

"Neden bu hikayede daha fazlası varmış gibi hissediyorum?"

"Tamam, belki de The Dugout'ta yeni bir barmen olduğu içindir."
Ve orada.

"Ne zamandan beri bir bara tek başına gidemiyorsun? Ekürin olmadan daha iyi çalışıyorsun zaten." Kıkırdıyorum çünkü ikimiz de kadınların ilgisine yabancı olmasak da, ben genellikle daha çekingen biriyim ve River utanmadan herkesi eğlendiriyor. *Her zaman.*

"Ben de ağabeyimle takılmak istiyorum. Dava et beni," diyor alaycı bir şekilde. "Hadi, sadece bir içki..." Tereddüt ediyorum ve o tekrar konuşuyor. "Ya da dört."

"Bir içki, River," diyorum ve bir tezahürat yapmadan önce önündeki şeyi alkışlıyor mu yoksa tokatlıyor mu anlayamıyorum.

"Hadi gidelim. Tamam, seni sekiz gibi alırım?"

River'ın hazır *olmadan ya da eve kiminle gideceğine karar vermeden* bir saniye önce bardan ayrılmasını *sağlamanın* neredeyse imkansız olduğunu biliyorum. Başımı sallıyorum. "İyi denemeydi. Seninle orada buluşuruz."

"Ben de çocukları görmek istiyordum, ama biliyor musun, bu daha da iyi, sen sürebilirsin."

"Bütün gece seninle kalmayacağım."

"Sorun değil. Daha sonra Uber'e gidebilirim."

"İyi." Şakaklarımı ovuşturuyorum, gözlerimin arkasında oluştuğunu hissettiğim baş ağrısını engellemeye çalışıyorum. "Sekizde görüşürüz."

O gece eve geldiğimde Elianna mutfaktaydı, Isla ise masada oturmuş boyama yapıyordu ve Elianna nerede olursa olsun Isla'nın birkaç adımdan fazla uzaklaşmadığını fark etmeye başladım. "Baba!" Isla sandalyeden kalkıyor ve ben de ona sarılmak için eğiliyorum.

"Selam, tatlım. Günün nasıl geçti?" Evrak çantamı ve dizüstü bilgisayar çantamı sandalyelerden birinin üzerine koydum.

"Harika! Sanat günü gelecek hafta." Çizdiği bir resmi havaya kaldırıyor. "Gördün mü! Bu bizim evimiz. Sen, ben, Margot, SJ ve Ellie var!" Her bir çubuk insanı işaret ediyor ve Elianna gülümseyerek bize bakıyor.

"Resminde ben mi
varım?" "Burada
yaşıyorsun!"

tavuk göğsünü baharatlamaya geri dönmeden önce gülümsüyor.

"Bu da ne?" Kağıdın köşesindeki kulakları olan küçük kahverengi bir şeyi işaret ederek soruyorum ama ne olduğunu zaten biliyorum.

"Bir köpek!" diyor bana en iyi yavru köpek bakışlarını atarak. Isla, tam zamanlı olarak burada yaşamaya başladıkları günden beri bana bir köpek almam için yalvarıyor ama ben yeterince büyük olmadığını düşündüğüm için tereddüt ediyordum. Şimdi SJ ve Margot'yu da kampanyasına dahil etti ve Elianna'yı da ikna etmesinin an meselesi olduğunu biliyorum.

"Bu çok güzel bir resim, tatlım." Ayağa kalkıp Elianna'nın yanına gitmeden önce alnına bir öpücük konduruyorum.

"Merhaba."

"Merhaba," diye cevap veriyor ve işler garipleşmese de aramızdaki gerilimi hissedebiliyorum.

Tanrım, onu çok istiyordum ve eminim o da beni hâlâ istiyordur.

Bu gece çok güzel görünüyor. Yüzünü çevreleyen birkaç kıvrıkcık dal dışında saçları başının üstünde toplanmış. Dudakları pembe ve parlak; parlatıcının aromalı olup olmadığını görmek için dudaklarını tatmak istiyorum. Bariz bir şekilde ona baktığımı ve hiçbir şey söylemediğimi fark ediyorum. "Ummm, birazdan River'la bir şeyler içmeye . Muhtemelen Isla uyuyana kadar gitmem..."

"Oh!" Alkışlıyor. "Bu çok iyi. Ben de benim burada olmamdan yararlanıp bir ara gerçekten dışarı çıkacak mısın diye merak ediyordum." Gülüyor. "Yemek için vaktin var mı? Akşam yemeği yediye kadar hazır olur."

Belli oluyor. Eve döndüğümde en sevdiğim şeylerden biri Elianna'nın o yemeği için ne hazırladığını öğrenmek. "Evet, yiyeceğim. Harika kokuyor."

"SJ Cumartesi günkü maçı için dışarıda antrenman yapıyor ve Margot da orada onunla birlikte."

Başımı sallayıp evin arka tarafına doğru ilerliyorum ve SJ'nin River'ın ona aldığı küçük futbol kalesinde şut çalıştığını görüyorum. Margot verandadaki masada oturmuş ev ödevini yapıyor, kaçırdığı şutlar arasında onu sıkıştırıyor.

"Booo!" Margot ıskaladığında bağırır ve ona orta parmağını vurur.

"Uh uh, SAWYER JACK!" Ona bağıyorum ve korkmuş gözleri benimkilere kayınca hafifçe soluyor.

"Eve ne zaman geldin?" diye soruyor endişeyle, kaçırdığı topun peşinden koşarken.

"Bunu görmek istemiyorum. Sen daha iyi bilirsin," diyorum ona. Margot arkamdan kıs kıs gülüyor ve ben de dönüp ona ters ters bakıyorum. "Senden de."

Alay ediyor. "Affedersiniz! Beni yaparken gördünüz mü?"

"Sadece seni uyarıyorum." Kravatımı gevşetiyorum ve önündeki boşluğu dolduran kitaplara bakıyorum. "Sınav yarın mı?"

Bilgi kartlarına not almaya devam ederken bana "Gelecek hafta," diyor.

"Benim kadar zeki olmamak ve zar zor çalışmak zorunda kalmak berbat, değil mi?" Koşarak yanıma gelip bana beşlik çakarken Margot kaşlarını çatarak SJ'ye bakıyor. "Hey, baba."

"Okul nasıldı?" Ona sordum.

"Peki." Masanın üzerindeki su şişesinden bir yudum almadan önce omuz silkiyor. "Haberiniz olsun, bu gece amcamla biraz dışarı çıkacağım. Nehir."

"Oh tatlım, maç için mi? Ben de gelebilir miyim?" SJ soruyor.

"İyi denemeydi." Kıkırdıyorum. "Ve devre arasında yatakta olman gerekiyor." "Hadi ama," diye inliyor.

"Sawyer," diye uyarıyorum.

Çevremde bir hareket hissediyorum ve döndüğümde Margot'nun ona yüzünü ekşiterek *sakin* olmasını söylediğini görüyorum. Gözlerimi ona dikiyorum. "Yarın okulu varken on bir buçuğa kadar uyumasını istemiyorum."

"Bir gün onu öldürmez!" Margot diyor ki.

Gözlerimi deviriyorum, en büyük iki çocuğum tarafından çeteleşmeye çok alışkınım. "Eğer uyanık kalırsan, yarın yorgun olmanla ilgili tek bir kelime bile duymak istemiyorum." Onu işaret ediyorum.

"Oh bahis!"

"Tek bir kelime bile." Onu işaret ediyorum ve futbol topuna geri dönmeden önce alkışlıyor.

"Sinir bozucusun," diyorum ve o da bana sırtlıyor.

"Beni seviyorsun!"

Alnına bir öpücük konduruyorum. "En çok" diyorum ona, çocukluğundan beri yaptığım gibi.

"En çok seni seviyorum," diye yanıtlıyor başını tekrar SJ'ye çevirmeden önce. "Hadi 14'e gidelim, o atışı ben bile yapabilirdim!" O kıkırdıyor ve ben

Gözlerimi SJ'ye çevirdiğimde bana masumca bakıyor ve işaret parmağını ona doğru uzatarak bariz bir gösteri yapıyor.

"İyi misin Row? Biraz sessizsin," diye soruyor River ve ben biramdan bir yudum almadan önce başımı sallıyorum.

"Evet, sadece uzun bir gün. Uzun bir hafta, gerçekten."

"Seni duyuyorum." Oturduğumuzdan beri flört ettiği barmene gülümsüyor ve barmen ona bir kez daha nazlı bir sırıtış fırlatıyor.

"River Kincaid," diyor önümüzde dururken, "bu hafta ikinci kez oluyor. Bana aşık mısın?" Sarı saçları şık bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış ve mavi gözleri o kadar çarpıcı ki ben bile iki kez bakıyorum. Dudakları parlak kırmızıya boyanmış ve bu bana Elianna'nın dudaklarını ve son zamanlarda onları tatmak istememle ilgili takıntımı düşündürüyor.

"O kadar belli mi?" Öne doğru eğilip alt dudağını ısıyor ve gözlerini onun üzerinde aşağı yukarı gezdiriyor. "Bu gece kaçta çıkıyorsun?"

"Bu akşam kapatıyorum ama yarın erken saatte dersim var." Üzerine bir şeyler yazmadan önce bir makbuz kağıdını yırtıyor. "Belki bu hafta sonu? Cumartesi çalışmıyorum." Ona uzatmadan önce kıkırdıyor.

"Sana mesaj atarım." Adam sırıtıyor ve kadın uzaklaşmadan önce başını sallıyor ve ben ona bir bakış atıyorum.

"Erken bir ders mi? Kaç yaşında?"

"O son sınıfta, sakın ol." Omuz silkiyor ve hâlâ kızın kaybolduğu yere bakıyor.

Kaşlarım neredeyse saç çizgime fırlayacaktı. "BİR NE?"

Dönüp bana bakıyor ve inliyor. "Üniversitede... sakın ol!"

Bir elimi kalbimin üzerine koyuyorum çünkü on sekiz yaş kardeşim için bile biraz genç olsa da, gerçekten çok emin olamıyorum. "Beni öldüreceksin."

"Genç kadınlardan bahsetmişken..." Bana göz kırptı.

"Evet?"

"Ellie?"

"Peki ya o?"

"Oh, hadi ama. Ayrıldığımızda sana nasıl baktığını gördüm." "O nasıldı..."
Umursamaz bir şekilde soruyorum çünkü
Karışık ortamlarda gözlerimi ondan uzak tutmak en iyisi.
"Gözlerinde yıldızlarla, dostum. Bence senden
hoşlanıyor."
"Hayır, sanmıyorum," diyorum ona. "Sadece benim yanımda rahat, hepsi
bu."
"Sen öyle diyorsan." Omuz silkiyor. "Yemin ederim onu her gördüğümde
daha da güzelleşiyor, kendini tutmana saygı duyuyorum çünkü ben bir gün
bile dayanamazdım."
"İnan bana, biliyorum," diyorum alaycı bir şekilde, tam o sırada diğer
tarafıma bir şeyin bastırıldığını ve pazumda bir elin olduğunu hissediyorum.
"Kahretsin!" diye mırıldanıyor ses ve bana dokunana doğru döndüğümde
daha önce hiç tanımadığım bir kadın görüyorum. "Özür dilerim! Çantamı
düşürdüm." Sanki yanımdan geçiyormuş gibi görünüyor ama göz göze
geldiğimizde onun gözlerinin açıldığını ve yanımdaki tabureye oturmadan
önce bir an tereddüt ettiğini görüyorum.
"İyisin, sorun yok," diyorum ve gözleri hemen ellerime kayıyor. Alyans
takıp takmadığıma baktığını tahmin edebiliyorum.
"Buraya her zaman gelirim ve seni hiç görmedim." River'a başını sallıyor.
"Onu sık sık görüyorum." Kömür rengi gözlerinin önünde duran gözlüklerini
düzeltiyor ve bana birkaç kez fırlatıyor.
"Çünkü benim abimin aksine bir hayatım var," diyor ve bir kolunu bana
dolayarak diğer eliyle yanaklarımı iğrenç bir şekilde sıkıyor.
"Benim bir hayatım var, teşekkür ederim." Ona sahte bir gülümseme attım.
"Sadece çok meşgulüm," diyorum ona.
"Eğlenceye alerjisi var," diyor hamburgerinden bir ısırık alırken.
Kıkırdıyor ve dirseğini bara yaslayarak tamamen bana bakıyor. "Senin
adın ne?" diye soruyor.
"Rowan."
"Şey, Rowan, ben Lydia ve... seninle tanıştığımıza gerçekten memnun
oldum," diyor gülümseyerek ve sonra başka bir şey söylemeden tabureden inip
gidiyor.
River şok içinde bana yavaşça göz kırpmıyor ve hayal kırıklığı içinde başını
sallıyor. "Kadınlarla nasıl konuşulacağını tamamen unuttun mu? Çok tatlıydı
ve senden hoşlanıyordu! Rahipliğe bana söylemeden mi katıldın?"
Ona ters ters baktım. "Bunun için zamanım yok-"

"Zaman yarat," diye araya giriyor. "Hâlâ birileriyle çıkabilirsin, biliyorsun. Bekâr babalar bunu her zaman yapıyor. Bana Isla on sekiz yaşına gelene kadar beklemek istediğini söyleme çünkü sen... kahretsin," diye ısıklık yapıyor, "Bunu düşünmek bile istemiyorum çünkü bu beni on iki yıl sonra kaç yaşında düşünmeye zorlayacak." İnliyor ve elini dramatik bir şekilde kalbinin üzerine bastırıyor. "Demek istediğim, biraz eğlenme, birileriyle çıkma ve birilerini tanıma ihtimaline kendini kapatma. Evlenmeyi ya da sevişmeyi önermiyorum -ki bu arada bunu düşünmelisin- ama biraz arkadaşlıktan zarar gelmez."

"Biliyorum," diyorum, evde tanımaya başladığım kadını düşünüyorum ve bir randevuya çıkmak istediğim tek kadının o olduğu aklıma geliyor.

Planladığımdan daha uzun süre dışarıda kaldım, saat on biri biraz geçe eve geldiğimde Elianna'yı her zamanki gibi kanepede buldum. River da beni şaşırtacak şekilde benimle birlikte çıktı ve içeri girer girmez Ellie'nin yanına, kanepeye uzandı.

"Kalıyor musun?" Eve Uber ile dönmek istemediğini ve diğer misafir odamda kalmayı planladığını merak ederek soruyorum.

"Ben . Daha önce buradayken Ellie'yle konuşma fırsatım olmadı." Bakışlarını Elianna'ya çevirir. "Ellie, kardeşim üzerinde çalışmalıyız."

Gözleri soru sorarcasına benimkilere kayıyor ve ben de bununla nereye varmaya çalıştığını merak ederek kaşlarımı çatıyorum.

"Öyle mi?" diye soruyor.

"Evet, oh?" Yandaki koltuğa oturuyorum ve ona umarım dikkate alacağı bir uyarı bakışı atıyorum.

"Hiç dışarı çıkmıyor ve çıktığında da kadınları adeta itiyor," diye açıklıyor. "Bu gece çok çekici bir kadın onunla konuşmaya çalıştı ama o hiç orali olmadı."

River'a dönmeden önce bana bakıyor. "Belki de ondan etkilenmemiştir?"

"Ona dört kelime falan söyledi, bunlardan biri de adıydı. Ona bir şans bile vermedi."

"şey-" Elianna söze başlarken River araya girip beni işaret ediyor. "Ve ona *nedenini* söyle, Row."

"River..." Cevap bekliyor gibi görünen Elianna'ya bakmadan önce ona ters bakıyorum. "Ben sadece... ilgilenmiyordum."

"Hiç ilgilenmiyorsun! *Arada* bir gözüne çarpan biri olmalı." Elianna'yı dürtüyor. "Ona yaşlı olmayı bırakmasını söyle," diye fısıldıyor yüksek sesle ve ben de alay ederek karşılık veriyorum. "Pekâlâ, Uber'im birazdan burada olur. Arabamı burada bırakıyorum; vaktim olursa sabah uğrarım," diyor ve bana el salladıktan sonra kapıdan çıkıyor.

Elianna televizyona dönmeden önce kardeşimin ardından bakıyor. "Sence çekici miydi?" diye soruyor bana bakmadan ve sorusu beni şaşırtıyor.

"Neden sordunuz?"

"Demek istediğim belki de haklıdır ve ona bir şans vermelisin. Eğer bir çekim varsa."

"," diyorum ona. "Emin misin?"

"Güven bana, birinden etkilendiğimi anlarım." Ayağa kalkmadan önce ona okuyabileceğini umduğum bir bakış atıyorum, bu yolda daha fazla ilerlemek ve Pazar günü olduğumuz yere geri dönme riskini almak istemiyorum. "İyi geceler, Elianna."

CHAPTER ELEVEN

Elianna

SJ ve Isla'yı okula bıraktıktan sonra aklım Rowan'a kaydı. Ona bu yolda ilerleyip ilerleyemeyeceğimizden emin olmadığımı söylediğimi biliyorum, ama ona karşı hissettiklerimi *sonsuz dek* görmezden gelebilir miyim?

Çamaşır makinesine çamaşırları yerleştirirken telefonum çalıyor ve kimin aradığını görünce keyfim yerine geliyor. "Hey, baba!"

"Bir aydır senden haber alamadığım için seni aramam gerektiğini düşündüm," diyor, çoğunlukla ciddi olduğunu bilsem de biraz mizahla.

Maryland'e taşındığımdan beri alışık olduğum suçluluk duygusuyla gözlerimi deviriyorum. "Bir hafta falan oldu."

"Aynı fark! Sadece seni kontrol etmek istedim. ?" "İyiyim! Bugün ne yapıyorsun?"

"Her zamanki gibi. Güzel bir gün, ben de Jeff ile bir kova topa vurmaya gidiyorum" diyor komşusuna atıfta bulunarak.

"Kulağa eğlenceli geliyor. Yeğenim nasıl?" Soruyorum çünkü babam torunu Eloise'i görmeden bir günden fazla geçirmiyor. *Babam ona Küçük Ellie diyor ve ben de buna bayılıyorum.*

"O iyi ama kız kardeşinle hiç konuşmadın mı?"

"Birkaç haftadır konuşmadım," diyorum.

Hayal kırıklığına uğramış bir homurtu çıkarıyor ve ben de kendimi gelecek derse hazırlıyorum. "Bu sefer sorun ne?"

"Hiçbir şey mi?"

"Kavgada değil misin?"

"Hayır mı?" Sanki kız kardeşimle aramızdaki gerilim bir kavgaya indirgenebilecek kadar basit bir şeymiş gibi yanıt veriyorum. *Ve*

Babam bunu biliyor.

"İkinizin konuşmamasından nefret ediyorum. Onu aramalısın." "Telefon iki yönlü çalışıyor, baba."

"En büyük sensin, El."

"Bu tartışma çok yorucu! O yirmi iki yaşında! Benden üç yaş küçük olması onu hangi noktada sorumluluktan muaf tutuyor?"

Ofluyor ve bir sonraki adımın ne olacağını zaten biliyorum. *Çatlağın bir şekilde benim suçum olduğu hakkında daha fazla şey.* "Başlama, Ellie."

"Seni buna o mu zorladı?"

"Hayır mı? Ama dün gece onu ve Trent'i gördüm ve seninle konuşmadığından bahsetti. Yeni bir dadı işin olduğunu bile bilmiyordu."

"Ona söylediğime eminim." *Kesinlikle ona söyledin.*

"Edie'ye söylemediğine emin misin?" diye soruyor, en küçük kız kardeşimi kastederek.

"İkisine de söyledim. Her zamanki gibi Em beni dinlemiyor."

"Evet. Öyle Elianna. Küçüklüğünüzden beri aranızda ne tür bir gerginlik varsa onu dışlamayı bırakmalısın."

Burnumun kenarını çimdikliyorum, çözülmemiş çocukluk çatışmasının yarattığı gerginliği hissediyorum. "Bu yüzden mi aradın?"

"Hayır," diyor sesinde biraz gerginlikle. "Şükran Günü için hangi gün gelmeni beklemem gerektiğini öğrenmek için aramıştım."

Donup kaldım, ne diyeceğimi bilemiyordum çünkü bu konu üzerinde fazla düşünmemiştim. "Ah..."

"O hafta sonu çalışmana gerek olacağını sanmıyorum. Sana izin verebilirler mi?"

Babama bekar bir babaya dadılık yaptığımı tam olarak söylememiştim. Ona sadece yeni bir işe girdiğimi söyledim ve o da evde yaşayan bir anneyle tamamlanmış bir aile olduğunu varsaydığında, onu düzeltmedim.

"Evet, eminim," diyorum alnımı ovuştururken. Rowan'ın Şükran Günü için bana anında izin vereceğini zaten biliyorum ama günü onlarla geçiremeyeceğimi düşününce göğsümde küçük bir sızı hissediyorum.

Peki onlara kim yemek yapacak?

Sanırım gitmeden önce her şeyi hazırlayabilirim?

"Sana haber verebilir miyim? Daha Cadılar Bayramı bile gelmedi."

"Biliyorsunuz ki uçuş fiyatları artmaya devam edecek. Zaten pahalılar."

"En kötü ihtimalle yine araba kullanırım." Mutfağa doğru ilerledim ve masaya oturdum.

"Pekâlâ, beni haberdar edin. Sanırım bu yıl Emily'lere gideceğiz."

"Bizim evde yapmayacak mıyız?" Babam hala bizi büyüttüğü evde, bir zamanlar annemle birlikte yaşadığı evde yaşıyor ve tüm büyük bayramlarda genellikle oraya gidiyoruz.

"Hayır, bu yıl ona gitmeye karar verdik."

"Biz" mi? Bu konuda oylama yaptığımızı hatırlamıyorum. Bunu bizim evde hep yaptık." Yirmi beş yıllık bir geleneği hiçbir şey yokmuş gibi değiştirdiğimiz için boğazımda biriken gözyaşlarını görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Ve bu yıl bunu değiştiriyoruz. Bunu bir bütün haline getirme Elianna," diye azarlıyor.

"Büyükannem de mi katılıyor?" Alışkanlıkları olan ve genellikle her türlü değişiklikten nefret eden annemin annesine atıfta bulunarak soruyorum.

"Tek büyük torununun olduğu her yerde olmak istiyor tabii ki." "Tamam, peki... evet, yaklaştıkça size haber veririm."

"Tamam. Kız kardeşini ara, Elianna. Şaka yapmıyorum."

"Ona da aynı dersi verip beni aramasını söyledin mi?" Sesimdeki gerginliği uzak tutmaya çalışıyorum ama duyuyorum ve eminim o da duyuyor.

"Ne dedim ben?" diyor ve kaşlarım çatılıyor, bir kez daha ergen olduğumu ve en büyük olduğum için her zaman kız kardeşimin duygularını anlamam beklendiğini hissediyorum.

Ama benimkini kim anlıyor?

Asla.

"Tamam baba," diyorum sessizce. "Onu sonra ararım."

"Güzel. Seni seviyorum, Ellie. Sevdiğimi biliyorsun ve her zaman senin yanındayım."

Ya sen?

"Biliyorum. Ben de seni seviyorum." Başımı salladım.

"Sonra konuşuruz."

Aramayı sonlandırıyorum ve kendimi durduramadan Rowan'ı aramak için telefonu kulağıma götürüyorum. Babamla yaptığım telefon görüşmesi yüzünden hâlâ duygusal hissederken bu aramayı yapmamam gerektiğini biliyorum ama *siktir et*. Herkese öncelik vermekten bıktım. Bir kez olsun kendi istediğimi yapmak istiyorum.

"Hey," diye cevap veriyor ve sesinin tınısı bile çarpmakta olduğunu fark etmediğim kalbimi sakinleştiriyor. Alt dudağımı ısırıyorum, duygularım yatıştığı için ne söyleyeceğimi bilemiyorum. "Elianna?"

"Meşgul müsün?" Ben soruyorum.

"Neler oluyor? Her şey yolunda mı?" Soruma cevap vermediğini fark ediyorum çünkü *tabii ki meşgul Ellie*.

"Evet, çocuklar iyi. Hepsi okulda. Özür dilerim. Aramamalıyım."

"Ne kadar özür dileyeceğin üzerinde çalışmalıyız. Konuş benimle ve neler olduğunu anlat." Sesi yatıştırıcı ve sinirlerimi yatıştırıyor.

"Mesele çocuklar değil," diye itiraf ediyorum.

"Sorun değil. Bana sorunun ne olduğunu söyle, Elianna." Ve bu basit kelimeler kalbime doğrudan ulaşıyor.

"Şükran Günü için planın var mı?" Ağzımdan kaçırdım. "Mesela Florida'daki ailene mi gideceksin? Yoksa başka bir yere mi?"

"Hayır, genelde değil mi? Geçen yıl oldukça gösterişsizdi çünkü Bianca'nın vefatından hemen sonraydı. Şükran Günü menüsü olan bir restorandan paket sipariş etmiştik. Harika değildi." Kıkırdıyor. "Seni üzen bu mu?"

"Sadece babam eve ne zaman geleceğimi bilmek istiyor ve... bana ihtiyacın olup olmadığından emin değildim."

"Hayır Elianna, seni asla aileden uzak tutmam. İstedğin zaman izin alabilirsin." Cevap vermiyorum çünkü kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. "*Bu* yüzden mi üzgünsün? Umarım burada kalmanı talep etmeyeceğimi biliyorsundur."

"Yapmayacağını biliyorum." Sinirli bir şekilde saçlarımın uçlarıyla oynuyorum. "Yine de eve gitmek istediğimden emin değilim."

Bir saniye sessiz kaldı. "Elianna, başımızın üstünde yerin var. Bunu söylememe gerek olduğunu sanmıyorum. Isla'nın resmini gördün, değil mi? Bunu söylediğim için üzgünüm ama artık resmen ailedensin."

Sessiz bir nefes alıyorum. "Teşekkür ederim..." "Ayrıca, kim yemek yapar ki?" diye eklemekten önce sözümü kesiyorum.

Yatak odamın kapısının çalınması beni telefonumdan uzaklaştırıyor ve Rowan'ın odamın girişinde durduğunu görüyorum. Nasıl olduğunu fark etmemeye çalışıyorum

Eşofman ve tişörtle yakışıklı görünüyor ama gözlerim bu fikre katılmıyor çünkü onu süzmekten kendimi alamıyorum.

"Meşgul müsün?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Gel benimle bir içki iç." Ona ihtiyatla bakıyorum ve o bana çocuksu bir sırıtış atıyor. "Viskiyi sevmediğini biliyorum. Sana bir margarita yapayım." Odamdan çıkmadan önce bana el sallıyor.

Çok fazla ikna etmek gerekmiyor ve kısa süre sonra oturma odasında birer margarita ile oturuyoruz. Ben kanepede oturuyorum, o da bir şezlongda ve aramızda bu boşluğun olmasına seviniyorum, böylece günaha girmemeyi umuyorum.

"Peki, bana neden eve gitmek istemediğini söyler misin?"

"Bir nedeni olduğunu anladın, değil mi?" İçkisinden bir yudum almadan önce kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Bu çok aptalca."

"Eminim öyle değildir."

"Her zaman babamın evinde yaparız. Sanırım Ohio'da yaşadığım son yer olduğu için teknik olarak benim evim diyebilirsiniz. Bu yıl, görünüşe göre plan kız kardeşimin evine gitmek ve kimse benimle bu konuda konuşmadı bile. Şükran Günü'nü sadece bir yerde kutladık. Annemle Şükran Günü'nü geçirdiğimiz son yer orasıydı ve orada yapmamak garip hissettiriyor." İç çekiyorum. "Ayrıca, babam telefonu açar açmaz kız kardeşimle daha fazla konuşmadığım için bana yüklendi. Sanki hepsi benim suçummuş gibi. Nedense hep benim suçum." Gözlerimin yaşardığını hissediyorum ve istediğim son şey patronumun önünde aile dramımla ilgili bir çöküş yaşamak. *Ya da o her neyse.* "Bazen kimse beni duymuyormuş gibi hissediyorum."

"Anlıyorum," diye mırıldanıyor. "Eğer teselli olacaksa, seni duyuyorum." Anlayış dolu buluşmak için kucağımda tuttuğum bardaktan başımı kaldırıyorum. "Hayatın boyunca insanlar için güçlü olmak zorunda kaldın. Senin için kim güçlü?"

İçimi bir ürperti kaplıyor ve üşüyen tenimi ısıtmak için kolumu ovuyorum. "Ben mi? Sanırım." Ailemin beni sevdiğini biliyorum ama her zaman en güçlü destek sistemim olmadılar. Bazen onları sevmeleri gerektiği gibi sevdiğimi ama onların aynı şeyi benim için yapmadıklarını hissediyorum. Ve bu yutulması zor bir hap.

"Kal," diyor. "Şükran Günü ve... istersen Noel için. Çocuklar seni burada isteyecektir."

Başımı yana eğiyorum, zaten tehlikeli bir yöne doğru gittiğimizi biliyor ama durmak istemiyorum. "Sadece onlar mı?"

İçkisinden bir yudum alıyor ve alt dudağındaki bir damlayı yalıyor. Seksim anında nabız gibi atıyor. "Seni burada istediğimi zaten biliyorsun."

Kelebekler midemde kanat çırpmaya başlıyor ve göğsüme doğru hareket ederek kalbimi hızlandırıyor. "Rowan..."

"Gün ışığı."

"Neden bana öyle diyorsun?"

Bir an tereddüt ediyor ve bana tatlı bir gülümseme veriyor. "Çünkü çok karanlık bir yıl gibi hissettiren bu yıldaki parlak noktalardan biri oldun" diye cevap veriyor.

"Bu çok tatlı," diye fısıldıyorum.

"Çok tatlısın," diye karşılık veriyor hemen.

Gözlerimi yavaşça onunkilere ve sonra tekrar kanepeye kaldırmadan önce yanımdaki boşluğa bakıyorum ve ne istediğimi söylememe gerek kalmadan anladığına memnun oluyorum. Sandalyesinden kalkıyor ve yanıma oturuyor.

"Hoşuma

gitti."

"Güzel."

Eski bir Law and Order dizisi çalan televizyona doğru dönüyorum: Üst kattaki herhangi biriyle konuşmamızı bastıracak kadar yüksek ama yine de birbirimizi net bir şekilde duyabileceğimiz kadar sessiz. Ayaklarımı altına sokmadan ve ellerimi kucağımda oynatmadan önce bardağı önümüzdeki sehpanın üzerine koyuyorum. "Seni düşünmeden duramıyorum... ve bu beni biraz korkutuyor."

"Bana nedenini söyle."

"Sana nedenini söyledim," diyorum sessizce. "I..." Fısıldıyorum. "Bu çok kötü sonuçlanabilir." Çocuklarının dadısı olmasaydım bile, bir erkekle yaşadığım hiçbir durumun berbat ya da garip olmaktan başka bir şekilde sonuçlandığını görmedim ve hayatımda tanıştığım tüm erkeklerden çok farklı olmasına rağmen bunun neden farklı olduğunu anlamaya çalışıyorum. "Bu... yapamam... sen benim patronumsun ve..." Nadiren söyleyecek söz bulamam ve birdenbire söyleyemem, ama elinin bileğimi nazıkçe sardığını hissediyorum ve denememi engelliyor.

"Şu an değil, yapmayacağım." Eli sıcak ve beni kendine doğru çekerken kolumdan vücuduma doğru karıncalanmalar gönderiyor ve ne olduğunu anlamadan önce kucağına oturuyorum ve neden yapmamamız *gerektiğine* dair tüm nedenler beynimden uçup gidiyor.

Altımda büyüdüğünü hissediyorum ve sert olduğuna inandığım bu his karşısında inlememek için alt dudağımı ısırıyorum,

alışılmadık büyüklükteki aleti bana doğru bastırıyordu. "Elianna, bütün bunları unut. Bir dakikalığına kim olduğumu unut. Neden burada olduğunu ve için kim olduğumuzu unut. Bana ne istediğini söyle." Sesi alçak ve boğuk ve sözleri içimde bir ürperti yaratıyor. En son ne zaman birinin bana ne istediğini sorduğunu hatırlamadığımdan bahsetmiyorum bile. "Her zaman istediğini alamadığını, çünkü hep başkaları için endişelendiğini söylemiştin. Senden istediğini almanı istiyorum. Kendinden başka kimse için endişelenme."

Gözlerim onun ağzına kayıyor. Tadını ve benimkine karşı nasıl hissettirdiğini öğrenmek için can attığım gür, dolgun dudaklar. Gözlerim ağzına odaklanmışken bile gözlerinin hâlâ yüzümde gezindiğini hissedebiliyorum. Ellerim göğsünde ilerliyor ve kalbinin üzerine geldiklerinde, avuçlarımın altında çarptığını hissediyorum. Acaba o da benim kadar gergin mi? İstemeden kucağında kayıyorum, bir an nerede olduğumu ve *daha da önemlisi neyin üzerinde oturduğumu* unutuyorum ve dudaklarından çıkan inilti o kadar seksi ve vahşi ki, içimde nasıl titreşeceğini bilmek istemekten kendimi alamıyorum.

Öne doğru eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve dili hiç durmadan ağzıma girerken ses bir hırıltıya dönüşüyor.

Sonunda. Aman Tanrım.

Tadı tekila, misket limonu ve biraz tuz gibi ve *dudakları yumuşacık*. Sakalının tenime sürtünme sesi içime bir ürperti gönderiyor ve yardım edemiyorum ama iç uyluğum boyunca sürüklenirse çıkaracağı sesi düşünüyorum.

Aleti bana karşı daha da sertleştiğinde yanıt olarak inliyorum ve kıyafetlerimizin arasından klitorisimi uyarmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak aşağı doğru öğütüyorum. Sonra ellerinin kalçalarımın beni yerinde tuttuğunu hissediyorum. Dudaklarını benimkilerden çekiyor ve hafifçe ısırmadan önce anında kulağıma geliyorlar. "Elianna," diyor ve sesinde bir parça azarlama duyuyorum.

"İstediyimi almamı söyledin ve ben bunu daha önce hiç yapmadım. Bunu hissetmek istedim." Sözlerim sessiz ama duyduğunu biliyorum çünkü kalçalarımın tutuşunu gevşetiyor ve kendimi ona daha sert bastırarak tekrar kayıyorum.

Bana bakmak için geri çekilirken titrek bir nefes veriyor, gözleri açıklıkla dolu. "Ne... tam olarak?"

"Ummm bu mu?" Oturduğum yere bakarak ciyakladım. "Kıyafetlerimizin içinden." Eğleniyormuş gibi kaşlarını kaldırıyor ve yanaklarıma ısı hücum ettiğini hissediyorum utanç içinde yutkunmadan önce sertçe .
"Kuru

sevişmek." Aleti altımda zıplıyor ve bu his karşısında nefesim kesiliyor. Sanırım seçtiğim kelimeler hoşuna gitti.

"Elianna, sana bir şey sormam gerekiyor ve bana karşı dürüst olmanı istiyorum." Gözleri zamankinden daha yeşil, taze kesilmiş çimen rengi gibi parlıyor ve kendimi onların içinde kaybolmuş hissediyorum, bu yüzden transı kırmak için göz kırpyorum. "Bakire misin?" Elleri kalçalarımın ön kollarıma doğru ilerliyor ve ellerini nazikçe kollarımın etrafına sarıyor. Başparmakları kollarımın arkasında daireler çizmeye başlıyor ve ben bu his karşısında onun içinde daha da erimek istiyorum. "Hayır," diye fısıldıyorum başımı sallayarak. Her ne kadar çok fazla cinsel deneyimim olmasa ve hiçbir i yi diyebileceğim türden olmasa da, daha önce seks yaptım. Sanırım bir sonraki soruda ne soracağını bilemediği için açıklamakta zorlanıyor. "Ama bu uzun zaman oldu."

"Ne oldu?"

Cevap vermeden önce bir an tereddüt ediyorum. "Altı yıl mı?"

Gözleri irileşiyor ve ağız bir nefes vermeden önce açılıyor. "Siktir, Elianna. Ben çok-" Başlıyor ve beni hareket ettirmesini engellemek için kalçalarımı sıkığımda beni kucağından indirmeye çalıştığını hissedebiliyorum. Ya da en azından ona hareket ettirilmek istemediğime dair bir işaret veriyorum.

"Özür dileme. Ben bunu

istiyorum." "Ama sen dedin ki..."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum ağzının bir santim üzerinde gezinirken.

"Kendini baskı altında hissetmeni istemiyorum. Fark etmemiştim..." Çırpınışını duyuyorum ama altında yatan sözleri de duyuyorum. *Ne kadar masum olduğunu fark etmemiştim.*

"Bir işaret takmamı mı tercih edersin?" Ona bir kaşımı kaldırıyorum ve yüzündeki gerginliğin kayboluşunu izliyorum. "Seks yaptığım birkaç seferde pek de iyi deneyimler yaşamadım, bu yüzden gerçekten zevk alacağımı düşündüğüm biriyle tanışana kadar beklemeye karar verdim."

Kaybolduğu kadar hızlı bir şekilde, gerginlik geri geldi ve tüm vücudunun katılaştığını hissediyorum. Kalçalarımındaki tutuşu gevşiyor ve yavaşça yukarı doğru hareket ediyor, omurgamda hafifçe sürükleniyor. "Lütfen bana birinin sana zarar vermediğini söyle."

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Öyle değil."

Rahatlamasını ve gözle görülür bir şekilde gevşemesini izliyorum. Çenesini ovuşturuyor ve başını kanepeye yaslıyor. "şükürler olsun. İki kız babası olarak en büyük korkum bu. Onlardan birinin bana gelmesi..." Başını kaldırdığında sözünü kesiyor ve boşluğa baktığını söyleyebiliyorum.

Gözleri elinde tuttuğu ellerimde. Bana doğru fırlıyorlar. "Onlara elini süren herkesi yok ederim."

Bir avukat olmasına rağmen, '*yok etmek*' derken neyi kastettiğinden tam olarak emin değilim ve şu an gerçekten bunu açıklamanın zamanı değil. "Daha önce de defalarca söylediğim gibi, sen iyi bir babasın Rowan."

Bu konuşmanın getirdiği cehennemi düşüncelerden sıyrılmış ve aklında başka bir şey varmış gibi görünüyor çünkü dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Çocuklarımın dadısını düşünmeden edemiyor olsam da mı?" Ellerimi ağzına götürüyor ve birkaç parmağıma bir öpücük konduruyor.

Ellerimin gövdesinden aşağı kaymasına izin veriyorum. "Beni tekrar öp," diye fısıldıyorum dudaklarını onunkilere sürtmekten önce. Dilim dışarı fırlıyor ve onu ağzıma çekmeden önce alt dudağı boyunca nazikçe sürüklüyorum ve hafifçe ısırıktan sonra bırakıyorum.

Doğrulup kalçalarımı çekerken dudakları anında dudaklarıma yapışıyor ve tekrar sertleşirken beni aletin üzerinde aşağı doğru zorluyor. Kollarımı boynuna doluyorum ve ensesindeki saçlarla oynuyorum, ipeksi koyu kahverengi tellerin birkaç dakikada bir parmaklarımın arasından kaymasına izin veriyorum. Ellerinin beni istediği şekilde hareket ettirdiğini hissedebiliyorum ki bu tesadüfen benim de istediğim şekilde ve kısa süre sonra ona karşı öğütürken vücuduma elektrik gönderen mükemmel bir ritim buluyoruz.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Üzerimde uzun kollu bir gömlek var ama altımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyorum, bacaklarımın arasında yükselen ateş tüm vücudumu karıncalandırıyor. Kalçalarım ona doğru yuvarlanıyor, shaftına doğru sürüklenmek için elimden geleni yapıyorum. "Rowan," diye inliyorum dudaklarına karşı sessizce.

"Tanrım, adımı söyleme şekline bayılıyorum." Sesi boğuk ve çakıllı ve meme uçlarımla bacaklarımın arasında çarpan kalp atışıyla aynı anda karıncalanmaya başladığını hissediyorum.

"Öyle mi?" Dudakları boynumu bulduğunda inliyorum. "Sana Bay Kincaid dememden daha mı iyi?" Aleti tekrar seğirdiğinde kıkırdıyorum. "Sanırım sen de bundan hoşlanıyorsun."

Hareket etmemi engellemek için kalçalarımı kavırıyor ve boynuma doğru kıkırdıyor. "Bana böyle seslendiğinde aletimi tepki vermesi için eğitme. Aynı odadayken onu kontrol altında tutmak zaten yeterince zor."

Ellerim aramızda dolaşıyor ve giydiği tişörtün altına uzanıyor, sonra da pantolonunun büzgüsünde. Onları çözmüyorum ama ne istediğimi anlamasına yetecek kadar uzun süre parmaklarımın arasında dolaştırıyorum. "İstiyorsun

onları çıkarır mısın?" Bakışlarını ellerimin arasında olduğu yere çevirmeden önce bana ukala bir sırıtış atıyor.

"Ben... görmek istiyorum."

"*Sadece* görmek mi?" diye yanıtlıyor sesinde biraz alaycı bir tonla.

"Belki... dokunmak?" Sırıtiyorum ve bu ani cesaretin nereden geldiğini bilmiyorum

geliyor. Belki de daha önce hiç böyle hissetmediğim ve hayatımda ilk kez hormonlarım tarafından yönlendirildiğim içindir. Aklım şu anda sadece tek bir şeye odaklanmış durumda ve o da bu şekilde hissetmeye nasıl devam edebileceğim. "Yapabilir miyim?" Diye soruyorum ve burun delikleri açılıyor.

"Sen nasıl istersen," diyor ve sesi gergin çıkıyor. Parmağımı eşofmanının üstünde gezdiriyorum ve bir gram bile sinir hissetmediğime şaşırıyorum.

Sanırım azgınlık gerginlikten daha ağır basıyor.

İpi yavaşça çekiyorum, gözlerim onunkilerden ayrılmıyor ve tam elimi içeri uzatıp onu sarmaya hazırlanırken, merdivenlerin bir ses duyuyorum ve sonra yine sanki ses hareket ediyor... daha da *yaklaşıyor*.

"Baba! Baba! Babacığım!"

Bir anda kucağından iniyorum, sanki yanıyormuş gibi kanepenin diğer ucuna geçiyorum ve onun ayağa kalkıp kendini ayarlamasını izliyorum. Aletini hareket ettirmek için eşofmanının içine uzanışına dikkat etmemeye çalışıyorum, böylece doğrudan dışarı çıkmıyor. Dudaklarımı yalıyorum ve dudaklarından hırıltıyı kaçırmıyorum. "İşimiz bitmedi," diyor oturma odasının girişine doğru ilerlerken, Isla bir elinde pelüş tavşan, diğerinde oyuncak ayısıyla odaya dalıyor.

"Baba!"

"Tatlım, sorun ne? Neden uyumuyorsun?" diye soruyor önünde diz çöküp dağınık saçlarını yüzünden iterek.

"Kötü bir rüya gördüm," diye inliyor ve kollarına atılıp başını omzuna yaslıyor. Ancak o zaman beni görüyor ve başı anında dikleşiyor. "Ellie!" diye bağırıyor.

"Selam, tatlım." Ona gülümsedim. "Kötü bir rüya gördüğün için üzgünüm." Babasından uzaklaşıp bana doğru ilerliyor ve kanepeye tırmanıp yanıma oturuyor.

Rowan kollarını göğsünde kavuşturarak, "Uh uh, yatağa dönelim," diyor.

"Ellie, seninle kalabilir miyim?" diye soruyor yanağını koluma yaslariken Bir çocuğun ebeveyninin dediğini yapmaktan kaçmak için beni kullanmasından genellikle nefret etsem de Rowan araya girmeden önce evet demek istiyorum.

"Hayır," diyor Rowan ve ben de ona kaşlarımı çatıyorum, keşke sırf bizi böldüğü için sinirlendiği için ona bu kadar sert davranmasaydı.

"Ama-" diye başlıyor.

"İsla Jude," diyor ve kız başını kaldırıp ona bakıyor. "Seni yatağına geri götüreceğim.

Elianna'yı uyanık kalmama izin vermesi için kandıramayacaksın."

Sıcak çikolata gözleri benimkilere kayıyor ve yaklaşmam için parmağını bana doğru uzatıyor. Sonra ağzını kapatıyor, elini yanağıma bastırıyor ve kulağıma fısıldıyor, "Beni alır mısın?"

Babası yerine benim onu yatağına götürmemi tercih edeceğine dair yabancı bir his kaplıyor içimi çünkü buna alışık değilim. Genellikle bakıcılık yaptığım çocuklar ailelerinden daha fazla ilgi görmek için can atarlar, özellikle de söz konusu babaları olduğunda küçük kızlar. Önce Rowan'a sonra da İsla'ya bakıyorum. "Onu ben alabilirim."

Fısıldadığı şeyin büyük olasılıkla bu olduğunu anlayınca başını sallıyor ve ben koltuktan kalkıyorum, merdivenlere doğru ilerlerken İsla'nın eli zaten benim elimde. "İyi geceler, baba!"

"İyi geceler tatlım," diyor ve omzumun üzerinden bakmak için döndüğümde, beni adeta soyan aç gözleriyle karşılaşıyorum.

CHAPTER TWELVE

ROWAN

Isla'nın odasının önünde durmuş, içeri girmeye hazırlanırken elim kapının kolunda geziniyor. Ellie'nin Isla'yı yukarı getirmesinin üzerinden neredeyse otuz dakika geçti ve onun geri gelmesini beklerken ileri geri volta atarak oturma odasının zemininde neredeyse bir delik açtım. Isla'nın benden başka birinin onu yatağına götürmesini istediğini hiç görmemiştim. Hatta birkaç kez anneleri gece yarısı beni aradı çünkü Isla teselli bulamıyordu ve sürekli beni soruyordu. Sawyer'ın ona temelde hiçbir şeyin gerçek olmadığını söylemesi sayesinde yatağının altındaki canavar korkusundan kurtuluyor.

Sanırım Noel Baba, Diş Perisi ve Paskalya Tavşanı hakkında ağzındaki baklayı çıkarmasının tek iyi yanı bu.

Ama yine de onu başkasının yerine alan kişi ben olduğumda daha rahat hissediyordu, bu yüzden Ellie'ye sormak içimde alışılmadık bir his uyandırdı. Biriyle bağ kurduğu için duyduğu mutluluk ve Ellie kaçınılmaz olarak gittiğinde onun için son derece zor olacak bir şekilde onunla bağ kurduğu endişesinin bir kombinasyonu gibi hissettim.

Şimdi de onun gidişini düşünüyorum.

Lanet olsun. O . Sonra olmaz.

"Dokunabilir miyim?" Kafamın içinde, kucağımda otururken sikime dokunup dokunamayacağını soran yumuşak sesini duyuyorum. Bu sahnenin hayatımın geri kalanında kafamın içinde dönüp duracağından oldukça eminim. Yüzü, sesi, kendini bana yaslarken ellerimin altındaki kıvrımlarının yumuşaklığı.

Bunu ilk erkeğin ben olduğumu hatırladığımda içimde bir gurur duygusu beliriyor. Seksi vücudunu ovduğu tek erkek.

küçük bedenine karşı ve onu bu şekilde boşaltıp boşaltamayacağımı hemen merak ediyorum.

Isla'nın uyuduğunu ve Ellie'nin odadan çıkmak üzere olduğunu umarak sonunda sessizce Isla'nın kapısını itiyorum. Isla'nın odasına girdiğimde beklemediğim şey, ikisinin de Isla'nın tam boy prenses yatağında uyuyor olması. Isla, Ellie'nin yanına yaslanmış ama beni en çok etkileyen şey Isla'nın elinin hâlâ Ellie'nin elinin içinde olması. Bir süre onlara bakıyorum, sonra yaklaşıp önce Isla'nın alnına, sonra da Elianna'nın kine bir öpücük konduruyorum. Hafifçe kıpırdanıyor ama uyanmıyor ve gecenin geri kalanında burada uyumaması için uyanmasını istesem de, bunun çoğunlukla Isla araya girmeden önce kaldığımız yerden devam etmek istediğim için olduğunu biliyorum. Kendimi onu uyandırmaya ikna edemedim Isla'nın odasından çıkıyorum.

Ertesi gün Cumartesi, *Tanrı'ya şükür*, çünkü uykuya dalmam en az bir saat daha sürdü -yarısını elimi sikime sarıp Elianna'nın amının sikime sarıldığını hayal ederek geçirdim-, bu da gözlerimin gece için kapanmasından önce neredeyse sabahın beşi olduğu anlamına geliyordu. Şimdi saat sabahın onu ve uyanık olmamın tek nedeni Isla'nın Sawyer'ın adını ve ardından "*Bak ne yaptın!*" diye bağırdığını duymam. Ve, "*Shhhh! Babam hâlâ uyuyor.*" diyen Margot.

Kesinlikle odamın üst kat yerine ana katta olmasının dezavantajlarından biri.

Kısa bir süre Ellie'nin aşağıya inip inmediğini ya da bütün gece Isla'nın odasında mı uyuduğunu merak ediyorum. Telefonuma uzanıyorum ve ondan gelen bir mesajı görünce çok şaşıyorum.

Sevdiği kızdan mesaj alan ergen bir çocuk gibi şaşırmış ve sersemlemişti.

Elianna Riley (Dadı): Üstünde uyuyakalmak istememiştim. Isla'nın yatağı şaşırtıcı derecede rahat.

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor ve kendime onun dün gece yaşadığımız cinsel hazzın etkisinde olmayabileceğini ya da yaptıklarımızdan dolayı çıldırmış olabileceğini söyleyemeden bir yanıt yazıyorum.

Ben: Benimki kadar rahat değil.

Muhtemelen mutfakta çocuklarımla birlikte yemek pişirdiğini ve Margot ya da SJ'nin telefonunda benden gelen bir mesaj görürlerse bunu sorgulayabileceklerini ya da daha kötüsü açabileceklerini bildiğim için kalbim bir anlığına duruyor.

Peki ya kısa mesaj önizlemeleri etkinse? Kahretsın.

Telefonunda şifre var mı?

Elbette herkesin telefonunda bir şifre vardır.

Ama yine de ona söylemem gereken her şeyi açık açık söylemek yerine neden mesaj attığımı merak ediyor olabilirler.

Kendimi daha fazla kaptırmadan ve çocuklarımla şu anda ona yatağımın ne kadar rahat olduğunu neden söylediğimi sorguladığına kendimi ikna etmeden önce yataktan kalkıp hızla banyoya gidiyorum.

Birkaç dakika sonra mutfığa girdiğimde çocuklarımla hepsini giyinmiş ve yumurtalı ekmek yerken buluyorum. Ellie'nin gözleri masada oturduğu yerden kahvesini yudumlarken benimkilerle buluşuyor ve telefonunu görünürde göremiyorum. Gözleri Isla'ya kaymadan önce bana utangaç bir gülümseme veriyor.

"Merhaba baba!" diyor elini sallayarak ve oturmam için yanındaki koltuğu sıvazlayarak.

Margot telefonundan başını kaldırmadan, "Geç yatmışsın," diyor. "Evet, geç kalktım." Gözlerimin Margot'nun göz kamaştırıcı güzelliğine kaymasına izin vermemeye çalışıyorum.

Geç kalkmamın nedeni masanın diğer tarafında SJ'nin yanında oturmamdı. "Neden hepiniz giyindiniz?" Bir fincan kahve yaparken söyledim.

"Deplasmandaki futbol maçına gidiyorum ve hepimiz öğlen okulda buluşacağız." Margot telefonundan başını kaldırıyor. "Sonra da Mel'lerde kalacağım."

"Sen gitmeden önce bunu konuşmak istiyorum." Altındaki tayta rağmen Ekim ayında bir futbol maçı için biraz fazla kısa görünen eteğiyle masadan kalkmadan önce göz devirmesini kaçırmıyorum.

"İyi. Otuz dakika içinde çıkıyorum!" Bana söyledi.

"Futbol maçına geldiğin için teşekkürler!" SJ arkasından seslenir ve Margot kafasını içeri uzatır.

"Ne zamandan beri umursuyorsun?"

Bir elini göğsünün üzerine koyar. "Her zaman önemserim. İncindim," diyor her zamanki alaycılığıyla.

"Bunu atlatacaksın. Yine de iyi şanslar." Gözden kaybolmadan önce ona bir öpücük gönderir.

Isla sandalyesinden zıplayarak kalkıyor ve yerde duran bir şeyi almak için mutfağın köşesine gidiyor. Geri döndüğünde, neredeyse kendisi kadar uzun bir tabela tutuyor. Tabelada 'Bastır *Sawyer! #14*' yazıyor parlak mavi boyayla. "Bakın Ellie ve ben ne yaptık!"

SJ burnunu kırıtır. "Bunu getirmeyeceksin," diyor küçük kız kardeşine bakarken.

"Evet! Ellie yapabileceğimizi söyledi," diye karşılık verir Isla hemen. "Yapamaz mıyız? Bu çok utanç verici," diye karşılık verir.

"Oh, hadi ama, bence çok şirin!" Ellie diyor ki. "En sevdiğin rengi bile kullanmış. Üzerinde çok çalışmış, SJ."

"Başka kimsenin tabelası olmayacak." SJ bana bakıyor, sanırım yardımcı olmak için ama ben başımı sallıyorum.

"Kız kardeşin sana bu işareti yapacak kadar değer vermiş. Görünüşe göre başka hiç kimsenin maçlarına gelmesini önemseyen biri yok," diye araya giriyorum ve Ellie bana ters ters bakıyor.

"Doğru değil! Ama Isla hala getiriyor." SJ inliyor. "Peki."

"Saat kaçta gidiyorsunuz?" Bunu bilmem gerektiğini bilerek soruyorum ama onun futbol maçlarına her zaman gelemiyorum. Sanırım bu sezon şimdiye kadarki beş maçtan sadece birine gidebildim. Bu günü genellikle kesintisiz çalışmak için kullanıyorum çünkü Isla da ya maça gidiyor ya da bugün Sabrina'lara gidiyor.

"Belki otuz dakika?" Ellie bana söyledi.

"Tamam, ben düş alacağım ve seninle geleceğim," diyorum ve SJ'nin gözleri hemen açılıyor.

"Yok artık. Geliyor musun?" SJ soruyor ve ses tonundaki şokun bu kadar belirgin olmasından nefret ediyorum.

"Evet... eğer olmazsa?"

Yüzü aydınlanıyor ve onu bu kadar heyecanlı görmek kalbimi ısıtıyor. "Evet."

"İşte bu!" Isla tekrarlıyor ve ben önce Sawyer'a sonra Isla'ya ters ters bakarken Ellie'nin elinin arkasında bir gülümsemeyi saklamaya çalıştığını görüyorum.

"İkiniz de daha iyi biliyorsunuz."

"İlk o söyledi!" Isla kıkırdıyor ve elindeki tabelayı elinden geldiğince başının üzerine kaldırıyor. "Hadi Sawyer, işte bu!" diye tekrarlıyor ve ben ona bakıyorum.

"İsla Jude, başın belaya girmeden önce bir tane daha var."

Ellie'ye bakıp kıkırdıyor masanın etrafında zıplayıp kucağına tırmanıyor. "Özür dilerim, baba!"

"Kahvaltı ister misin? Biraz daha Fransız tostı yapabilirim?" Ellie soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır, böyle iyiyim, teşekkürler. Gidip Margot'yla konuşacağım ve sonra duş alacağım.

Bu gece ne yapacağı hakkında başka bir şey biliyor musun?"

"Sorduğun buysa, Gabe şehir dışında," araya giriyor SJ, sonra kalkıp tabağını lavaboya koyuyor ve mutfaktan çıkıyor.

"Şey... bu benim sorularımdan birine cevap oldu," diyorum, SJ'in bir şekilde bu evde olup biten her şeyi biliyor gibi görünmesine minnettar olarak.

Dün gece Ellie ile olanlardan sonra bu düşünce beni biraz korkutuyor.

"İsla, sonra Sabrina'lara gidecek misin?" Bu gece Ellie dışında evin boş olma ihtimali olup olmadığını merak ederek soruyorum.

"Hayır, o buraya geliyor."

"Yatıya mı kalacak?" "Evet!"

Ellie kalabileceğini söyledi!"

En azından bunun Isla'yı gecenin büyük bölümünde meşgul edeceğini bilerek başımı sallıyorum. Ayrıca, Margot dışarıda olacak... ve genelde Sawyer maçıdan sonra arkadaşlarını çağırır. Bu da Ellie'yle bu gece beş dakika yalnız kalabileceğimiz anlamına gelebilir. Gözlerim onunkilere kayıyor, eğer daha sonra yalnız kalırsak ona yapmayı planladığım her şeyi görmesini umuyorum.

"İsla, gitmeye hazır mısınız?" Ona sordum. "Sadece güneş gözlüklerime ihtiyacım var!" "Ne renk?"

"Mavi, SJ'nin takımı için."

"Tamam, git onları ve ceketini al," diyorum ve sandalyeden atlayıp odadan çıkmadan önce başını sallıyor. Merdivenleri çıkarken ayak seslerini duyuyorum ve sonra hiçbir şey duymuyorum, Ellie ve ben mutfakta yalnız kalıyoruz.

"Selam," diyorum gülümseyerek ve o da bana gülümseyerek karşılık verdiğinde kalbimin hızlanmaya başladığını hissedebiliyorum.

"Merhaba," diyor ve ben hemen ondan geriye doğru saymaya başlıyorum, böylece pembenin yayılmasına tepki olarak aletimin kalkmasını önleyebileceğimi umuyorum.

bronz teninde. *O kadar güzel ki.* "Mesajını gördüm... Sadece o anda cevap veremedim."

"Gönderirken yalnız olmadığın gerçeğini düşünmemiştim bile. Üzgünüm."

"Sorun değil. Telefonumda şifre var ve sana mesaj attıktan sonra mesajlarını sessize aldım ki cevap verirsen ekranımda belirmesin."

"Çok akıllıca." Bunu yapacak kadar ileri görüşlü olduğu için rahat bir nefes aldım. Aramızdaki mesafeyi kapatmak için birkaç adım atıyorum ve o başını sallıyor.

"Şimdi olmaz," diye fısıldıyor ve yutkunuyorum, çocuklarımin hepsinin ne kadar yakın olduğunu fark ediyorum ve sesleri bir odaya onlardan en az on saniye önce girse de bunu riske atmak istemiyorum.

"Bu gece," dedim ona. Bunun bir soru olmasını istemişim ama nasıl çıktığını duydum. Doğrudan ve baskın bir ifadeyle... Sanki bu tek kelime onu dün geceye ve yaptığımız her şeye geri götürmüş gibi gözleri açılıyor.

Hızla başını sallıyor. "Tamam."

"Yani... eğer istediğin buysa... başladığımız şeye devam etmek." İsteyeceğim son şey, benden neredeyse yirmi yaş küçük bu deneyimsiz kadının onu bir şeye zorlamışım gibi hissetmesidir.

"İstiyorum. Daha önce ne dediğimi biliyorum ama... ne istediğimi görmezden gelmeyi bırakmalıyım. Ve... seni gerçekten istiyorum," diye fısıldıyor yanımdan geçip giderken, zar zor bana sürtünüyor. Kokusu etrafımı sarıyor ve yüzümü boynuna gömüp kokusunu üzerimde tutmaktan başka bir şey istemiyorum.

"Elianna," diye homurdanıyorum ve tam zamanında dönüp arkama bakmadan köşede kayboluşunu izliyorum.

CHAPTER THIRTEEN

ROWAN

Futbol sahasına doğru yürüyoruz ve Sawyer havalanmadan hemen önce yumruğunu Ellie'ninkine vuruyor.

"İyi şanslar!" Arkasından sesleniyor.

"GO SJ!" Isla hala Ellie'nin elini tutarken ve tabelayı sürüklerken tezahürat yapıyor. "Ah, Sabrina orada, byeeee!" diyor en iyi arkadaşına doğru koşmaya başlamadan önce, kızıminkine benzeyen pembe bir sandalyede kenarda oturuyor ve ben hala onu tutuyorum. Altı yaşındaki bir çocuk için oldukça hızlı. Beden eğitimi öğretmeni bile eve bir not göndererek onu futbola kaydettirmeyi düşünmemi istedi ama Isla'nın buna hiç niyeti yok.

Her türlü tenis ayakkabısını giymekten nefret etmekle kalmıyor, aynı zamanda her zaman bir elbise içinde olmayı tercih ediyor ve SJ'nin maçları sırasında olduğunu gördükten sonra yüzüne bir futbol topuyla vurulmaktan korkuyor.

"Sandalyeni ister misin?" Arkasından sesleniyorum ve o da dönüp başını sallıyor ve beni kendisine doğru yönlendiriyor.

"Evet, lütfen!" Onlara doğru yürümeye devam ediyoruz ve tam yanlarına yaklaştığımda Sabrina'nın annesi Daphne bana hayalet görmüş gibi bakıyor.

"Vay vay vay, bakın kim gelmiş!" Daphne ve ben, sonunda ölen eski sevgilinize en iyi arkadaş olan biriyle sahip olunabilecek en iyi türden bir ilişkiye sahibiz. Boşandıktan sonra benim en büyük hayranım değildi, ama Bianca öldükten sonra Isla ve Sabrina'nın arkadaşlığı için şikayetlerini bir kenara bıraktı. Bianca ve ben evliyken, onunla ve kocasıyla sık sık dışarı çıkardık ve kocası-Rob-yakın bir arkadaş diyebileceğim biri olmasa da, tam bir pislik olmadığı zamanlarda katlanılabilir biri. Onu yanında görüyorum

muhtemelen koa işini nasıl yapması gerektiğini söylemeye çalışan birkaç babayla birlikte.

"Seni görmek her zaman güzel, Daph." Alaycı bir ifadeyle başımı sallıyorum.

"Seni beklemiyordum. Ofis sensiz yanıyor olmalı." Ellie'ye gerçek bir gülümseme vermeden önce bana sahte bir gülümseme veriyor ve güneş gözlüklerini tekrar gözlerinin üzerine kaldırıyor. "Hey, Ellie."

Gözlerimi devirip başımı sallayarak onlardan uzaklaşmadan önce bir el sallama ve gülümsemeyle karşılık veren Elianna'ya bakıyorum. Onun ve ebeveynlerin çoğunun duyma mesafesinden çıkana kadar beni takip ediyor.

"Sizler arkadaş canlısısınız," diye gözlemliyor.

"Sanırım annelerinin en iyi arkadaşı olduğundan bahsetmiştim, bu yüzden... konu ben olduğumda *her şey* hakkında çok fazla düşüncesi var." Duraksıyorum ama Elianna bir şey söylemiyor, ben de devam ediyorum. "ok fazla çalıştığımı düşünüyor." Kıkırdıyorum. "Sanki bunu daha önce duymamışım gibi," diye alaycı bir şekilde ekliyorum.

Konuşmadan önce bir an tereddüt ediyor. "Sawyer'ın burada olduğun için çok mutlu olduğunu biliyorum ve önemli olan da bu."

"Daha çok burada olmalıyım..." Başımı sallıyorum.

"Elinden gelenin en iyisini yapıyorsun," diyor ve ona baktığımda sahaya bakıp takımların ısınmasını izliyor. Etrafta bu kadar çok insan olmasaydı, bir kolumu beline dolayabilir ya da omzuna atabilirdim. Bana bakıyor, "Ben de burada olmana sevindim."

İkimiz de bakışlarımızı sahaya çevirmeden önce şakacı bir şekilde omzunu koluma çarpıyor ve onların oyuna başlamak için dizildiklerini görüyorum. Sawyer saha kenarına bakıyor ve muhtemelen beni bulmak için sahayı tarayışını izliyorum; beni görünce topa doğru dönmeden önce başını sallıyor. Ben burada yokken muhtemelen beni aradığı onca zamanı düşününce aniden bir suçluluk duygusuna kapılıyorum.

"Dn geceyi düşünmeden edemiyorum," diye fısıldıyor ve kimsenin bize dikkat etmediğinden emin olmak için gözlerinin etrafına bakmasını izliyorum.

Ona dönüyorum, bu konuyu şimdi amayı seçmesine şaşırıyorum. "Bunu şimdi mi konuşmak istiyorsun?"

Bana bakıyor ve ağzı hafifçe aralanıyor; dişleri alt dudağını sıyırmadan önce dilinin alt dudağını yalamak için dışarı fırlayışını izliyorum. "Yalnızız."

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor ve ellerimi ceketimin ceplerine sokuyorum. "Ben de bunu düşünmeyi bırakmadım, ama bütün hafta *seni* düşünmeyi bırakmadım."

O kadar da masum olmadığını düşünmeye başladığım o masum gözlerle bana bakıyor, tam da düdük çaldığında ve tüm çocukların dağılışı izlediğimde.

Ona bir sonraki yalnız kalışımız için planlarımı anlatmak üzereydim ki omzumda bir el hissettim ve "SJ'nin burada olduğun için heyecanlanmış olması gerektiğini biliyorum" dedim. River kot pantolonu ve kot ceketinin altına giydiği Bulldogs futbol kapüşonlu sweatshirt'üyle yanımda beliriyor. "Hadi gidelim on dört!" Tezahürat yapıyor ve Sawyer'ın kafası hemen bize doğru bakıp gülümsüyor. River Sawyer'ın maçlarına benden daha çok geliyor ama koçluğunu yaptığı futbol takımının öğleden sonra maçları olduğu için son birkaç maçı kaçırdı, bu yüzden Sawyer'ın da onu gördüğü için heyecanlı olduğunu biliyorum.

Isla oturduğu yerden kardeşimin duyunca başını bize doğru çeviriyor ve zıplayarak yanımıza koşuyor. "River Amca!"

"Isles!" Onu kucasına almadan önce dizlerinin üzerine çöküyor. "Seni özledim, tıfil."

"Ben de öyle. Ellie her zaman okuldan sonra çörek almamıza izin vermez," diye yüksek sesle fısıldıyor ve River sırtarak ona bakıyor.

"Öyle değil mi? Belki de sana biraz fazla şeker vermişimdir." Yanağına bir öpücük kondurur ve onu sıkar.

"Biraz mı?!" Ellie araya giriyor.

"O da neydi?! Ref! Bu dışarıdaydı!" Başını sallamadan önce bağıyor. "Dikkatini ver!"

"Evet!" Isla, River onu tekrar ayağa kaldırmadan önce kıkırdarak bağıyor ve Sabrina ile oturduğu yere geri dönüyor.

"Boş ver onu. Her sporu çok ciddiye alıyor, çocuk olsalar bile," diyorum Ellie'ye inleyerek. "Hem burada ne işin var? Bana geleceğini söylemedin, bugün maçın olduğunu düşündüm."

"Maç dün geceydi ve onları ezdik geçtik. Oyun kurucum deli gibi, bence odaklansa ve üç mil yarıçapındaki her kızı becermeye çalışmayı bıraksa All-American olma şansı var."

"Tanıdığım birine benziyor," diyorum bilmiş bir bakışla, küçük kardeşimin lisede kızlara ve onlardan başka her şeye odaklanma konusunda nasıl olduğunu düşünerek.

"Kıskandın mı?" diye şaka yapıyor ve tanımadığım bir adam üçümüze doğru yaklaşırken gözlerimi deviriyorum.

"River, naber dostum." Bana bakmadan önce başını sallayıp elini sıktı. "Sawyer'ın babasıysın, değil mi?"

"Rowan," diyorum ve Ellie'ye bakmadan önce elimi sıkıyor. "Hey, Ellie." Dişlerini göstererek kocaman gülümsüyor ve ben anında Savunma, bu adamın onunla flört etmeye çalışıyor olabileceğinden rahatsız oldu.

"Merhaba Paul." Kibarca gülümsüyor ve dün gece bana bakarkenki bakışını gözlerinde görmediğim için minnettarım. *Ya da bana baktığı herhangi bir anda.*

"Bugün seni görmeyi umuyordum. Tavuk piccata hakkındaki ipucu için teşekkür etmek istedim, çok güzeldi-" Konuşmalarını dinlerken River'ın beni yan tarafa doğru yönlendirmesiyle sözüm kesildi.

Bakışlarımı soru soran River'a çevirmeden önce, biz uzaklaşırken bile onlara bakmak için geri dönüyorum. "Neden hareket ediyoruz?"

"Onlara biraz yer açın, Tanrım." Devam etmeden önce gözlerini oyundan ayırmıyor. "Biriyle flört etmeye çalışırken etrafta birkaç adamın dolaşmasını ister miydin?"

"Peki neden dadıma kur yapıyor?" Sesimdeki kızgınlığı gizlemeye bile çalışmadan soruyorum.

"Sanırım bariz cevabı, yani *seksi olduğu için* cevabını kabul etmiyorsun?" diye şaka yaparak koluma vuruyor.

Çenemi sıkıyorum ve konuştuklarını görmek için başımı tekrar çeviriyorum, gülümsemesine rağmen ona dönmeden önce kısa bir süre gözlerimle buluşuyor. "Evli değil mi?"

"Yeni boşanmış. Oldukça iyi bir adama benziyor. Onunla birkaç kez konuştum-iyi savunma!" Bana dönmeden önce alkışladı. "Kıçında ne var?"

"Hiçbir şey." Sinirlerimi yatıştırmaya çalışırken bir elimi saçlarımda gezdirmeden önce başımı sallıyorum. Kenar çizgisine bakıyorum ve arkamdan bakan birkaç adamın bakışlarını yakalamayı başarıyorum. Bazıları bunu diğerlerinden daha iyi saklıyor ama birkaçı Ellie'nin dikkatlerini çektiğini açıkça belli ediyor. "Neden daha önce hiç kadın görmemiş gibi davranıyorlar?"

Bakışlarımı takip ediyor ve bana dönmeden önce kıkırdıyor. "Çünkü *böyle* görünen yirmi beş yaşındaki kadınlar on yaşındaki bir çocuğun futbol maçına nadiren gelirler ve gelirlerse de nadiren bekâr olurlar."

"Bununla uğraşmak zorunda kalmamalı."

"Neyle uğraşacak? Sizi temin ederim ki Ellie erkeklerin ilgisine yabancı değil."

Dün geceki yorumları aklıma geliyor ve göğsümde korumacılık duyguları filizleniyor. "Bunu bilemezsin."

"Bakalım, çok güzel, akıllı, çekici ve çocuklarla arası çok iyi. Hayır, haklısın, erkekler onu *hiç* fark etmiyor. Gerçekten çok garip davranıyorsun. Mesela-" Duraklıyor ve gözlerimin içine bakabilmek için önümde durmak üzere hareket ediyor. Kahverengi gözleri kısılmadan önce beni iyice incelemek için taktığı beyzbol şapkasını geriye doğru çeviriyor. "Yok artık! *Biliyordum* amına koyayım," diye fısıldadıktan sonra koluma hafifçe vuruyor. "Senin kışını tekmelemeliyim, seni ikiyüzlü." Dudaklarında kurt gibi bir sırıtış belirirken beni işaret ediyor. "Onun için çok yaşlı olduğumu söyledin, ama aslında demek istediğin, 'hayır River, *ben* istiyorum diye sikini ona sokamazsın' mıydı?"

"Sesini alçalt," diye bağıriyorum. Arkama baktığımda Paul ya da Pat ya da adı her neyse hâlâ onunla konuştuğunu fark ediyorum, yani bizi duymadıklarından eminim ama yine de kardeşimi onlardan daha da uzaklaştırıyorum. "Ve onun hakkında böyle konuşma," diye çıkışıyorum.

"Siz takıldınız mı?!" Ellerini bir kez çırpıyor. "Oh, bu gece bir şeyler içeceğiz. Nasıl? Ne zaman? Her şeyi bilmem gerek," diyor heyecanla ve eminim bu ifşaat karşısında benim kadar heyecanlanan tek kişi o.

"Sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

Homurdanıyor. "Eğer , oraya gider ve Ellie'ye kendim sorarım."

"Sormayacaksın."

Bana tek kaşını kaldırıyor ve bunu neden söylediğimden bile emin değilim çünkü River'ın bunu kesinlikle yapacağını biliyorum. "İzle beni." Hareket etmesini engellemek için kolundan tuttuğumda ona doğru geri dönmeye başladı.

"Tam bir baş belasısın, biliyor musun?"

"Seviştiniz mi?!" diye heyecanla soruyor yanımda bana katılırken.

"Hayır," diyorum ona, Elianna'ya değil oyuna odaklanmaya çalışarak.

amını sikime dayadığında kollarımda hissettim. "Ama..." *Sanki*

"Bundan daha fazlası olduğunu biliyorum" der gibi bana bakıyor.

"Şey, henüz değil."

"Oh kahretsin. Yani, yapacak mısın?"

Muhtemelen eninde sonunda ona söyleyeceğimi bilerek iç geçiriyorum.

"Muhtemelen dün gece söyleyecektik ama Isla uyandı."

İnliyor. "Yemin ederim bu yüzden çocuğum yok. Her zaman horoz engelleme.

Ne yapıyordun sen?"

"Kanepede öpüşmek. bu." Yutkundum. "Kucağımdaydı."

Islık çalıyor ve sırtımı tokatlıyor. "Kahretsin dostum, seninle gurur duyuyorum. Uzun zaman oldu. Bir yıl falan mı?"

"Evet." Boğazımı temizliyorum, aniden bir kadınla yatmayalı uzun olduğunun farkına varıyorum. Bu konuda hiç şikâyetim olmamıştı ama Ellie'yle otuz saniyeden fazla dayanamayacağımı düşünmek içimde bir huzursuzluk dalgası yaratıyor. "Ondan hoşlanıyorum."

"Ondan hoşlanıyor musun? Yoksa dadının içinde olma düşüncesi mi?" Dudaklarında bir gülümseme belirirken beni dürtüyor.

"O." Çenemi kaşıyorum. "İnan bana, keşke dadımdan başkası olsaydı. Onunla konuşmak çok kolay. Ona bir şeyler anlattım. Sadece terapistime yüksek sesle söylediğim şeyleri. Sadece senin bildiğin şeyler. Çocukluğumuz, Bianca ve çocuklarla ilgili şeyler... Dün gece aramızda ilk kez olan bir şey değildi." İçimi çektim ve ona geçen hafta sonunu ve Elianna daha ileri gitmemizi engellemeden önce ikimizin de birbirimizden hoşlandığımızı nasıl itiraf ettiğimizi anlattım.

"Geçen gece dışarı çıkmadan önce bir şey fark ettiğimi *biliyordum*. Eve döndüğümüzde gelip bardaki kızdaki bahsetmemin nedenlerinden biri de buydu. Bildiğim bir şey varsa, o da kıskançlığın iki insanın birbirlerine karşı olan duygularını çok çabuk anlamalarını sağlayabileceğidir."

"Şaka yapıyorsun."

"Belli ki işe yaramış." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup bana baktı. *Sanırım haksız değil*. Bana ondan etkilenip sorduğunu hatırlıyorum ve gözlerinde kıskanç bir parıltı fark ettiğimden oldukça eminim.

"Bunun her şeyi nasıl etkileyeceği konusunda endişeli ve... bunu anlıyorum. Bir yanımda hata yaptığımdan endişeleniyor ama daha büyük bir yanımda da bunun beni durdurmayacağından endişeleniyor." Sertçe yutkunuyorum. "Neredeyse bir yıldır kimse kafamı çevirmedi ve şimdi sınırların dışında olması gereken tek kadın tüm dikkatimi çekiyor."

"Bunun ille de bir hata olduğunu düşünmüyorum. İkiniz de yetişkinsiniz ve ikiniz de risklerin farkındasınız. Eğer birbirinizden etkileniyorsanız, sorun ne?"

"Sorun şu ki altı yaşındaki çocuğum ona çok bağlı. Her ne kadar öyle değilmiş gibi davransa da on yaşındaki çocuğum da öyle. Eğer aramızdaki şeyler kötü biterse-"

"Tamam," diye araya giriyor, "hadi kenardan dönelim, oraya vardığında ve varırsan o köprüyü geçmeye ne dersin? Bu konuda hiç konuştunuz mu?"

Tüm bunlar ne anlama geliyor? Ya sadece seks istiyorsa? Siz ikiniz... patron ve menfaatleri olan çalışan gibi olabilirsiniz."

"Evet, çünkü bu her zaman çok işe yarar." Gözlerimi deviriyorum. "Ve onun istediğinin bu olduğunu sanmıyorum. Benim de istediğimin bu olduğunu sanmıyorum..."

"Demek istediğim, eğer yetişkinler gibi ne istediğinizi dürüstçe ifade ederseniz, o zaman bunun *kötü sonuçlanacağı* bir senaryo olmamalı."

İnanmaz bir şekilde kardeşime bakıyorum. "Kadınlarla iletişim kurma yöntemi numarasını değiştirmek olan bir adamdan böyle bir şey duymak çok zengin bir şey." "Bunu sadece *iki* kez yaptım ve ikisinde de hayaletleme işe yaramadığı için yaptım. Ve ben iletişim kurarım. Bir şey kadınların tamamen farklı bir şey duyması benim suçum değil." Boğazını temizliyor. "Örneğin, bir kadına bir ilişki istemediğimi ve *bunun sadece seks olduğunu* söyledim ve ertesi sabah, ailesiyle tanışmak için brunch'a gelmek isteyip istemediğimi sordu. Bir deplasman maçı için buradan üç saat uzaktaydım." Ellerini bıkkınlıkla havaya kaldırıyor ve sonra indiriyor. "Ne yapıyorsun? benden ne istiyorsun?"

"Belki de duygusal olgunluğu peçete kadar olan kadınlarla yatmayı bırakmalısın."

Oku: Yirmili yaşlarının başındaki kadınlar.

"Göğüsleri daha büyük ve çekingenlikleri daha az, beni dava et. Ama biz size dönelim, sanırım tüm bunları çocuklardan saklamayı planlıyorsunuz."

"Evet, kesinlikle," diyorum Margot'nun eve geldiği ve verandada neden yalnız olduğumuzdan şüphelenmiş gibi görüldüğü geceyi hatırlayarak. "Margot bir şeylerden şüphelenmiş olabilir ama hepsi benim kafamda olabilir."

"Daha büyük olduğu için evdeyken daha dikkatli olmalısın ama seni bir şey yaparken yakalamadığı sürece hiçbir şey bilmediğini farz et" diyor. "Bu gece hiç yalnız zaman geçirecek misin? Bu gece için SJ ve Isla'yı almamı ister misin?" Kardeşim ne kadar baş belası olsa da, benim ve ailem için her şeyi yapabileceğini hatırlıyorum, bu yüzden sormasına şaşırmadım. Geçtiğimiz yıl bana elinden geldiğince yardım etmek için elinden gelenin fazlasını yaptı.

"Hayır, Isla Sabrina'yı çağırıyor."

Başını sallıyor. "Sevimli çocuk. Şeytanın dölü olması çok kötü."

"Daphne Şeytan değil." Gözlerimi deviriyorum, her ne kadar kardeşimin benim üstümdeki hiç kimseye sadık olmadığını bilsem de, onun böyle düşünmesine şaşırmıyorum.

"Daphne'den bahsetmiyorum; kocasından bahsediyorum."

"Oh." Bu çok şaşırtıcı. Kardeşim herkesle iyi geçinen, dışa dönük biridir. "Ben de onun büyük bir hayranı değilim, ama senin onunla sorunun ne?"

"O sadece bir alet ve birkaç hafta önce şehrin karşısındaki bir bardaydım ve Daphne *olmayan* bir kadınla çok samimi görünüyordu."

Gözlerim şok içinde açıldı. "Ne? Emin misin? Ne var biliyor musun? Hiçbir şey bilmek istemiyorum çünkü bu işe bulaşmak istemiyorum." Başımı sallıyorum, bu bilgiden şimdiden iyice rahatsız olmuş durumdayım. "Tanrım, tam bir dedikoducusun."

"Ben bir lise öğretmeni ve futbol koçuyum, tabii ki öyleyim. Başka ne bilmek istiyorsun?" Kıkırdıyor. "Oh, Jake geçen hafta sonu Steve'in partisinde Mikayla'yı Adrianna ile aldattı."

Gözlerim kenardaki ebeveynlerin üzerinde geziniyor ve bu isimlerden herhangi birinin bana tanıdık gelip gelmediğini anlamaya çalışıyorum. "Kim bunlar?"

"Bilmiyorum. Sanırım onlar genç." Omuz silkiyor. "Üçüncü dönem biyoloji dersimdeki kızlardan daha çok kim saçmalıyor biliyor musun? Tüm futbol takımım soyunma odasında. Sanki sürekli bir pembe dizi dinliyor gibiyim-"

"Beni ektiğin için teşekkürler!" Ellie'nin sesi konuşmamızı böldü ve dolgun dudaklarının altında bir gülümseme ipucu ile kaşlarını çatmış bir şekilde yanımda belirdi. Oyuna geri dönmeden önce gözlerini bize diyor.

"Özür dilerim," diyorum ona, keşke River burada olmasaydı da onu başka bir erkekle yalnız bırakmayı ne kadar istemediğimi söyleyebilseydim. "Belki biraz yalnız kalmak istersin diye düşündük ve bölmek istemedik."

"Evet, benim hatamdı," diye araya girdi River. "İlgilenebileceğinizi düşündük ve engel olmak istemedik."

Ellie oyuna geri dönmeden önce önce bana sonra da kardeşime bakıyor. "Hayır, ilgilenmiyorum."

CHAPTER FOURTEEN

ROWAN

SJ'nin maçından döndüğümüzden beri ofisimdeydim, bu yüzden gecenin ilerleyen saatlerine kadar Ellie ile nihayet baş başa kalabildik.

Isla en iyi arkadaşını ağırlamasına rağmen, Ellie'yi çok uzun bir çay partisi ve ilk iki Oyuncak Hikayesi filmi de dahil olmak üzere tüm etkinliklerine dahil etmek istedi. *SJ üçüncüsüne henüz hazır olmadığını söylüyor.* SJ ve futbol takımından iki arkadaşı bodrumdan sadece iki kez daha fazla atıştırmalık almak için çıktılar ve gecenin geri kalanında onları bir daha göreceğimizi sanmıyorum. Şimdi Isla ve Sabrina yukarıda Margot'nun odasında film izliyorlar ve uyumalarının an meselesi olduğunu biliyorum.

"Merhaba." Ofisimin girişinden Ellie'nin yumuşak sesini duyuyorum ve kafamı kaldırdığımda, dudaklarında bir sırıtişla kapı pervazına yaslanmış duruyor. Pijamalarını değiştirdiğini fark ediyorum - bol bir şort ve düğmeli kısa kollu bir tişört - ve elimi şortundan yukarı uzatsam çıplak amıyla karşılaşacağımı merak ediyorum.

"Merhaba, sen."

Ofisime doğru yavaşça ilerliyor. "Isla, SJ ve arkadaşları oldukça sakin. Isla ve Sabrina Aladdin'i izliyor, SJ ve arkadaşları da video oyunları oynuyorlar," diyor masama doğru ilerlerken. "Gece için odama gitmeden önce başka bir şeye ihtiyacın olup olmadığından emin olamadım?" Sesi yumuşak ve hafifti ama gözlerindeki ifadeden imalı sözlerinin açık ve net bir şekilde ortaya çıkmasını istediğini anlayabiliyordum.

"Kapıyı kapat," diyorum ve bana dönüp başını sallamadan önce bir saniyeliğine omzunun üzerinden bakıyor.

"Ya biri bizden birini aramaya gelirse? SJ'ye kapı kapalıyken neden burada olduğumuzu açıklamak biraz zor olabilir. Isla kapıyı çalsa bile bunun tuhaf olduğunu düşünmeyebilir."

Sikeyim. "Sana dokunmam gerek Elianna."

"Sanırım benim de buna ihtiyacım var." Neredeyse mırıldanıyor ve bu benim aletimi sertleştiriyor.

Sandalyemden kalktım, önünde durana kadar ona doğru ilerledim. "Dün gecedен daha fazlasına ihtiyacım var." Ona doğru bastırmak için hareket ediyorum ve burnumu boynunda sürüklemek için başımı indiriyorum. "Aminı tekrar sikime sürtmene istiyorum." Boynunu hafifçe ısıtıyorum ve dişlerimi omzuna doğru sürüklediğimde bir nefes veriyor. "Bu sefer kıyafetsiz."

"Daha çok erken," diye fısıldıyor başını arkaya yaslararken bile. "SJ ve arkadaşlarının çoktan bitirdiği bir torba şekeri görmeliydin; geç saate kadar ayakta kalacaklar."

"İkimize de ihtiyaçları olmayacak," diyorum ağzımı onunkilerin üzerinde gezdirmeden önce. Kapalı olan gözleri, içinde kolayca kaybolduğum o parlak kahverengi gözleri ortaya çıkararak açıldı. "Ama benim sana ihtiyacım var." Açık kapıma doğru bakıyorum, kısa bir süre için kapım ardına kadar açıkken onu duvara yaslayıp yaslayamayacağımı düşünüyorum. Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum ve o bir iç çekiyor.

"Rowan," diye fısıldıyor ve sonra ellerinin tişörtümün altından geçip gövdeyi yukarı çektiğini hissediyorum. Onu kendime doğru daha sert çekiyorum ve elimi sırtından kışına doğru sokup ağzımı onunkinin üzerine eğerken sertçe kavıyorum. Ağzını ayırması hiç zaman almıyor ve dilimi dudaklarının arasından kaydırıp onunkini buluyorum, dün gecedен beri ilk kez onun tadının keyfini çıkarıyorum.

Kahretsin, tadı hatırladığımdan daha güzel.

Elleri boynuma dolanarak beni kendisine doğru daha sert çekiyor ve kalçalarının sürtünme arayışıyla hareket ettiğini hissedebiliyorum. Bacaklarının arasında oluşan ıslaklığı düşünerek göğsümden bir inilti yükseliyor. Dudaklarımı dudaklarında tutarak onu kollarıma alıyorum, masama doğru götürüyorum ve sandalyeme oturmadan önce onu masamın üzerine koyuyorum. Ayaklarını kalçalarıma dayıyorum ve gözlerimi yavaşça onunkilere dikiyorum; çıplak bacaklarındaki, kollarındaki ve pamuklu uyku tişörtünün altında çakıllanan meme uçlarındaki tüyleri kataloglamak için bir an ayırıyorum.

Bakışlarıyla buluştuğumda gözleri kapanıyor ve ellerimi dizlerine koyup bacaklarını yavaşça ayırdığımda keskin bir nefes aldığını duyuyorum. "Are

Bu dayanıksız küçük şortun altına bir şey giyiyor musun?" Etek ucunu çekiştirirken sordum.

Başını sallıyor ve ben de dilimi alt dudağımın üzerinde şehvetle gezdiriyorum, çünkü amıyla aramda sadece bir parça kumaş var. *Daha doğrusu benim ağızımla onun amı arasında.*

"Göster bana."

Elleri hala dizlerinin üzerinde duran benimkilerin üzerine geliyor ve parmak uçlarını parmak eklemlerimin üzerinde gezdiriyor. "Sana göstermek mi? Yani... benim..."

"Kukun." Gözlerimi kalçalarının tepesine indirmeden önce başımı sallıyorum. "Evet. Bana amını göster, günışığım."

Bana utangaç bir gülümseme veriyor, ona her böyle seslendiğimde olduğu gibi. "Hâlâ aletini görmeyi bekliyorum, biliyorsun."

Dün geceki isteğini hatırlayarak sandalyemi biraz geriye kaydırıyorum ve geriye yaslanıyorum, böylece ayakları hala kalçalarıma dayanıyor ama böylece kendimi eşofman altımdan çıkarmak için yeterli alana sahip oluyorum. Kendimi dışarı ve sikimi gördüğünde dudaklarından çıkan seksi nefesten memnun oluyorum. "Görmek istediğin bu mu?" Kendimi kökten uca okşarken soruyorum. Zaten kafamdan sızıntı var ama elimi ağızımın üzerinde tutuyorum ve içine tükürüyorum, gözlerimi horozumu okşamaya devam etmeden önce onunkinden ayrılmıyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor, gözleri büyüyor ve hafifçe arkasına yaslanmadan önce yutkunmaya çalışmasını izliyorum. Eli benimkini bırakıyor ve bir miktar gerginlik hissetsem de parmakları şortunun eteğini buluyor. Üzerini örten kumaşı yana doğru çekerek çıplak amını aç gözlerimin önüne seriyor. Dudakları çoktan tahrik olmuş, parıldıyor ve bu manzara ciğerlerimdeki tüm havanın boşalmasına neden oluyor.

Aletimi kavırıyorum, daha hızlı hareket etmeye başladığımda aşağıya doğru her vuruşta daha sert sıkıyorum. Gözleri sikime takılmış durumda ve elim her uca ulaştığında nefes alışının daha da düzensizleştiğini fark ediyorum. "Amin ıslanmaya ve ısınmaya başladı mı?"

"Evet," diye fısıldıyor ve dişlerinin alt dudağına sertçe bastırmasını izliyorum.

"Boşalmak istiyorsun, değil mi? Şu anda küçük azgın amcığını ovmak istiyorsun, değil mi?" Başını sallıyor. "Senin için ovmamı ister misin?" Gözleri kapanıyor ve tekrar başını sallıyor. "Kelimelerini kullan."

Gözlerini açıyor. "Evet. Lütfen bana dokunur musun?"

"Her zaman çok tatlı ve kibar." Diğer elimi dizinden çekerken kıkırdıyorum. "Bana karşı böyle davranmak zorunda değilsin. Burada olduğumuz sürece olmaz. Bana ne istediğini söyle, anladın mı?"

"Tamam."

"Bacaklarını biraz daha aç," diyorum ve şortu hâlâ üzerindeyken elinden gelenin en iyisini yapıyor ama bu elimi bacak deliğinden geçirmem için yeterli oluyor. Tümseğinin tepesine dokunuyorum, başparmağımı kısa saç şeridinden aşağıya doğru sürüklüyorum ve sonra yarığının tepesine ulaşıyorum. "Bu çok seksi," diyorum içeri iterken ve hemen başparmağımı klitorisinin üzerine sürüyorum.

"Kahretsin," diye fısıldıyor ve hafifçe geriye yaslanıyor, ben onu ovmaya devam ederken bacaklarını daha da açıyor. Klitorisini ovmaya devam ederken iki parmağımı içine sokuyorum ve parmaklarımı hafifçe yukarı doğru kıkırdığımda inliyor. Gözlerim şimdi puslu ve şehvet dolu görünen muhteşem gözleri ile şu anda iki parmağımın etrafına sarılmış olan amı arasında gidip geliyor ve daha seksi bir görüntü gördüğümü sanmıyorum. "Rowan," diye sessizce inliyor ve parmaklarım amının derinliklerindeyken ismimin o dolgun dudaklarından çıkması içimde bir elektrik çarpması yaratmaya yetiyor. Onu masadan kaldırıp doğrudan sikimin üzerine oturtmaktan başka bir şey istemiyorum ama arkamızdaki açık kapı beni durduruyor.

"Tanrım, seni çok fena becermek istiyorum," diye fısıldıyorum onu parmaklamaya devam ederken, dilimin de *yakında* aynı görevi üstlenmesi için dua ediyorum. Amı sırlıslık ve masama sızarsa hiç şaşmam. Ben burada çalışırken onun amının kokusunu alma düşüncesi zaten sert olan sikimi granite çeviriyor.

"Belki..." diye iç geçiriyor. "Sadece bir saniyeliğine yapabilir miyiz?"

Sikim seğiriyor ve sadece bu birkaç kelimenin bile taşaklarımda yarattığı ağrıyı hissediyorum. Başka bir şey düşünmeden ayağa kalkıyorum, elimi ondan çekiyorum, böylece ıslaklığını her tarafına sürükleyerek aletimin etrafına sarabiliyorum. Diğer elimi kullanarak onu şortunun kasıklarından tutup masanın kenarına çekiyorum ve sonra ne yapmayı planladığımı bilmesine izin veren başka bir düşünce veya kelime olmadan sikimi ıslak yarığından bir kez sürüklüyorum.

Soluğu *yüksek sesle* çıktı. Burada birlikte olduğumuz süre boyunca ikimizden de daha yüksek. Gözlerimi onunkilere dikiyorum ve o da elini ağzına götürüyor, gözleri kocaman ve gergin. Birkaç dakika sonra elini ağzından çekiyor ve ben öne eğilip dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. "Bu iyi geldi mi?" Sikimi onunkinin içinden geçirirken soruyorum

tekrar kıvrılıyor, bu sefer daha yavaş, ikimizi de kenetlediğimde aletimin ucunu yarığında yukarı ve aşağı sürüklüyorum. Bu sefer ucunu klitorisine sürüyorum ve o da gözlerini kapatıp dişlerini alt dudağına gömüyor.

"Evet," diyor bağlandığımız yere bakmadan önce. "Daha fazlasına ihtiyacım var," diye yalvarıyor ve bana yaklaştığını, sikimi girişin ötesine ittiğini fark ediyorum.

"Sikeyim." Muhteşem amcığı ucunu boğarken inliyorum. "Sadece bir saniyeliğine."

"Evet. Evet. *Evet*," diyor, başını şiddetle sallayarak, hâlâ amının iki inç derinliğinde olduğum yere bakıyor.

"Bana bak," diyorum ve gözleri benimkilerle buluşmak için yukarı süzülüyor, bana göz kırparken kapüşonlu ve seksi. Yavaşça içine doğru itiyorum ve sanki rüzgârı kesilmiş gibi soluk soluğa kalıyor.

Göğsünü kendime doğru çekiyorum ve tırnakları sırtıma sertçe batıyor. Bu his vücuduma yayılıyor ve aletimin delindiğini hissetmemi sağlıyor. *Fuuuuuck*.

"Sen, tamam mı? Tanrım, çok sıkısın."

"Sana söylemiştim," diye inliyor yüzünü sertçe boynuma bastırırken. "Bu... uzun... bir süre oldu." Kelimeler arasında nefes nefese kalıyor. Kıpırdamadan duruyorum, bedenime alışmasına izin vermeye çalışıyorum ve elimi aramıza sokup parmaklarımı klitorisinin üzerinde gezdirerek onu rahatlatmaya çalışıyorum. "Hiç bu kadar dolu olmamıştım," diye mırıldanıyor dudaklarını omzumda gezdirirken.

Sikeyim. Ve daha tam olarak içine bile girmedim.

Ona bakmak için omzumdan çekiyorum, aletim hala amına gömülü ve parmaklarım hala tembelce klitorisini ovuyor. Rahatlama ve zevkin onu ele geçirmesini izliyorum ve şehvet o büyük kahverengi gözleri doldururken gülümsüyorum.

"Çok güzelsin," diyorum ona.

"Bana kendimi çok güzel hissettiriyorsun. Hiç kimse bana senin baktığın gibi bakmamıştı."

Sözleri beni tahmin ettiğimden daha fazla etkiledi ve neredeyse tamamen içine oturmuş olmam ve gözlerimizin kilitlenmesiyle birleştiğinde, bir anda bir şeylerin değiştiğini hissettim. Şimdi bunu açmanın zamanı olmadığını bilerek, dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve kendimi sonuna kadar içeri itiyorum, pelvislerimiz birbirine bastırıyor ve sadece bir saniyeliğine söylediğimiz halde, kendimi dışarı kaymaktan *ve tekrar tekrar* içeri itmekten alıkoyamıyorum.

"Aman Tanrım, Rowan. Sakın durma." Boynuma doğru inliyor, bedenime alışmıştı ve şimdi onu tamamen boşaltmaktan başka bir şey istemiyorum.

sikimin üzerinde. Eşofman altım tamamen ayak bileklerime kadar düştü ve bacakları çıplak kığımın etrafına dolandı, topukları çoğunlukla sessiz kalırken itişlerimi karşılamak için bastırıyor.

"Asla durmayacağım," diye fısıldıyorum çünkü sıkı amcığı beni öyle sıkı sarmış ki, şu anda ondan çekilmem için ilahi bir müdahale gerekecek.

İlahi müdahale geldi.

Bodrum kapısı açılıyor ve üç çift ayağın mutfığıma doğru koştuğunu duyuyorum.

Anında ayrıldık. Sikim parlak ve kaygan ve şimdiye kadar içinde bulunduğu en ipeksi ve en sıkı amcıktan çekildiğim için bana çok kızgın. Elianna şortunu amının üzerine geri çekiyor ve masamdan atlıyor. Gözleri kocaman açılmıştı ve sinirlerinin aktığını hissedebiliyordum. Ona doğru ilerliyorum, parmağımı dudaklarının üzerine hafifçe koyuyorum.

Sakin ol, diyorum ona, çünkü geldikleri gibi hızla aşağıya inceklerini biliyorum.

Oğlum ve arkadaşlarının fısıldaşarak mutfakta dolaştıklarını, buzdolabını açtıklarını ve birkaç cips poşetinin hışırtısını duyduktan sonra aşağıya koştuklarını ve bodrum kapısının kapandığını duyuyorum.

"Bunu yapmamalıydık," diyor usulca ve ben başımı yana eğiyorum.

"mıydık?" Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve bana ters ters bakıyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Ya..."

"Sorun yok. Hiçbir şey olmadı," diyorum ona, SJ'nin bizi dikkatsiz davrandığımız için yakaladığı bir senaryoyu takıntı haline getirmesini istemediğimden.

"Odama gitmeliyim."

"Gelebilir miyim?" Onu kollarıma çekiyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırmadan önce ellerimi saçlarından hafifçe çekiştiriyorum. Aletim hâlâ taş gibi sert ve sıcak bedenini bana sürerken çıkardığı seksi iç çekiş, bu şekilde kalmasını sağlıyor.

İlahi müdahale bir kez *daha* gerçekleştiğinde cevap vermek üzeredir.

"Daaaddy!!" Üst kattan bir çığlık duydum. "Margot'un televizyonu çalışmıyor!!"

"Neden hâlâ ayaktalar?" İç çekiyorum. "Tanrım, River'ın teklifini kabul etmeliydim," diye mırıldanıyorum. "Geliyorum, Isla!" Bana merakla bakan Elianna'ya bakmadan önce kapıdan dışarı bağıriyorum.

"Peki River tam olarak ne teklif etti?" Zaten biliyormuş gibi gözlerini kısıyor.

Kapıya doğru ilerlerken ona "SJ ve Isla'yı alıp bizi biraz yalnız bırakmak için," dedim.

"River'a dün geceyi anlattın mı?"

"Çünkü o adam maçta sana yaklaştığı anda kıskançlık yüzümden okunuyordu. River beni bir kitap gibi okuyabiliyor ve bunu bir araya getirdi."

Kollarını gömleğinin üzerinde kavuşturuyor ve dudaklarındaki gülümsemeyi gizlemeye çalışırken alt dudağını ısıtıyor. "Kıskandın mı?"

"Geçen haftanın çoğunu seni düşünerek geçirdim ve dün gecenin çoğunu da seni hayal ederken aletimin üzerinde oturarak ya da elimi ona dolayarak geçirdim. Evet, Elianna, çok kıskandım," diyorum ve yanıtını beklemeden ofisimden çıkıyorum.

Bir şekilde Isla ve Sabrina'ya patlamış mısır yapmaya ikna oluyorum, bu yüzden Margot'nun televizyonunun sorunlarını giderdikten ve onlara *birazdan* yatmaları gerektiğini söyleyerek atıştırmalıklarını getirdikten on dakika sonra Elianna'nın kapısının önünde oluyorum. Kapıyı bir kez usulca çalıyorum, yüzünde utangaç bir gülümsemeyle açtığında uyumadığını umuyorum. Kapıyı çoğunlukla kapalı tutuyor ve kapı aralığında durarak girişi engelliyor.

Elim yukarı uzanıyor, gömleğinin üst düğmesini açıyor, daha önce hiç görmediğim ama onu gördüğüm andan beri hayal etmekten vazgeçmediğim diri göğüslerine bir göz atmak için can atıyorum. "Beni içeri alacak mısın?"

Tekrar bana bakmadan önce gözleri koridorda geziniyor. "Sessiz olur musun?"

"Yapabilir misin?" Ona soruyorum. "Biraz... hassas olduğunu hatırlıyorum." Göğsüyle göz hizasına gelecek şekilde eğiliyor ve dilimi göğüslerinin vadisi arasında gezdiriyorum. Dudaklarından sessiz bir nefesin çıktığını duyuyorum ve sonra elleri boynumun arkasında, ağzımı kendi ağzına doğru yönlendiriyor. Beni odasına çekiyor, kapıyı arkamdan kapatıyor ve yatağında olmamız sadece birkaç adımımızı alıyor, ben onun üstündeyim ve bacakları bana sarılmış, dudaklarımız

hala bağlı. Parmakları saçlarımda geziniyor ve tırnaklarının kafa derimdeki nazik hissinin beni teşvik ettiğini, onu daha sert öpmemi sağladığını hissediyorum. Ağır nefes alış verişlerimiz ve vücutlarımızın birbirine sürtünme sesleri dışında oda sessiz. O buraya taşınmadan önce yatağı değiştirdiğim için gerçekten çok memnunum çünkü neredeyse hiç ses çıkarmıyor.

"Rowan," diye sessizce nefes alıyor. "Lütfen, *lütfen*, sik beni."

Onun yalvarışları karşısında sikim zonkluyor; sertleşiyor, sızıyor ve onun istediği gibi içinde olmak için can atıyor. "Önce bir şey yapmam lazım," diyorum ellerim gömleğinin önünü bulup ikinci ve üçüncü düğmelerini açarken. Yüzüm boynuna gömülmüş, baharatlı kokusunu içime çekiyorum ve onu orada işaretlemek için çaresizce dişlerimi teninde gezdiriyorum.

"O da ne?" diyor, sesi nefes nefese ve ihtiyaç dolu.

Komodininin üzerinde küçük bir lamba var, odayı yumuşak bir ışıltıyla kaplıyor ama ona bakmak için geri çekildiğimde görmem gereken her şeyi görmem için yeterince parlak. "Tadına bak."

CHAPTER FIFTEEN

Elianna

Bakışlarıyla buluşmadan önce endişeyle yutkunuyorum. Göğüslerim henüz açıkta değil ama ellerinin hemen altlarında dans ettiğini hissediyorum, sanki söylediklerine cevap vermemi bekliyor. Alt dudağımı ısırarak içimde dolaşan sinir çılgınlığını yatıştırmaya çalışıyorum. Heyecan, şehvet ve endişenin bir kombinasyonu içimden akıyor ve sanırım bu duyguların sonuncusunu hissediyor çünkü hafifçe geri çekiliyor ve ellerini göğüslerimden uzaklaştırıyor.

"Ne oldu, güzelim?"

Kaşlarım çatılıyor ve ona söylemem gereken dördüncü bir duygu -utanç- alevleniyor.

Belki de gerek yoktur?

Artık bir şeyler söylemelisin.

"Ben..." Sesim titriyor ve boğazımı temizleyerek gerginliğimi gidermeye çalışıyorum. "*Bunu daha önce kimse yapmadı, o yüzden biraz gerginim.*"

Elini ağzına götürmeden önce bir süre bana bakıyor. "Uğraştığın adamlar hakkında konuşmamız gerekiyor çünkü... *pardon?*" Bana bakarken topuklarının üzerine oturacak şekilde geri çekildi. "Her şeyden önce, kimsenin bilmesini istemediğin için mi?"

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Öyle değil... sadece... sanırım hiç kimse bunu istemedi."

"Lanet olası aptallar," diye homurdanıyor. "Tamam, devam sorusu. Elianna, hiç orgazm oldun mu?"

"Evet," diye hızlıca cevap veriyorum.

"Elbette." "Kendi kendine verdiği bir tane değil."

Bunu itiraf etmek zorunda kaldığım için yanaklarım kızardı. "Şey... hayır." Gözlerini yavaşça kapatıp inlemeye benzer bir ses çıkarmasını izliyorum. "Bu

İyi!"

Homurdanıyor ve bunu söylediğim için beni azarlamaya hazırmış gibi bir bakış atıyor. "Kesinlikle iyi *değil*, ama dilimin her yerine boşaldıktan sonra neden iyi olduğunu düşündüğünü araştıracağız." Sözlerinin yarattığı şok hızla şehvete dönüşüyor ve amımın içinde karıncalanmalar başlıyor. Gözlerim, bacaklarımın arasındaki boşluğa bastırılmış o yumuşak dudakları düşünerek ağzının izini sürüyor. Elleri şortumu buluyor ve gözleri şortumu çıkarmasına izin verdiğime dair güvence almak için bana bakıyor. Bir kez başımı sallıyorum. Kaydırarak çıkarıyor ve sertçe yutkunmadan önce arkasına atıyor. "Bir adamın sana dokunacak kadar şanslı olduğuna ve bunu yapmasına izin vermen için sana yalvarmadığına inanamıyorum." Uyku tişörtümün son düğmesini çözüp açılmasına izin vermeden önce bana bakıyor.

Şimdi onun önünde tamamen açıktayım ve bana bakışıyla gergin ya da utangaç hissetmiyorum çünkü bana hayatında gördüğü en güzel şeymişim gibi bakıyor. "Çok mükemmelsin. Göğüslerinin de en az geri kalanın kadar güzel olacağını biliyordum." Eğiliyor ve dudaklarını bir kez dudaklarıma değdiriyor. "İlk seferin olduğu için *henüz* seni yüzüme oturtmayacağım," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Ama hiç kuşkun olmasın, sırada ıslak amcığını dilime sürmek var."

Ciğerlerimden bir hava fişkırıyor ve vücudumdaki tüm tüylerin diken diken olduğunu hissediyorum çünkü daha önce hiç kimse benimle böyle konuşmamıştı. Çok iğrenç, kirli ve *ateşli*.

Bana doğru bastırılan bir şey hissetmeden önce kısa bir süre tadımın nasıl olduğuna dair düşünceler aklıma geliyor ve aşağı baktığımda burnunun seksime bastırıldığını görüyorum ve sonra derin bir nefes duyuyorum. "Çok güzel kokuyorsun." Beni , her santimimi ona gösteriyor ve sonra parmağının klitorisimin üzerinde tekrar süründüğünü hissediyorum. "Seni boşaltmanın her saniyesinden zevk alacağım. Bunu yapan ilk erkek olduğum için onur duyuyorum." Sonra gözleri hâlâ üzerimdeyken ağzını indiriyor ve yarığımı yavaşça yalıyor.

Vay anasını! Zevk görüşümü bulanıklaştırıyor ve içimde bir titreme hareket ederken gözlerimi açık tutmak için mücadele ediyorum. "Oh lanet olsun!" Sesimi ancak bir fısıltının üzerinde tutarken inliyorum. Vücudumda havai fişekler patlarken gözlerim kapanıyor ve kollarım zevke yenik düşerken sırtüstü düşüyorum.

"Benimle kal, günışığım," diye inliyor yüzü bacaklarımın arasına gömülmüşken. "Gözlerini benden ayırma. Ben tadına bakarken senin boşalmanı izlemek istiyorum."

"Başımı kaldırıp gözlerimi açmaya çalışıyorum ama dilinin sürekli klitorisimi okşamaması bunu imkânsız kılıyor. Kıkırdıyor ve bu his içimde titreşiyor. "Tamam, üzerinde çalışacağız," diyor çabalarını yavaşlatmadan önce. Amımın dibinden tepeme kadar uzun, yavaş yalamalar yapıyor ve dokunulmadık hiçbir yerimi bırakmıyor.

Parmakları karnımı bulup yukarı doğru kaymaya başlıyor ve sonra sıcak elleri göğüslerimi avuçluyor ve her iki meme ucunda bir şey kayıyor. "Tanrım, Rowan. Bu çok fazla..." Kekeliyorum, sesimi olabildiğince sessiz tutmak için elimden geleni yapıyorum ama yavaş yavaş mantıklı olan her şeyin beynimi terk ettiğini hissediyorum. Ellerimden biri başına düşüyor ve kalçalarımı ağzına doğru daha sert kaldırırken bazı telleri hafifçe çekiyorum.

"Aynen öyle, bebeğim. Bana nerenin iyi hissettirdiğini göster."

"Her yerde," diye fısıldıyorum. "Hiçbir şey... bu kadar hissettirmemişti."

İki parmağının içimde kaydığını hissettiğimde ayak parmaklarımda o tanıdık his oluşmaya başlıyor, bu sırada dili klitorisimi okşamaya devam ediyor ve her üzerinde gezindiğinde zevkten zonkluyor. İçimde bir şeye dokunduğunda zaten sınıra yaklaşıyorum ve ağlamamı engellemek için bir elimi ağızıma kapatmak zorunda kalıyorum.

"Oh, siktir siktir siktir. Tanrım, boşalacağım."

"İyi kız. Bana istediğimi ver, Elianna." Homurdanıyor ve tam adımı kullanması beni daha da uçurumun kenarına itiyor.

İlk kez bu adamın ağzına boşalacağım... ki bu adam benden neredeyse yirmi yaş büyük olan muhteşem patronum.

Bu düşünceyle inliyorum, o kadar tahrik olmuş hissediyorum ki zar zor düşünebiliyorum ve ağrıyan amımı yalamaya devam ederken şu anda omurgamdan yukarı fırlayan ve beynime giren zevkten ne kadar yüksek sesle konuştuğum hakkında hiçbir fikrim yok. "Tam orası. Aman Tanrım, Rowan. Evet, geliyorum. Siktir." İnliyorum. Ellerimden biri göğüs ucumu bulurken diğeri saçlarına dolanıyor, kalçalarımı ağzına ve parmaklarına doğru yuvarlarken boşalmak için o kadar çaresizim ki, aklıma yüzüne oturma fikri geliyor ve aniden bunu yapmaktan başka bir şey istemiyorum.

"İstemek..." Orgazmım geçerken nefes alıyorum. "Tanrım, yüzüne binmek istiyorum," diyorum ona ve yanıt olarak ondan çıkan ses o kadar seksi ki. Orgazmımın azaldığını hissediyorum ama vücudum gibi hissediyor ve o kadar memnunum ki ağlayabilirim. "Vay canına," diye fısıldıyorum. Klitorisim

hala kendi kalp atışları varmış gibi zonkluyor ve üzerinde hafif bir öpücük hissettiğimde içimden bir ürperti geçiyor.

Sonunda çekiliyor, dudakları ve çenesi parlıyor ve benden bir tabakayla kaplanıyor. Dilini tekrar yarığımdan geçirip vücudumda gezdirerek meme uçlarıma kadar götürürken gözleri aç, onları ıslak bırakıyor ve odanın serin havasından karıncalanıyor. Başka bir şey söylemiyor ve sanırım benim cevap vermemi bekliyor ama beynim hala biraz karışık.

"Lanet olsun," diye fısıldıyorum, hâlâ nefesimi yavaşlatmaya çalışıyorum. "Böyle hissedebileceğimi bilmiyordum."

"Sanırım rahatlamak için ne yapmaktan hoşlandığımı buldum," diyor burada ilk çalışmaya başladığımda yaptığımız konuşmaya atıfta bulunarak. "Şimdiden amının tadına bağımlı olduğuma eminim." Bir parmağını kıvrımlarımda gezdirirken bakışlarımı tutuyor ve beni parmaklarından yalamaya devam ediyor. "Peki, yüzüme oturmaya hazır mısınız?" Yatağa uzanmak için hareket ediyor ve muhtemelen biraz bencil davrandığımı fark ediyorum.

"Hayır... Sanırım her şeyin yoğunluğuna kendimi kaptırmıştım." Alt dudağımı ısırdım. "Ben... bununla ilgilenebilir miyim?" Çok sert olan ve bana doğrulttuğu sikine doğru başımı sallıyorum.

"Seni tekrar boşalttıktan sonra yapabilirsin."

Ben tamamen çıplakken onun hâlâ giyinik olduğunu fark edince ellerimi çıplak göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Önce kıyafetlerini çıkar." Yataktan kalkıyor ve dediğimi yapıyor, yavaşça tişörtünü başının üzerinden çekiyor, ardından külotunu ve eşofmanını çıkarıyor ve onu tamamen çıplak ve muhteşem bırakıyor ve ilk kez sadece çıplak gövdesini değil, tüm vücudunu gördüğümü fark ediyorum. Gözlerim kaslı bacaklarından, çok seksi bulduğum göğüs kıllarıyla dolu göğsüne, kaslı kollarına ve sikine gidiyor, sonra da dudaklarında bir gülümseme olan yakışıklı yüzüne kayıyor.

"Bitirdin mi?" diye soruyor yatakta benimle yeniden buluşup sırt üstü uzanırken, beni de yüzüne yaslamak için yanına getiriyor. Beni ağzının üzerinde tutarken gözlerindeki gülümsemeyi görebiliyorum ama dili bana sürtünmeden önce onun elinden kurtuluyorum.

"Yüzümü diğer tarafa dönmek istiyorum..." Ona söyledim. "Yani, ben de seninle oynayabilirim."

Hâlâ onun üzerinde duruyorum, boynuna sarılıyorum. İç bacağıma öpüyor ve bana gülümsüyor. "Bebeğim, bunu yapmak zorunda değilsin."

Kaşlarımı çatıyorum, neden yapmayacağımı düşündüğünü anlayamıyorum. "Ah... ah," diyorum daha önceki sorusunu hatırlayarak. "Hoşuna gitmedi mi?"

Gözleri büyür. "Evet, istiyorum. Ve senin tatlı ağzının onun etrafına sarılmış olduğu düşüncesi..." Sözüünü kesiyor ve boğazını temizliyor. "Bunların çoğunun senin için yeni olduğunu biliyorum ve seni bir anda çok fazla şeyle tanıştırmak istemiyorum."

Ohhh.

Ona hınzırca bir sırtıma fırlatıyorum ve sonra yüzüm onunkinin hemen üzerinde olacak şekilde hareket ediyorum. "Bunu daha önce de yaptım." Geri çekilmeden önce dilimi alt dudağının üzerinde hafifçe gezdiriyorum.

Hafifçe doğrulduğunda bakışları kararıyor. "Öyle mi?"

Başımı salladım. "Evet. Bir kereden fazla." İtiraf etmeliyim ki son kısmı eklemiş olabilirim çünkü gözlerindeki kıskançlıktan beslendiğinden emin olduğum bakış çok seksi.

"Ve senin amını yemedi mi?" diye soruyor şok içinde.

"Bunu zaten konuşmuştuk."

"Elianna," diyor beni uyarır gibi. "Bay

Kincaid," diye şımarıyorum.

Tatlı bir gülümsemeye dönüşmeden önce yüzünde günahkâr bir ifade belirliyor. Yanağımı okşuyor ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Kimsenin seninle ilgilenmemesinden nefret ediyorum." Bu sözler daha önce söylediği bir şeye çok benziyor ve sözlerinde çifte anlam olup olmadığını bilmiyorum ama buna odaklanmamaya çalışıyorum.

Bakışlarını kaçırıyorum ve vücudunda aşağı doğru ilerliyorum. "Şimdi aletini emebilir miyim?"

"Evet," diyor hırıltılı nefesler arasında. "Gel de amını yüzüme oturt."

İçimde bir sıcaklık belirliyor. O ağzın neler yapabileceğini bilmeme rağmen, ondan çıkan şeylere alışabileceğimi hiç sanmıyorum.

Üstüne binmek için dönüyorum ve dudaklarından bir inilti çıkarken hemen bir elimi aletin etrafına sarıyorum. "Siktir," diyor ve sadece elimin bu tepkiye neden olması içimde bir gurur dalgası yaratıyor. Ağzımı indiriyorum ve dilimi aletin ucunda gezdirerek başından sızan pre-cum'u topluyorum.

"Kahretsin, beni öldürüyorsun bebeğim," diye fısıldıyor ve sonra dilinin ucunu seksim boyunca sürüklüyor. Sıkıştım, vücudum gelecek olanın düşüncesiyle sıkıştı. Hiçbir şeyin öyle hissettirmediğini söylerken yalan söylemiyordum. Bende ne var

Sadece emme amaçlı oldukça iyi bir vibratör olduğunu düşünüyorum ve dudaklarının klitorisimin etrafına sarılmış hissine yaklaşmadı bile.

Dilimi aletin üzerinde gezdiriyorum, aletin tamamını ağızma nasıl sığdıracağımı düşünürken üç bip sesi ve ardından eve birinin geldiğini gösteren alarmın sesi havada çınlıyor.

Rowan'ın amımın derinliklerinde olan dili hemen donuyor ve geri çekildiğini varsaydığım da serin havanın seksime çarptığını hissediyorum.

"Anlat bana, bir şeyler duyuyorum."

Ardından, birinin alarmı devre dışı bıraktığını gösteren daha fazla bip sesi geliyor ve hemen yataktan kalkmak için onun üzerinden atlıyorum. Saniyeler içinde şortumu ve uyku tişörtümü giyiyorum.

"Ne oluyor lan? Margot mu o?" Rowan eşofmanını ve tişörtünü giyerken fısıldıyor. "Saat kaç?" Komodinin üzerindeki telefonumu gözüme kestiriyorum ve saatin bir buçuğu biraz geçtiğini not ederek elime alıp ona gösteriyorum. Yanıt olarak homurdanıyor. "Gecenin bu saatinde tek başına araba kullanmaması gerektiğini çok iyi biliyor."

Yukarı çıkmadığını görmek için kapının yanında bekliyor, ikimiz de onun kapıma doğru geldiğini duyduğumuzda bu saatte odamdan öylece çıkıp gidemeyeceğini biliyor.

Gözlerim açılıyor ve o başını sallıyor. *Sorun yok, diyor* ve ofis kapısına hafifçe vurulmadan önce onun dışarıda ayaklarını sürüyerek yürüdüğünü duyuyoruz.

"Baba, orada mısın?" diyor usulca ve koridorda geri çekildiğini duymadan önce gergin bir şekilde dudağımı ısıırıyorum.

"Muhtemelen uyuduğumu sanıyor. değil," diye fısıldıyor elini saçlarında gezdirmeden önce. "Ama gitmeliyim. Burada ne aradığını ve iyi olup olmadığını öğrenmem gerek. Yemin ederim içki içmemiş olsa iyi olur."

Alkol denemesi yaptığına dair içimde bir his vardı ama tam olarak emin değilim. Umarım bu gece alkol almış olsaydı, arabasını eve sürmezdi.

"Evin neresinde olduğunu söyleyemem," diye fısıldıyor ve elini cebine atıyor. "Kahretsin, telefonum da yanımda değil. Ofisimde bırakmıştım." Yutkunuyor ve ben ondan akan sınırları hissedebiliyorum. "Ya gelip onu almam için beni aradıysa ve ben almadıysam?" Sesi endişeyle karışık ve ben telefonuma bakıyorum.

"O zaman beni arardı diye düşünüyorum?" Ona birkaç Instagram beğenisi, bir e-posta ve kız kardeşlerimle yıllardır devam eden *Monopoly Go!* oyunundan bir bildirimden başka bir şey göstermeyen telefonumu gösteriyorum.

"Özür dilerim," diyor.

"Olma." Ona başımı salladım. "Belki de onu görmeye gitmeden önce yüzünü yıkamalısın?" Zayıfça ekliyorum.

"Doğru." Mırıldanıyor ama ben hâlâ endişesini görebiliyorum. "Sadece onun araba kullanması konusunda panikliyorum."

"Biliyorum." Elini uzattım ve sıktım. "O iyi. O burada ve güvende, önemli olan tek şey bu."

Kapı tokmağını çevirmeden önce başını sallıyor ve yavaşça başını kapıdan çıkarıyor. Arkasından bakıyorum ve koridorda görüş alanımda kimseyi görmeyince rahat bir nefes alıyorum. Bir kez dönüp bana bakıyor ve koridorda yavaşça ve sessizce ilerlemeden önce başıyla selam veriyor. Birkaç saniye sonra yatak odasının kapısının hafifçe tıklandığını duyuyorum.

CHAPTER SIXTEEN

ROWAN

Yüzümü yıkayıp dişlerimi hızlıca fırçaladıktan sonra telefonuma Margot'dan eve erken geleceğini ve iyi olduğunu bir mesaj görüyorum *ama bu kesinlikle iyi değil*. Merdivenleri çıkıp Margot'nun odasına doğru ilerliyorum, kapıyı açık bulunca şaşıyorum ve ancak o zaman Isla ile Sabrina'nın onun odasında olduğunu hatırlıyorum. Margot kendisi yokken Isla'nın orada uyumasına pek aldırmaz, bu yüzden kızdığından şüpheliyim ama Margot'nun şu anda nasıl bir ruh hali içinde olduğunu da bilmiyorum. İçeri girdiğimde Isla ve Sabrina'nın uykulu gözlerle battaniyelerini ve pelüş hayvanlarını toplayıp Margot'nun yatağından uzaklaştıklarını görüyorum.

"Merhaba baba." Isla, Sabrina ile uykulu bir şekilde yanımdan geçerken esniyor. "Merhaba Prenses." Ona gülümsüyorum. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Başını sallıyor ve koridorun sonundaki Isla'nın odasına gidişlerini izliyorum.

Margot ebeveyn banyosundaydı, ben de odasına doğru yürüyüp kapısını çaldım. "Margot, tatlım. İyi misin?"

Küçük bir çığlık duyuyorum ve sonra Margot kapıyı açıyor, gözleri kocaman ve kırışmıyor. "Evet, baba, ben iyiyim."

"O zaman, arkadaşının evinde kalman gerekirken, neredeyse sabahın ikisinde burada *ne* yaptığını sorabilir miyim?" Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, önceki endişem gecenin bu saatinde tek başına araba kullanması karşısında yavaş yavaş öfkeye dönüşüyor. "Bundan hoşlanmadığımı biliyorsun. Sokağa çıkma yasağın gece yarısı, o gece kimin evinde kaldığının bir önemi yok."

"Biliyorum," diyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Sadece eve dönmek istedim."

"Neden?"

"Mel ve ben kavga ettik ve...ben sadece gitmek istedim."

"O senin en iyi arkadaşın ve daha önce de tartıştınız ve eve gelmenize gerek yoktu. Tekrar dene."

"Baba? Yapamaz mısın? Eve sağ salım geldim..."

"Mesele o değil. Mel buradan on beş dakika uzakta yaşıyor." Ona bir adım daha yaklaşıyorum ve gözlerinin içine bakmak için kendimi alçaltıyorum. "Herhangi bir şeyin etkisi altında mısın?" Alkolün arkadaşlar arasındaki en aptalca tartışmayı bile alevlendirme gücüne sahip olduğunu bildiğim için soruyorum. Başını yavaşça sallıyor ve ben de gözlerimi ona dikiyorum. "Nefes al."

Kaşları öfkeyle birbirine çarptı. "Ne? Bana inanmıyor musun? Ne zamandan beri yalan söylüyorum?"

"Yani arkadaşının evindeyken içki içmiyor musun?"

Başını yana eğiyor. "Sen mi soruyorsun?" Küstahlığı sesinden belli oluyor ve ben hiç havamda değilim.

"Margot Juliette," diye uyarıyorum onu.

"Aman Tanrım." Benden uzaklaşıp yatağındaki yastıkların yerini değiştirmeye ve odasının köşesindeki kanepenin üzerine dekoratif yastıklarından birkaçını atmaya başladığında sesi öfke doluydu. "Evet, arkadaşlarımdan evinde ve partilerde alkol denedim ama bu gece denemedim. Almış olsaydım araba kullanmazdım."

Ona inanmaya meyilliyim ama yine de satmaya çalıştığı her şeye inanmıyorum. "Mel'le tartışmış olmanız umurunda değil. Bu saatte dışarıda dolaşamazsın, özellikle de benimle konuşmadan. Sen daha iyi bilirsin."

"Sana mesaj attım."

"Cevap vermedim. Bu sayılmaz ve sayılmayacağını sen de biliyorsun." Onu işaret ettim. Araba kullanması konusunda mantıksız davranmamak için elimden geleni yaptım ama annelerinin başına gelenleri göz önünde bulundurduğumda, onun direksiyon başında olduğu zamankinden daha fazla tedirgin olmuyorum. Doğal olarak, gecenin bu geç saatinde benimle konuşmadan bir şey yapmasına sinirleniyorum.

"Tamam... Çalışmaya dalmışsındır diye düşündüm. Uykunuz hafiftir ve telefonunuzun sesi açık uyuduğunuzu biliyorum, bu yüzden uyuyor olsanız bile mesajımın sizi uyandıracağını varsaydım, ama buraya geldiğimde ofisinize gittim ve orada değildiniz."

"Evet, ben... Ben uyuyordum," diyorum ona. "Araman gerekirdi." *Bunu da duymazdım,* diye düşündüm, aramadığım için kendime kızarak.

Telefonum yanımda. "Ya da Elianna'yı aradım," diye ekliyorum sonra.

"Üzgünüm." Omuz silkiyor, buna babalık sezgisi diyebilirsiniz ama bu hikâyede anlattığından çok daha fazlası varmış gibi hissediyorum.

"Sen ve Mel bunu çözebilir misiniz?" Ona soruyorum ve o yine omuz silkiyor. Ona bir kaşımı kaldırıyorum çünkü bunun işe yaramayacağını biliyor.

"Muhtemelen." Yatağına tırmanıyor ve Netflix'i açmadan önce uzanıyor. "Bunu yarın bitirebilir miyiz? Çok yorgunum."

"Tamam." Kapıya doğru dönüyorum. "Seni rahatsız eden bir şey olursa benimle konuşabileceğini biliyorsun, değil mi?" Ona söyledim ve bana bakmadan başını salladı.

"Tabii baba," diyor. "Kapımı kapat lütfen."

SJ ile yüz yüze geldiğimde Margot'nun davranışından dolayı kafam karışmış bir şekilde kapıyı arkamdan kapattım. "Peki şimdi neden ayaktasın?!" Ona bakıyorum ve o gözlerini deviriyor.

Homurdanıyor ve elindeki kola kutusundan bir yudum alıyor. Acaba o ve arkadaşları bu gece bunlardan kaç tane içtiler? "O iyi mi? Alarının çalmaması için mesajını kaçırdım ve kulaklıklarımız takılı olduğu için içeri girdiğini bile duymadım." Arkamdan kapalı kapıya bakıyor. "Neden evde?"

"Bilmiyorum. Mel'le kavga ettiğini söyledi ama ben daha fazlası varmış gibi hissediyorum."

"Kulağa saçmalık gibi geliyor."

"SJ." Merdivenlerden inerken ona ters ters bakıyorum ve elindeki kutuyu alıyorum. "Artık kafein yok. Bunlardan kaç tane içtin ki zaten?"

Havaya bakıyor. "Bu benim gibi." "İkincisi *gibi* mi?"

"Ya da üçüncü?"

"SJ, şunu," diye çıkışıyorum ona.

"Fiiiine," diyor bodrum kapısına doğru ilerlerken. "Gece üçten önce oyundan çık."

Arkasını döner ve gözleri şok içinde açılır. "Ne?! Ama bir turnuvanın ortasındayız!"

"Umurumda değil. Sabah bitirirsin. Sen on yaşındasın!"

"Batı Yakası'ndaki insanlarla karşı karşıyayız! Kaybedemeyiz!" karşılık veriyor ve muhtemelen Margot'ya ve kendisine lanet okuduğunu hayal ediyorum.

şu anda meraklı çünkü aksi takdirde hala açık olduklarını fark etmeyebilirdim.

Özellikle de hala Elianna'nın amında yüzüstü yatıyorsam.

"Sabahın üçü, Sawyer. WiFi'ı kapattırtma bana."

Kapıdan çıkmadan önce homurdanıyor, kapıyı arkasından kapatıyor ve merdivenlerden aşağı koştuğunu duyuyorum.

Odama döndüğümde, aklım koridorun sonundaki kadına gittiğinde sinirlerim hala tepemdeydi. Şimdiye kadar uyuyup uyumadığını merak ediyorum ve telefonumu elime aldığımda ondan gelen bir mesaj gördüğüm için minnettarım.

Elianna Riley (Dadı): Is Her şey yolunda mı? Ne oldu?

Arama düğmesine basıyorum ve telefonumu kulağıma tutuyorum. Hemen açıyor.

"Hey," diyor, tamamen uyanık ve onu uyandırmadığım için memnunum. "O iyi mi?"

"O iyi. Mel'le kavga ettiklerini söyledi ama... iyi görünmüyor."

"Anlıyorum. Kavganın ne hakkında olduğunu söyledi mi?"

"Hayır, bana söylemezdi." İçimi çektim. "Belki yarın deneyebilirsin?"

"Tabii ki. Onunla konuşacağım."

Sanırım Margot Elianna konusunda hala biraz gardını almış durumda ama konuşmak isterse ona açılabileceğini düşünüyorum. Özellikle de benimle konuşurken kendini rahat hissetmediği bir konuysa.

Ben yatağıma düşüp sırtüstü uzanırken ikimiz de bir süre hiçbir şey söylemiyoruz. "Daha önce çok rahatlamıştım," diye kıkırdıyorum.

"Gelmediğin için üzgünüm... bilirsin... gelmedin." Gergin bir şekilde kıkırdıyor ve dudaklarından dökülen tek bir kelime bile sikimin pantolonumun içinde seğirmesine neden oluyor.

"İnan bana, bu gece uzun zamandır... geçirdiğim en rahat geceydi." "Ne kadar zamandır?" soruyor ve ne kadar uzun olduğunun farkında olmadığını fark ediyorum.

benim için oldu.

"Bir yıldan biraz fazla," diyorum ona. "Bianca ölmeden önce." "Oh," diyor üzgün bir şekilde.

"Sadece meşguldüm ve... yorgundum," diyorum ona.

"Anlıyorum," diye fısıldıyor. "Belki yine de yardım edebilirim?"

"Başladığımız işe devam etmek için bir zaman bulacağız; etmeyin." "Şey, yani... şimdi mi?"

"Bu gece geri dönmemem gerektiğini düşünüyorum," diyorum ona, her ne kadar tüm vücudum bu konuda hemfikir olmasa da.

"Ben de bilmiyorum ama... yardım edebileceğim başka yollar da var..." Sözüünü kesiyor ve *am* kelimesini söylemekte bile zorlanırken onunla telefonda seks yapmayı düşününce yüzümde bir gülümseme beliriyor.

"Aklında ne vardı?"

Telefondan FaceTime zilimin sesi geliyor ve onu çıplak görme düşüncesi hemen cevaplamama neden oluyor.

"Merhaba," diye fısıldıyor yüzünde seksi bir gülümsemeyle. Belli ki başka bir ışık daha açmış, odayı biraz daha aydınlatıyor ve her şeyi karnımdan yukarısını görmemi sağlıyor. Dudakları sanki üzerine bir şey sürmüş gibi parlıyor ve saçlarını gevşek bir at kuyruğu yapmış. Tozlu gül rengi meme uçları sertleşmiş gibi görünüyor ve keşke dudaklarımı onlara dolasaydım diyorum. "Pantolonunu çıkar."

En kısık ışıklarımı açıyorum ve AirPods'uma uzanmadan önce telefonumu komodinin üzerine koyuyorum. Birini takıyorum, böylece kapımın dışında biri varsa duyabiliyorum ama aynı zamanda Elianna'nın sesini de net bir şekilde duyabiliyorum. Dediğini yapıyorum ve onun da beni görebileceği şekilde pozisyon alıyorum. "Görebiliyor musun?"

Başını sallıyor. "Ama bu seninle ilgili." Gülümsüyor. "Beni görebildiğin sürece."

Elim hemen sikimi buluyor ve yavaşça okşamaya başlıyorum. "Aminı göremiyorum," diye fısıldıyorum ve hafifçe geri çekilmeden önce kıkırdıyor ve telefonunu bir tripoda ya da başka bir şeye takmış olması gerektiğini anlıyorum. "Aç onları," diyorum ve bacaklarını müstehcen bir şekilde açıp bana amının mükemmel görüntüsünü vermeden önce yavaşça başını sallıyor. Parmaklarımın, dilimin ve içine gömdüğüm sikimin anıları aklıma geliyor ve şimdiden gibi hissediyorum. İki parmağı ağzını buluyor ve onları dili boyunca sürükleyip bacaklarının arasından vücudundan aşağı kaydırırken şok ve hayranlıkla izliyorum.

"Lanet olsun."

"Bunu gerçekten... daha önce sevmiştim," diyor bana. "Parmaklarının içimde hissettirdiklerini seviyorum... dilini..." Titrek bir nefes veriyor. "İşte."

"Kukun." Kendimi daha hızlı kaldırmaya başladığımda homurdanıyorum. "Söyle," diye homurdanıyorum, bu kelimenin o parlak dudaklardan düştüğünü görmek ve duymak istiyorum.

"Amım," diyor ve ben cevap olarak inliyorum. Bu onu teşvik etmiş olmalı çünkü klitorisini daha hızlı ovmaya başladı. "Daha fazlasını istiyorum." Sesi nefes nefese ve seks dolu ve doruğa yaklaşıp yaklaşmadığını merak ediyorum.

"Siktir, ben de öyle bebeğim."

"Boğazımdan aşağı boşalana kadar seni emmek istiyorum." "Kahretsın."

"Büyüksün... ama hepsini emmeye çalışmak istiyorum." Boğazını temizliyor. "Aletinin tamamını ağzıma al," diye fısıldıyor, muhtemelen bu özel kelimeyi de söylediğini duymak istediğini varsayıyor.

"Tanrım. Beni boşaltacaksın, Elianna."

"Güzel," diye mırıldanıyor. "İçimdeymişsin gibi davran." Dizlerinin üzerine çöküyor ve kameraya yaklaşıyor, böylece odak noktası amcığı oluyor. "Şu anda sana biniyorum. Ve"-soluk soluğa-"çok derinlerdesin, Rowan. Sik beni." O inliyor ve ben onun ıslak, olgun klitorisini ortaya çıkararak seksini açmasını izlerken dişlerim alt dudağıma gömülüyor.

Gözlerim kameradan yatak odamın kapısına kayıyor, belki ses çıkarmadan onun odasına gidebilirim diye düşünüyorum. "Ellie, sik beni bebeğim. Tam orada."

Yanıt olarak soluk soluğa kalıyor ve yüzünü tekrar kameraya dönecek şekilde hareket ediyor. "Bu... Tanrım... bana ilk kez Ellie mi diyorsun?"

Yumruğumu daha hızlı sikerken ona "Belki yüksek sesle," diyorum.

Tekrar oturuyor ve bacaklarını tekrar açarak bana her yerini mükemmel bir şekilde gösteriyor. "Bayıldım," diyor kendini daha sert ovalarken. "Boşaldığında söyle."

"Sikeyim evet," dedim ona. "Amına boşalabilir miyim?"

Başını sallıyor. "*Lütfen*." Yaklaştığını düşündüğüm orgazmını kovalarken sesi yalvaran ve çaresiz.

"Yaklaştın mı bebeğim? O küçük tatlı klitorisini benim için daha sert ovala. Tanrım, çok ıslak ve mükemmel görünüyor. Eğer orada olsaydım, seni yalayarak kuruturdum." Biraz hayal kırıklığıyla sikimi çekiyorum, dilimde hâlâ onun tadını alabilmeyi diliyorum.

"Tam orada... Rowan... Ben..."

"Ne yapabilir misin? Söyle bana, günüşiğim. Ne olursa olsun cevabım evet." "Şimdi... aletinin her yerine boşalabilir miyim?" diye soruyor ve Sesi beni uçurumun kenarına gönderiyor ve sperm ipleri aletimden karnıma fışkırıyor.

"Siktir siktir siktir, evet benim için gel, Ellie." Doruk noktamda inliyorum ve onun kulağımda benimkinin bir ritim gerisinde inlediğini duyuyorum.

"Ah evet, *işte*," diyor ve ben de göğüslerinin orgazmın gücüyle sarsılmasını izliyorum. Başını arkaya atmış ve bir elini arkasına koymuş

kalçalarını eline doğru iterken onu dik tutuyorum. Daha önce hiç bu kadar günahkâr ve muhteşem bir manzara görmediğime eminim.

Yavaşça başını kaldırıp gözlerinde muzip bir pırıltıyla bana bakmadan önce doruk noktasının geri kalanını sürüyor ve gözlerini gövdemden aşağıya indiriyor. Dilini alt dudağında gezdiriyor ve ben de karşılık olarak bir homurtu çıkarıyorum. "Sakın beni kışkırtma. Şu anda sana ulaşmak için ikimizin de kapısını menteşelerinden sökmek için kendimi zor tutuyorum."

Bacaklarının arasında duran eli vücudunda yukarı doğru hareket ediyor ve dudaklarının arasından kayıyor ve ben de parmaklarını emişini hayranlıkla izliyorum. Aynı şeyi yapma fikri sikimi sarsıyor.

"Yatağa gitmeliyim."

Yatağımı kastetmiş olmasını dileyerek başımı sallıyorum.

"Tamam, aynı." "Seninle sabah konuşuruz."

"Sabırsızlanıyorum." Gülümsüyorum ve o da bana bir öpücük gönderip aramayı sonlandırmadan önce gülümsememe karşılık veriyor.

Daha ne kadar uyanık kalacağımı bilmiyorum, tavana bakıp Ellie'yi ve River'ın söylediklerini düşünüyorum. Bu sadece seks mi? Daha fazlasını mı istiyor? Ve eğer istiyorsa, çocuklar bunu nasıl karşılar? Elianna'yla olan ilişkimin, *her ne türden* olursa olsun, her an daha da karmaşıklaştığı fikri uykuya dalmadan önce aklımdan geçen son şey oluyor.

CHAPTER SEVENTEEN

Elianna

Her zamankinden daha erken kalktım çünkü gecenin geri kalanını Rowan ile dün gece aştığım çizgiyi düşünerek geçirdim.

Yüzlerce çizgiyi geçtik.

Yüzüne oturduğum ve beni masasında becerdiği anılar, sonunda uykuya dalmadan önce bir saat boyunca zihnimde tutarlı bir döngüde oynadı. Şimdi, dün gece yaşadığım iki lezzetli orgazma rağmen uyanık ve azgıyım. Duş alıyorum, bacaklarımın arasına çok fazla ilgi göstermemek için elimden geleni yapıyorum, böylece devam eden karıncalanma hissi azalacak, ama faydası yok. Yaptığım her harekette Rowan'ı ve nerede olduğunu hissediyorum. Kafamın içindeki, bu yolda devam edersek işlerin çok yakında karışacağını söyleyen sinir bozucu sesi duymazdan geliyorum.

Rowan sadece çekici ve muhteşem olmakla kalmıyor, aynı zamanda seks konusunda da oldukça başarılı, ama ben ondan gerçekten hoşlanıyorum ve o da ağzını bacaklarımın arasına sokmayı takıntı haline getirmiş görünüyor.

İşler zaten çok karışık.

Sekize çeyrek kala yatak odamdan çıkıyorum ve ödevlerimi yapmak için dizüstü bilgisayarımın mutfak masasına oturuyorum. Herkesin ne kadar geç kalktığından emin değilim, bu yüzden kimsenin bu kadar erken kalkmasını beklemiyordum, bu yüzden Margot'nun sadece yirmi dakika sonra mutfaktan içeri girdiğini görünce şok oldum.

"Merhaba." Ona gülümsedim. "Erken

kalkmışsın." "Evet... İyi uyuyamadım."

"Tahmin ediyorum. Dün gece geldiğini duydum," diyorum, gecenin bir yarısı eve geldiğini bilmiyormuş gibi davranmamaya karar .

"Uyandırdıysam özür dilerim."

"Beni arayabilirdin, biliyorsun. Seni almaya gelirdim..." Kaşlarım hem soru hem de endişe içinde kıvrılıyor. "Babanı aramak istemeseydin?"

Buzdolabından biraz portakal suyu alırken "İyiymiş," diyor.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Babama söyleyecek misin?" diye soruyor.

"Bu yasadışı mı?"

Kendine bir bardak meyve suyu doldururken homurdanıyor.

"Hayır." "O zaman aramızda kalsın."

Mutfağa doğru ilerliyor ve . "Instagram'da bazı garip hikayeler gördüm... Gabe ile."

Ahhh. Tamam. Şehir dışında olduğu için bunun bir parçası olacağını tahmin etmemiştim ama bu mantıklı.

"Ne gördün?"

"Okulumuz için değil, bir seyahat futbol takımı için oynuyor. Ve sanırım takım bir partiye gitmiş. Çocukların çoğunu takip ediyorum ve hikayelerden birinin arka planında... bir kız Gabe'in kucağındaydı ve öpüşüyorlarmış gibi görünüyordu."

"Öyle mi görünüyordu? Ya da öyleydiler?"

Telefonunu çıkarıp masanın üzerinde kaydırıyor. "Ekran görüntüsü aldım, ne düşünüyorsun?"

Fotoğrafa bakıyorum ve tam olarak net olmasa da kesinlikle şüpheli görünüyor. Kız kesinlikle adamın kucağında ve dönme şekline bakılırsa sadece konuşuyor olabilirler, ancak resmin ön tarafındaki masada bulunan bira kutuları göz önüne alındığında, tam olarak ayık olmadıklarını varsayacağım.

"Onunla konuştun mu?"

"Tabii ki. Onu aradım ve çılgına !" Başını masaya bıraktı. "Öpüşmediklerini ve oturur oturmaz kalkmasını sağladığını ve hikayenin bunu yakaladığını iddia ediyor. Tabii ki, şimdi gitti."

"Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Kulağa biraz fazla tesadüfi geliyor." Bu düşünce bana bir nefes aldırdı. Margot'nun akıllı bir kız olduğunu biliyorum ama en akıllı kızların bile gözleri

"Peki, Mel ile olan tartışmanızın bununla ne ilgisi var?"

Başını masadan kaldırdı ve gözlerini merakla bana dikti
Ya da belki şüpheyile. "Bunu nereden biliyorsun?"

Lanet olsun. Bunu söylememeliydim. "Dün gece babanla konuştum.
İyi olup olmadığını bilmek istedim."

"Oh." Başını sallıyor. "Doğru, tabii ki." Bana suçlu bir bakış attı. "Bunu uydurdum çünkü ona Gabe'den bahsetmek istemedim. Henüz ne yapacağımı bilmiyorum. Yani bir şey olmadığını söylüyor ama ondan ayrılmayacaksam babamın ondan nefret etmesini istemiyorum."

"Hiçbir şey hissetmiyor musun?"

Dudağı hafifçe titriyor ve bir parmağını gözlerinin altına siliyor. "Onun kucağında olmasından hoşlanmıyorum."

"Tabii ki. Ben de yapmazdım."

"Bana sadece ne düşündüğünü söyleyebilir misin?" diye soruyor. "Bu konuda konuşabileceğim başka kimsem yok." Bir zamanlar annesine gidebileceği duygusunu yüksek sesle ve net bir şekilde duyuyorum.

"Bir yıldır Gabe ile birliktesin, değil mi?"

"Biraz fazla, evet. Ondan önce de bir yıl boyunca arkadaştık. Bunca zaman benden hoşlandığını fark etmemiştim. Ve sonra... her şey olduğunda bana karşı çok iyiydi. Annem öldüğünde yanımdan neredeyse hiç ayrılmadı ve sanırım aklımı dağıtması hoşuma gitti. Ve şimdi onu seviyorum."

"Size kişisel bir soru sorabilir miyim?"

Parmaklarının arasından bana bakmadan önce başını ellerinin arasına alıyor. "Seks hakkında olamaz mı?"

"Üzgünüm ama size fikrimi söylemeden önce tüm gerçeklere ihtiyacım var." Dizüstü bilgisayarımı kapattım.

"Seks yapmadık," diyor bana. "Birkaç kez yaklaştık..." "Anlıyorum. Seni durduran neydi?"

"Babam bir kez aradı. Annesi eve geldi... ve... bir keresinde doğru gelmedi."

"Sence bilinçaltın sana onun bekaretini vermek için doğru kişi olmadığını mı söylüyor? Biliyorsun, sadece bir kez kaybedersin." Boğazımı temizliyorum. "Ve ilk deneyimi hoş olmayan biri olarak, ne yazık ki, ilk seferinizin anısı sonsuza dek sizinle kalıyor."

Yüzünde hüzünlü bir ifade beliriyor ve gözlerini önündeki bardağa indiriyor. "Bu annemin söyleyeceği bir şeye benziyor." Gözlerinden akan yaşları yavaşça kırpıştırırken onu izliyorum.

"Size ne yapmanız gerektiğini söylemeyeceğim ve kalbinizin ve duygularınızın yatırım yapmadığı ilişkiler hakkında yargıda bulunmak ve tavsiyeler vermek kolaydır. Ancak şunu söyleyebilirim ki, eğer bir şey doğru gelmiyorsa, genellikle doğru değildir. Durumun ne olduğunu bilmiyorum ama belki de sormanız gereken soru, o kızın bir saniyeliğine bile olsa neden onun kucağına atlamak için bu kadar rahat hissettiğidir. Onun bir kız arkadaşı olduğunu biliyor muydu? Onunla flört mü ediyordu? Ne yazık ki durumda sadece onun söyledikleriyle hareket , dolayısıyla söylediklerine inanıp inanmamak ve ona güvenip güvenmemek size kalmış. Daha önce böyle bir şey oldu mu?"

"Hayır..." diyor bir parça tereddüt ve bana doğruyu mu söylüyor yoksa tereddüt *bildiğim kadarıyla* hayır anlamına mı geliyor anlayamıyorum.

"Margot, sen tam bir avsın. Akıllısın, nazıksın ve on altı yaşındakiler bir yana, tanıdığım en düşünceli insanlardan birisin. Güzelsin, popülersin, çekicisin ve bahse girerim erkekler Gabe'in işleri berbat etmesi için sırada bekliyordur. Kimsenin saçmalıklarına kulak asma."

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve başını sallıyor, tam o sırada açılan bir kapının sesi konuşmamızı bölüyor. Rowan odaya girmeden hemen önce Margot'nun gözleri açılıyor ve başını bana doğru sallıyor. Sabahın sekiz buçuğunda bile ne kadar muhteşem görüldüğüne çok fazla odaklanmamaya çalışıyorum. "Günaydın hanımlar," diyor aramızda bir ileri bir geri bakarak.

"Merhaba baba." Margot ayağa kalkıyor ve bana son bir kez bakıyor. "Teşekkürler, Ellie," diyor ve sonra başka bir şey söylemeden gidiyor.

Rowan bana bakıyor ve sonra Margot'nun üst katta yürüdüğünü duyabildiğim arkasını işaret ediyor. *Onunla konuştun mu? diye soruyor* ve ben de başımı sallıyorum.

"Şimdilik, bilmen gereken şey var." Ayağa ve onun durduğu yere doğru ilerledim.

"Elianna." Parlıyor. "Dün gece kabul edilemezdi." "Ve o da bunu biliyor."

Bir elini saçlarının arasından geçirmeden önce gözlerine götürüyor. "Kızlarım benim ölümüm olacak." Elini bırakıyor ve yumuşak gözleri benimkileri buluyor. "O iyi mi?"

"O iyi. Sadece zor bir gece geçirdi."

Gözleri yavaşça üzerimde gezinmeden önce "İyi," diye mırıldanıyor. Elimden tutup beni kendine doğru çekmeden önce arkasına bir göz atıyor. "Nasıl uyudun?"

"Tamam, sen?"

"Seni yatakta yanımda istediğimde koridorun sonunda seni düşünmek biraz huzursuz etti ama hayatta kaldım." İç çekiyor. "Bir daha ne zaman baş başa bir gece geçiririz bilmiyorum. Margot evdeyken daha zor olabilir."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum. Yüzümü nazikçe okşamak için uzanıyor ve ben yardım edemiyorum ama dokunuşuna yaslanıyorum. Gözlerim irkilerek kapanıyor ve dudaklarının nazikçe önce benimkine, sonra da yanağıma değdiğini ve ardında onlarca kıvılcım bıraktığını hissediyorum. "Rowan," diye fısıldıyorum.

"Güneş ışığı." Burnu benimkine sürtünüyor ve sonra beni ipli pantolonumun kemerinden tutup kendisine daha da yaklaştırdığında boynuma iniyor. Eli hem pantolonumun hem de iç çamaşırımın içine uzanıyor ve bir parmağını yarığımdan geçiriyor. "Bütün gece bunu düşündüm. Islak amcığının her tarafıma damlıyor," diye mırıldanıyor kulağıma ve sonra iki parmağı açıklığımdan geçerken avucunun klitorisime sürtündüğünü hissediyorum.

"Rowan..." Sesleri bastırmak için yüzümü göğsüne bastırıyorum.

"Çok ıslaksın ve sana daha dokunmadım bile. Buna bayılıyorum."

Zevk tenimin altında cızırdarken kendimi sabitlemek için kollarını kavıyorum. "Oh kahretsin," diye fısıldıyorum, kendimi şimdiden sınıra yaklaşmış hissederken.

"O kadar da masum değilsin, değil mi bebeğim? Mutfağın ortasında seni parmaklamama izin veriyorsun." Homurdanıyor. "Yine de gelmene ihtiyacım var. Ağzımı tekrar oraya sokana kadar beni tutacak bir şeye ihtiyacım var." Avucunu başparmağıyla değiştiriyor ve daha fazla baskı uyguluyor, beni daireler çizerek ovuyor ve kendimi dişlerimi göğsüne batırırken buluyorum. "Siktir." Ağzı tam kulağımın dibinde ve karşılık olarak lobumu ısırıyor. "Senin ateşli küçük amını yalayan tek erkek olduğumu bilmek beni çılgına çevirdi, Ellie."

Edepsiz sözleri beni kendimden geçiriyor ve sesimin çıkmaması için elimle ağzımı kapatıyorum, ama çok lezzetli orgazmımın doruğundayken bile evin içinde bir yerde açılan bir kapının sesi sisi yırtıyor. Doruk noktamdan inerken kafam karışıyor, ama elinin beni terk ettiğini hissediyorum ve sonra artık önümde durmuyor. Isla ve Sabrina hala aynı pijamalarıyla mutfaktan içeri girerken gözlerim irkilerek açılıyor.

"Merhaba, Ellie. Merhaba baba!" Isla bar taburelerinden birine tırmanıyor ve Sabrina da onu takip ediyor. "Ellie, iyi misin?" Gözlerim onunkilere kayıyor ve hâlâ çarpmakta olan kalbimi sakinleştirmeye çalışırken heyecanla başımı sallıyorum.

"Evet. Özür dilerim. Kahvaltı?!" Ellerini yıkarken kendi kendine kıkırdayan Rowan'a ters ters bakma isteğime karşı koyuyorum. Bakışlarıyla buluştuğumda bana ince bir göz kırpıyor ve saldırısı yüzünden hâlâ hassas olan bacaklarımın arasındaki boşluk ihtiyaçla titreşiyor.

Ertesi sabah saat neredeyse sekiz on beş ve Sawyer aşağıda yaptığım krepleri yerken Isla'nın henüz aşağı inmemiş olmasına şaşırıyorum. Genelde onu hareket ettirmem gerekmez; Sawyer'ın aşağıya indiğini duyduğunda kendisinin de inmesi gerektiğini anlar ama bazen hâlâ kıyafetini seçiyor ve yardıma ihtiyacı oluyor. Merdivenleri koşarak çıkıp Isla'nın odasına girdiğimde onu yatağının kenarında otururken görüyorum, üzerinde hâlâ pijama üstü ve kobalt mavisi bir tayt var, sanki giyinirken yarı yolda yorulmuş gibi.

"Isla? Hadi ama. Krep yaptım." Bana bakıyor ve yüzündeki yorgunluğu görüyorum. "Tatlım, kendini iyi hissetmiyor musun?"

Başını sallıyor ve ben de gözlerinden süzülen yaşları izliyorum. "Ama bugün Sanat Günü. Bunu kaçırمام."

Önünde diz çöküp elimi önce alnına sonra yanağına koyuyorum; kesinlikle ateşi var. "Ah Isla, yanıyorsun. Okula gidemezsin."

"Ama..."

"Biliyorum..." Sanat Günü'nü ne kadar çok beklediğini bildiğim için sırtını hafifçe ovuyorum. "Ama kendini daha iyi hissettiğinde burada bir Sanat Günü yapabiliriz."

"Aynı şey değil."

"Biliyorum." Yüzüne dokunuyorum ve nazikçe taytını çıkarmasına yardım ediyorum. "Ama okuldan arkadaşlarını davet edebiliriz."

"Parti gibi mi?" diye soruyor ama gözlerinde her zamanki heyecan yok.

"Evet." Bunun onu biraz neşelendireceğini umarak başımı sallıyorum. Rowan ve Margot'nun gittiğini hatırlayınca, Sawyer'ı okula götürmek için Isla'nın da benimle gelmesi gerektiğini anlıyorum.

Rowan bu sabah ben daha uyanmadan gitmiş. Bana güzel olduğumu, beni daha sonra görmek için sabırsızlandığını, iyi günler dilediğini ve bir şeye ihtiyacımız olursa kendisine haber vermemi isteyen bir mesaj göndermişti. "Tatlım, aç mısın?"

Başını sallayıp gözlerini ovuşturuyor ve ben onun hızla solduğunu görebiliyorum. "Tamam, Sawyer'ı okula götürmeliyiz." Onun için yeni bir eşofman altı alıp bacaklarına geçiriyorum. Daha soğuk havalarda dışarı çıkacağız, bu yüzden pijama tişörtünü bir tişört ve kapüşonlu sweatshirt ile değiştirip başına geçiriyorum.

"Hasta mı olacaksın?" Isla'yı dışarı çıkarmamak için Sawyer'ın okuldan evde kalmasına izin verip vermeyeceğimi merak ederek soruyorum.

"Hayır."

"Emin misin? Eğer sorun değil."

"Ben iyiyim." Yataktan kalkıyor ama bayılacakmış gibi görünüyor. Onu kucağıma alıyorum ve hemen başını omzuma yaslıyor. Sawyer'ın taşınabilir video oyunlarından biriyle oynadığını görmek için merdivenlerden aşağı inerken sırtında yumuşak daireler çiziyorum.

"Okuldan önce bunu yapamayacağını biliyorsun."

Onu yere bıraktı ve bana suçlu bir bakış attı. "Özür dilerim!" Isla'yı kollarımda görünce hemen kaşlarını çatıyor. "Isla'nın nesi var?"

"O hasta, bu yüzden bugün okula gitmeyecek, ama biz seni okula götüreceğiz."

"River Amca'yı arayabiliriz. Ne zaman birimiz hasta olsa, genellikle diğerimizi okula götürmeye gelir ya da Margot'ya mesaj atabilirim."

"Margot sınıfta!"

"Yani? Önce River Amca'ya mesaj atacağım." Sawyer telefonunda bir şeyler yazarken homurdanıyor. "Bu şekilde Isla'yı dışarı çıkarmak zorunda kalmazsın." Bana yaklaşıyor ve Isla'nın sırtını ovmak için uzanıyor. "Isles, sen, tamam mı?" Yavaşça başını sallıyor, başını omzumdan kaldırmıyor ve başparmağının daha önce hiç görmediğim şekilde ağzını bulduğunu fark ediyorum. "Geç kalacağım için bana bir not yazabilir misin?" Telefonunu eline aldı. "Selam Riv Amca." *Kahretsin, çok çabuk oldu. O bir öğretmen değil mi? Belki de şu anda dersi yoktur.* Tezgâhın üzerine eğilir. "Mmmhmm, tamam bekle." Telefonu bana uzattı.

"Merhaba. Onu yanımda götürecektim ama Sawyer senin de gelebileceğini söyledi. Eğer-"

Rowan'inkine çok benzediğini ilk kez fark ettiğim ama üzerimde aynı etkiyi yaratmayan sesi

Telefon. "Sorun değil. Boş bir dersim var, on dakika içinde orada olabilirim. O iyi mi?"

"Ateşi var ama ." "Rowan'ı aradın mı?"

"Henüz değil."

Isla'yı dışarı çıkaramayacağımı anlayınca onunla birlikte oturma odasındaki kanepeye yürüyorum ve onu kanepeye yatırıyorum, aşırı ısınmaması için kazağını başına geçiriyorum.

"Onunla hemen konuşayım."

Isla'ya telefonu veriyorum ve uykulu gözlerle bana bakıyor. "Baban mı?"

"Hayır tatlım, ben amcan." Başını sallıyor ve telefonu benden alıyor. Diğer odaya geri dönüyorum, mutfaktaki çekmecelerden birinden bir kâğıt alıyorum ve Sawyer'a geç kaldığı için bir not yazıyorum. "Hasta olmasıyla ilgili bilmem gereken özel bir şey var mı?"

"Çok yapışkan oluyor."

"Bu normal." O yaştaki çocukların çoğunun böyle olduğunu bildiğim için başımı sallıyorum.

"Annemizi isteyecek," diyor üzüntüyle. "Ya da babamızı..." İç çekiyor. "Belki de evde kalmalıyım. Senden gerçekten hoşlanıyor ama... sen o insanlardan biri değilsin."

Bu sözler doğru olsa da, beni tahmin ettiğimden daha sert vurdular ve kendime onlardan incinmediğimi söylemeye çalışıyorum. "Anlıyorum," diye fısıldıyorum.

"Ellie!" Sesini diğer odadan duyuyorum ve alıştığım coşkulu sesinin aksine yumuşak ve zayıf bir sesi var. Sawyer beni oturma odasına kadar takip ediyor ve Isla ikimizden birinin alması için Sawyer'ın telefonunu uzatıyor.

"Isla, evde seninle kalmamı ister misin?" diye soruyor ve ona karşı bu kadar korumacı olması kalbimi ısıtıyor. Kız kardeşlerimden biri hastalandığında ben de aynı şekilde davranırdım ve içimden bir ses Margot'un ne olduğunu farkında olup olmadığını söylüyor.

devam etseydi, o da aynı şekilde olurdu.

Merakla bize göz kırıyor. "Ellie, burada olacak mısın?"

Kanepenin ucuna oturup bacağını hafifçe ovarken başımı sallıyorum. "Tabii ki.

Hiçbir yere gitmiyorum."

"İyi olacağım o zaman." Kanepenin arkasına örtülmüş battaniyeye uzanıyor.

"Emin misin?" diye soruyor ve o da başını sallıyor ama önce kanepeye geçip başını kucağıma koyuyor.

Yirmi dakika sonra Sawyer gitmişti, ona biraz Tylenol vermiştim ve Rowan'ı aramanın zamanı geldiğine karar verdiğimde uyumak üzere kanepede uzanıyordu. Şu anda River ya da Sawyer'la konuşup konuşmadığından emin değilim ama beni aramadı, ben de aramadığını varsayıyorum.

"Hey," diyor ve ben sadece bu basit kelimeyle göğsümdeki çarpıntıyı durduramıyorum.

"Merhaba."

"Nasılsın güzelim? Her şey yolunda mı?" Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum ve onu oraya koyanın ben olmama bayılıyorum.

"Şey...evet. Her şey yolunda. Her şey kontrolüm altında ama... Isla hasta."

"Sorun ne?" diye soruyor ve bir kapının kapanma sesini duyuyorum.

"Ateşi var. Yılın bu zamanlarında bir tür böcek dolaşıyor ama iyileşecek. Ona biraz Tylenol ve Pedialyte verdim ve anda kanepede dinleniyor." Sıcaklayınca kanepenin diğer tarafına geçti ve şimdi serin bir çarşafın altında yarı uykuda.

"Sawyer nerede?"

"Kardeşin onu almaya geldi. Az önce gittiler."

"Kahretsin, özür dilerim. Bu acil durum planının üzerinden geçtiğimi hiç sanmıyorum." "değil. Sawyer ne yapacağını biliyordu. Ben de çocuklarla yalnız kaldım.

Bir çocuğun hasta olup diğerinin olmadığı durumlarda kendi planımı yapmak için yeterli zamanım olmuyor. Genelde hasta olan çocuğu yanıma alırım ve diğerinin gidecek bir yeri varsa onu da götürürüm. İdeal değil ama her zaman başka bir alternatif yok."

"Uyandı mı?"

"Çok az. Daha önce kardeşin aradığında seni sormuştu."

"Onunla konuşabilir miyim?"

Muhtemelen konuştuğum için biraz daha uyanık görünen Isla'ya doğru bakıyorum. Önünde diz çökmek için koltuktan kalkıyorum. "Merhaba!" Bana uykulu bir gülümseme ve küçük bir el sallıyor. "Baban telefonda."

Telefonu kulağına götürdüm ve o da aldı. "Merhaba baba. Mmmhmm. Mmmhmm. Evet." Kendi kendime kıkırdıyorum çünkü bunlar onun konuştuğunu duyduğum en az kelime. "Hayır, ben iyiyim. Ben de seni seviyorum." Telefonu bana geri verdi.

"Eve gelmemi istememesine şaşırdım," diyor ve Sawyer'ın daha önce söylediklerini hatırlıyorum. Yerine geçebileceğim için mutluyum. "Hastayken biraz yapışkan olabiliyor."

"Ben bir dadıyım, biliyorsun. Tanıdık biriyim." Kıkırdıyorum.

"Doğru. Tabii ki. Bir şeye ihtiyacın olursa beni arayacak mısın?"

"Evet, ama biz iyiyiz. Lütfen endişelenmemeye çalış."

"Hastalanıp da bana ya da... annesine ihtiyaç duymadığını hiç görmedim." Boğazını temizlemeden önce duraksıyor. "Teşekkür . Senin yanında kendini güvende hissediyor olmalı." "Şey... güzel. Bu da işimi yaptığım anlamına geliyor." Gülümsüyorum ve gülümsememin ne kadar zorlama olduğunu görmediği için memnunum çünkü bunun bir iş gibi hissettirdiğini sanmıyorum. artık iş yok.

Isla öğleden sonra uykuya dalmayı başardı, bu da bana büyükannemin tavuk çorbasından bir tencere yapma şansı verdi, dün gece dondurucudan biraz tavuk çıkarma gafletinde bulunduğum için minnettarım. Birkaç lokma tosttan başka bir şey yemedi ve uyandığında biraz daha aç olacağını .

Onunla birlikte kanepede oturmuş, telefonumda bir şeyler okurken yanımda kıpırdanıyor ve küçük bir mızıltı duyuyorum. Ayağa kalkıp tekrar önünde diz çöküyorum ve terlemeye başladığını fark ediyorum. Umarım bu ateşinin düştüğü anlamına geliyordur. Dudaklarından bir mırıltı çıkıyor ve ne söylediğini anladığımda kalbim kırılıyor.

"Anne..." diye sızlanıyor ve keşke bu acıyı dindirmenin bir yolu olsaydı diyorum. Yanağını hafifçe okşuyorum ve gözleri dalgalanarak açılıyor, odaklanmaya çalışır gibi birkaç kez kırıştırıyor.

"Hey, uykucu. Daha iyi hissediyor musun?"

"Ellie..." Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor.

"Sayılır."

"Biraz çorba yaptım." Saçlarını hafifçe yüzünden çekiyorum. "Hazır olduğunda birkaç ısırık alabilir misin?"

"Tavuklu erişte

mi?" "Tabii ki!"

Mutfağa doğru bakıyor ve muhtemelen havadaki kokuyu hissederek burnunu çekiyor. "Sen mi yaptın?"

Başımı salladım.

"Büyükanneimin tarifi."

"Tamam."

"Ve , belki bir banyo? Eğer sıcaksan yardımcı olacaktır."

"Tamam," diye tekrarlıyor.

"Çok cesur davranıyorsun!" Ona söyledim. "Gözyaşı ya da başka bir şey yok. Senin büyük bir kız olduğunu bilmeliydim."

Kıkırdıyor, ardından küçük bir öksürük ve ardından acınası bir inilti geliyor. Sehpadan bir bardak su alıyorum ve pipeti dudaklarına götürüyorum. "Teşekkürler, Ellie." Sesini tekrar duyduğumda çorbayı kontrol etmek için ayağa kalkıyorum. "Gitmeyeceksin, değil mi?"

"Tabii ki kalmıyorum. Sana kalacağımı söylemiştim." "Hayır, yani hiç. Hiç gitmeyecek misin?"

Kalbim göğsümde sıkışıyor. Bakıcılık yaptığım her çocukla bu konuşmayı yaptım. Yapması zor bir konuşma ama onları bir gün ayrılacağıma hazırlamayı her zaman daha iyi buluyorum. Kafamda birkaç kez yaptığım konuşmanın üzerinden geçiyorum ama kelimeler boğazıma takılıyor ve çok farklı kelimeler çıkıyor.

"Bana ihtiyacın olduğu sürece burada olacağım."

Birkaç saat sonra Sawyer, River hemen arkasında olduğu halde kapıdan içeri girer ve hemen mutfığa giderler.

"Bu çorba çok güzel kokuyor. Sadece Isla için mi?" River sesleniyor ve sabahkinden biraz daha enerjik görünen Isla kıkırdıyor. Çorbadan birkaç ısırik alabilmişti ama büyük kısmı hâlâ kraker ve meyve suyuyla birlikte sehpanın üzerinde duruyordu.

River ve SJ ellerinde kâselerle oturma odasına girerken Isla doğrulup kaşlarını çatıyor. "Çorbamın hepsini yeme!"

"Daha fazlasını yapabilirim," diyorum ona.

"Evet, biraz daha yap. Row buna bayılacak." River başıyla onayladıktan sonra oturma odasına doğru yürür ve onun diğer tarafındaki kanepeye oturur. "Neler oluyor Isles? Şimdiden okulu mu asıyorsun?" diye sorar.

"Hastayım," diye sızlanıyor.

"Muhtemel bir hikâye," diye şaka yapıyor ve kadın ona kaşlarını çatıyor.

"Daha iyi görünüyorsun," diyor Sawyer çorbadan bir ısırik almadan önce benimle onun arasına otururken. Hemen bana bakıyor. "Ciddi misin? Ne oldu?"

yapamaz mısın?"

"Bunu hoşuna gittiği anlamına alıyorum."

"Çok iyi," diyor ısırtıklar arasında. "Sanırım buna evde her zaman ihtiyacımız var."

"Bundan sıkılmayacağını mı ?" Ona bir kaşımı kaldırıyorum ve o da başını sallıyor.

"Hayatta olmaz," diyor koltuktan kalkıp Isla'nın yanağına bir öpücük kondurmadan önce. Bir elimi alnıma götürüyorum. "Tamam efendim, o hasta. Sıradaki siz olmak ister misiniz?" Arkasından sesleniyorum. "Biraz Tylenol alıyorsun!"

"Bunu evde tutmak için ne yapmam gerekiyorsa." Gözden kaybolmadan önce kaseyi işaret ediyor.

"Her şey mıydı?" River soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Görünüşe göre burada her şey kontrolün altında. Bu evin sürekli bir kaos içinde olmayacağı günü göreceğimi hiç düşünmemiştim." *Bluey*'nin yeni bölümü başladığından beri televizyona bakmaya devam eden Isla'ya bakıyor. "Sana sahip oldukları için çok mutluyum." Ayağa kalkıyor ve Sawyer gibi onun yanağına bir öpücük konduruyor. "Ve bunu sonsuza dek kardeşimin başında tutmayı dört gözle bekliyorum. Mükemmel olacağını biliyordum," diyor bilmiş bir sırıtışla ve River'ın Rowan'la ilişkimizdeki son değişiklikten haberdar olduğunu hatırlıyorum.

"Gidiyor musun?" Isla sorar ve River başını sallar.

"Geliyorum. Antrenmanım var ama daha sonra uğramamı istersen beni ara."

Başını sallıyor. "Tamam."

"Seni seviyorum, ufaklık." Bana bakıyor. "Sonra görüşürüz, Ellie."

CHAPTER EIGHTEEN

ROWAN

Isla uyumadan önce evde olabilmek için işten uygun bir saatte çıkmayı başarıyorum, ancak arka kapıdan içeri girdiğimde SJ mutfak masasında ödevini yapıyor ve Isla görünürde yok. "Kız kardeşin nerede?"

"Hangisi?" diye soruyor, başını kâğıttan kaldırmadan.

Sinirli bir şekilde ona bakıyorum. "Isla. Son baktığımda Margot henüz eve gelmemişti." "Yukarıda Ellie ile birlikte." Bana baktı. "Çorbayı denemelisin."

Bu arada onun için yaptı. Baba, Ellie'nin gitmesine *asla* izin veremeyiz." *Öyle bir planım yoktu.*

"Not edildi. Bugün okul iyi miydi?"

"İyi." Omuz silkiyor. "Psikiyatristle görüşmem vardı. Bunu yapmayı ne zaman bırakabilirim ki zaten?"

Ceketimi çıkarıp sandalyelerden birinin arkasına asarken ona "Davranışların düzeldiğinde tahmin ediyorum" diyorum.

"Yaptılar!"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bu hafta cezan mıydı?"

Alnını indiriyor ve art arda üç kez masaya vuruyor. "Bu en kötüsü."

"Özür dilerim, dostum. Ben üzerime düşeni yaptım ve okuldan atılmanı engelledim." Üst kata çıkmadan önce onun kumral saçlarını karıştırıyorum. Isla'nın odasına gittiğimde yatağında uzanmış, Ellie de yanında oturmuş bir hikaye okuyordu. İlk defa Ellie'yi sadece bir dadı olarak değil, çocuklarımın gün geçtikçe aşık olduğu biri olarak görüyorum.

Ellie hareketimi hissetmiş olmalı çünkü gözleri benimkilere kayıyor ve bana yumuşak bir gülümseme veriyor.

"Baba!" Isla'nın gözleri parlıyor ve sesi her zamanki kadar coşkulu olmasa da beni gördüğü için hâlâ heyecanlı olduğunu biliyorum. Yatağının diğer tarafına geçip onu kollarıma çektiğimde ayağa kalkıyor ve kollarını bana doğru kaldırıyor. Kucağıma tırmanıyor ve ben onu sıkıca kavrarken başını çenemin altına sokuyor.

"Nasıl hissediyorsun, Prenses?"

"Mmm, hala iyi hissetmiyorum."

Ellie elinin tersiyle Isla'nın alnına ve ardından yanağına bastırırken, "Ateşin yok, bu iyi bir şey," diyor.

"Sence yarın evde kalması gerekiyor mu?" Ona soruyorum ve bana emin olmadığını söyleyen bir bakış atıyor.

"Acıtmayabilir mi? Özellikle de hala kendini iyi hissetmiyorsa? Sabah nasıl hissettiğini görmeyi planlamıştım."

"Tamam. Yarın evden çalışırım diye düşünüyordum..." Isla'nın saçlarını okşuyorum ve başının tepesine bir öpücük konduruyorum. "Evde olsa da olmasa da," diye devam ediyorum ve Ellie'nin alt dudağını yalamadan önce göz bebeklerinin büyümesini izliyorum. Ev bize kalırsa ne yapacağımızı anladığını varsayıyorum.

Yüzümde bir gülümseme belirliyor ama Isla'nın sesini duyunca anında kayboluyor. "Baba, daha bitirmedik. Shhhh."

"Ah, özür dilerim." Hikayelerine geri dönmelerine izin vermek için hareket etmeye çalışıyorum ama Isla beni daha sıkı sıkarak kalmamı istediğine inandırıyor.

Ellie okurken onu izlemekten kendimi alamıyorum ve bunun onun işi olduğunu bilmeme rağmen, onu hasta kızımın birlikte izlemenin bende yarattığı bir şey var. Hikayenin sonuna yaklaşmıştık, Isla uykunun kıyısında sallanırken Margot odaya girdi ve kafamı kaldırdığımda ne gördüğünden emin değilmiş gibi şaşkın şaşkın bize bakıyordu.

"Isla'nın kendini iyi hissetmediğini duydum. O iyi mi?"

"Ateşi vardı ama şimdi çok daha iyi," diyor Ellie ona ve Margot'nun gözleri Ellie ile benim aramda gidip gelirken dudakları düz bir çizgi oluşturuyor.

"Baba, eve erken geldin. En son ne zaman benden önce geldin?" diye şaka yapıyor ama sesinde alttan alta bir alay olduğunu duyabiliyorum.

"Bu yeni bir şey değil. İçinizden biri hastalandığında buraya başka kim geldi?" Ona sordum.

Bir omzundan sarkan sırt çantasını düzeltiyor. "Doğru," diyor söylediklerime katılmadığını düşündüren bir şekilde ama

bu konuya girmek istemiyor. "Daha iyi hisset, Isla."

"İyi geceler Margot," diyor Isla göz kapakları düşmeye başlarken usulca.

Sabahın neredeyse ikisinde hala ofisimdeyim, çünkü işten erken çıktıktan sonra hala yapmam gereken bir yığın iş var, Ellie'nin kapısının aralığından yumuşak bir ışık süzüldüğünü gördüğümde. Acaba uyanık mı yoksa ışığı açıkken uyuyakaldı merak ediyorum. Onu uyandırmak istemiyorum ama iki gündür baş başa bir an bile geçiremedik ve buna çok ihtiyacım var. Koridorda sessizce yürüyorum, pek olası olmasa da Margot'nun hâlâ uyanık olabileceğini biliyorum.

Kapısına hafifçe vuruyorum ve diğer tarafta bir hareket duyuyorum. *Tanrıya şükür.*

Kapıyı açtığı anda yüzünde utangaç bir gülümseme vardı. "Evet?"

"İki gündür sana dokunmadım. Bir saniye daha dayanamam," diye homurdanarak onu odasına geri ittim ve kapıyı arkamdan kapattım. Hiç vakit kaybetmeden dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve pijama pantolonunu ve iç çamaşırını bacaklarından aşağı gönderdikten sonra üstünü başından çekerek onu tamamen çıplak bırakıyorum.

"Şimdi mi?" diye nefes nefese kalır.

Onu halı kaplı zemine çekip dudaklarımı aç bir şekilde amına bastırırken "*Şimdi sikiyorum,*" diyorum. Bir saniye sonra geri çekiliyorum ve ona müstehcen bir bakış atıyorum. "Seni hazırlamak için güzel amına tükürmeyi planlıyordum ama zaten çok ıslaksın Elianna." Bir parmağımı yarığında aşağı doğru gezdiriyorum. "burada kendinle oynuyor muydun?"

Dirseklerinin üzerinde doğruluyor ve yüzündeki bir saç telini savuruyor. "Belki."

"Siktir." Dilimi onun yarığında gezdiriyorum. "Beni mi düşünüyordun?"

"Belki," diye tekrarlıyor.

Klitorisinin etrafındaki dudaklarımı emiyorum ve nefes alışının değişmesine neden olacak şekilde hafifçe çekiyorum. "Belki, ha?" Geri çekilip ona üflüyorum ve muhteşem vücudunu bir ürperti sarıyor.

"Rowan, zaten çok ıslağım ve alay etmek için zamanımız yok. Lütfen sadece sik beni," diye yalvarıyor.

Eşofman altımı ve külotumu aşağı itip aletimi serbest bırakıyorum, bir yandan da onu önce dilimle boşaltmadığım gerçeğinden nefret ediyorum. Aletimi içine sokmadan önce bir saniye bile kaybetmiyorum ve o bunu beklemiyor olmalı ya da bunu bir kez yaptığımızda nasıl hissettiğimi unutmuş olmalı çünkü şaşkınlıkla bir çığlık atıyor. Elimi ağzına bastırdım ve kulağına fısıldamak için eğildim. "İyi bir kız olup sessiz kalacak mısın yoksa elimi ağzının üzerinde tutmam gerekiyor mu?"

Elini benimkinin üzerine koymadan önce bir kaşını kaldırıyor ve bana orada istediğini söylüyor. Yanımızdaki atılmış iç çamaşırlarını fark ettiğimde hiç ses çıkarmamaya çalışarak yavaşça itiyorum. Diğer elimi kullanarak onları tutup eline geçiriyorum ve ne istediğimi anlamadan merakla bana bakıyor.

Eğildim ve kulağına alçak sesle fısıldadım, "Onları bana ver. Ne olursa olsun amının tadına bakacağım."

Geri çektiğimde gözleri kocaman oluyor ama bu gece girdiğim en derin yere girdikten sonra bir anlığına kapanıyor. Uzanıp külotunu ağzıma itiyor ve orada tutmak için avucunu ağzımın üzerinde tutuyor. Daha hızlı hareket etmeye başlıyorum, orgazmım ağzımdaki ıslak iç çamaşırından ve onu sabahın ikisinde yatak odasının zemininde becerdiğim gerçeğinden kaynaklanıyor çünkü onun içinde olmadan bir gün daha bekleyemedim.

Onu daha sert sikmeye başladığımda ağırlığımın çoğunu ona vermek için bir elimi başının yanına koyuyorum ve elimin arkasında inlediğini hissedebiliyorum. Elini ağzımın üzerinde sıkıyor ve etrafımda kenetlendiğini hissediyorum. Ona başımı sallıyorum, orgazmı sözcükler olmadan yaşaması için elimden geleni yapıyorum. Diğer eli uzanıyor ve başımın arkasını tutuyor, gözleri kapanmadan önce hafifçe okşuyor ve bana sertçe kenetleniyor.

Evet, ver onu bana.

Benimle buluşmak için yukarı doğru iterken gözleri kapalı, her vuruşta sikimi kaygan amının derinliklerine doğru emiyor. Zevk damarlarımdan fişkırıyor ve kendimi sınıra yaklaştığımı hissediyorum... ve o son saniyede, doğum kontrolünde olup olmadığı hakkında konuşmadığımızı ve karar vermek için sadece bir anım olduğunu anlıyorum. Son saniyede içinden çıkıyorum, elimi ağzından çekip sikimi tutuyorum ve karnına ve tatlı göğüslerine fişkirtiyorum.

Elini ağzımdan ve ipeksi kumaştan çekerken nefesi kesiliyor, gözleri irileşiyor. İkimiz de nefesimizi yavaşlatmaya çalışıyoruz ama kekelemeyi başarıyorum, "Bebeğim, çok üzgünüm... bir şey kullanıp kullanmadığını bilmiyordum ve..."

"Bu çok ," diye fısıldıyor. "Ben... Ben hiç bu kadar sert boşalmamıştım." Bunu duyunca yüzümü ekşitme isteğime karşı koyuyorum çünkü onun pek çok ilkinden benim sorumlu olmama bayılıyorum. Orgazmımla kaplanmış vücuduna bakıyor. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum..." diyor bana. "Kramplarına iyi geliyor." İki parmağını üzerinde yarattığım karmaşanın içinde gezdiriyor ve ben de parmaklarını amının içinde gezdirip döllerimi klitorisine sürmesini hayranlıkla izliyorum.

"Oh, *lanet olsun.*"

Eğildi, beni sırtüstü yatırdı ve üzerime çıktı. Üzerimde hala bir tişört var, bu yüzden eğiliyor ve tişörtümün altını kullanarak kendini yarı yarıya temizliyor. "Tekrar sertleşebilir misin?" diye soruyor.

"Biraz yardımla, evet." Ona sırtıyıyorum ve bacaklarımın arasına diz çökmek için üzerimden kalkıyor.

Hiç vakit kaybetmeden dilini yumuşamış shaftıma doğru sürüklüyor ve sıcak ağzının hissiyle canlandığını hissedebiliyorum. Dilini ucun etrafında döndürüyor, yanaklarını çukurlaştırıp beni daha sert emerken gözlerini benimkilere dikmiş. "Fuuuuuck." Bu kelime bir hava akımıyla çıkıyor çünkü bu şüphesiz şimdiye kadar aldığım en iyi kafa. Pre-cum oluşur oluşmaz başımı yalıyor ve sanki şimdiye kadar tattığı en iyi şeymiş gibi sessiz bir inilti çıkarıyor. Dudakları kasık kemiğime değene kadar kendini yavaşça tüm uzunluğumdan aşağı itiyor ve oraya vardığında beni mümkün olduğunca geriye doğru emerek yutuyor ve yemin ederim aklımı kaybediyorum.

"Ellie... bebeğim... bekle... geri çek... lanet olsun... ," diye mırıldanırken saçlarını hafifçe çekip onu aletimden kurtarmaya çalışıyorum ama o başını sallayarak beni daha sert emiyor. "Ağzına almak ister misin?" Gözlerimi kapatıyorum çünkü bu his beni çoktan içine çekiyor. "Kukuna değil mi?"

"Bir dahaki sefere," diye fısıldadığını belli belirsiz duyuyorum ama doruk noktam içimde gürlüyor. Elim saçlarına dolanıyor ve yukarı doğru ittikten sonra kafasını aşağı doğru tuttuğumun hayal meyal farkındayım, çünkü sperm ipleri aletimden şimdiye kadar içinde bulunduğu en sıcak ağza fışkırıyor.

Siktir. Siktir. Siktir. Saçlarını bıraktım ve onu incitmemek için dua ederek yanağını hafifçe . "Kahretsin." Gözlerimi açtım ve onu görmek için aşağı baktım.

Bana sırtıyordu, kahverengi gözleri parlıyordu ve muhteşemdi. "İyi miydi?"

"Buna bayıldım. Şaka mı yapıyorsun? Çok ateşliydi... Sanki boşalmak için beni kullanıyordun."

Şok içinde gözlerimi kısıyorum çünkü geçen hafta bana hiç kimseyle kuru seks yapmadığını ya da amını yalatmadığını söyleyen kadın nasıl aynı kadın olabiliyor? "Bir hafta içinde çok yol kat ettin, günüşiğim."

"Seksten hoşlanmadığımı hiç söylemedim. Orgazm olmaktan çok keyif alıyorum." Eğilip vücudunu benimkinin üzerine koyarken sırtıyor. "Sadece bunu birlikte yapabileceğim doğru erkeği bulamadım."

Durumumuz ne kadar karmaşık olsa da beni her anlamda kendisine uygun bulması göğsümü gururla kabartmama neden oluyor.

Elimi uzatıp saçlarını yüzünden çekiyorum. "Çarşamba," diye ağzımdan kaçırıyorum. "Çarşamba mı?" diye soruyor, belli ki bağlam eksikliğinden kafası karışmış. "Geç saate kadar çalışacağımı söyleyeceğim."

Başparmağımı alt dudağına sürüyorum. "I

Kampüse gitmen gereken gün olduğunu biliyorum. Gittikten sonra benimle yemek ye. River antrenmandan sonra gelip çocuklarla takılabilir. Seninle daha fazla baş başa kalmaya ihtiyacım var. Bundan daha yüksek sesle konuşabileceğimiz bir zamana," diyorum ona.

"Tamam..." Başını sallıyor ve çok fazla ikna edici olmadığı için mutluyum. "İsla yüzde yüz daha iyi hissettiği sürece," diyor ve o anda dadıma aşık olduğuma eminim.

Ertesi sabah aylardır hissetmediğim kadar hafif hissederek uyandım. *Sanırım bu, bir yıl aradan sonra biriyle arka arkaya iki yoğun orgazm yaşadktan sonra oluyor.*

Ama daha büyük bir parçam bunun dün gece bir şeylerin değiştiğini hissettiğim için olduğunu biliyor. Yan dönüp telefonuma uzanıyorum ve saatin kaç olduğunu görünce şaşıyorum. Saat neredeyse dokuza geliyor ve hafta içi en son ne zaman bu kadar geç uyuduğumu hatırlamıyorum. Bugün evden çalışacağımı ofisime çoktan bildirmiştım, bu yüzden standart sabah e-postaları dışında kimse beni aramıyor. Mutfaktan gelen ayak seslerini iki sesin takip ettiğini duyuyorum ve İsla'nın yine evde kalmış olması gerektiğini anlıyorum.

Hızlıca dişlerimi fırçalayıp banyoyu kullandıktan sonra dışarı çıktığımda Isla'nın masada oturmuş krep yediğini görüyorum. En sevdiği sarı güneş gözlüklerini takmış ve iPad'inde bir şeyler izliyor ki bu genellikle kahvaltıda izin vermediğim bir şeydir, ama Ellie'nin tavaya daha fazla hamur döktüğünü görünce buna izin verdiğini varsayıyorum.

"Pek hasta görünmüyorsun," diyorum Isla'ya, Ellie'ye bakmadan önce başımı yana eğerek.

"Bu sadece bir önlem!" Ellie öyle diyor. "Bu sabah hâlâ biraz öksürüyordu ve ben de emin olmak istedim."

"Güneş gözlükleri masada bayan." Isla'ya daha iyi bildiği için bir bakış atıyorum ve o da masum bir gülümsemeyle gözlüklerini yüzünden çıkarıyor.

"Merhaba, baba!"

Yanına oturuyorum ve elimi alnına ve yanağına koyuyorum. "Nasıl hissediyorsun, tatlım?"

"Tamam," diyor kreplerinden bir ısırık almadan önce, hâlâ iPad'inde izlediği şeye dalmış bir halde.

"SJ'yi okula götürmek için onu da yanında götürdün mü?" Ellie'ye soruyorum ve o da bana kuru bir bakış atıyor.

"Onu burada bırakıyor olsaydım seni uyandırırdım ama kendini daha iyi hissettiği için ona biraz temiz hava aldirmek istedim. Kısa bir yürüyüşe bile çıktık, değil mi?" Ona bakar ve Isla başını sallar.

"Daha iyi hissetmene sevindim, ufaklık." Mutfakta Ellie'ye doğru ilerlemeden önce başına bir öpücük konduruyorum.

"Krep mi?" Onları işaret ediyor. "Acıkmış olabileceğini düşündüm," diyor kaşlarını hafifçe kaldırarak ve dudaklarımda beliren gülümsemeye engel olamıyorum.

Gözlerimi vücudunda gezdirdiğimi belli etmeden önce, "*Senin için,*" diye dudak büküyorum. "Kestirdiği zaman," diye fısıldıyorum, böylece adanın etrafında dolanırken Isla beni duymuyor. Yanından geçerken elimi kıkırda gezdiriyorum, hafif bir şaplak atmadan önce kavırıyorum ve o da kıkırıyor.

Ellie kapımda belirdeğinde saat neredeyse öğleden sonra birdi. "Hey," diyor ve sadece bu kelime bile sıkımı sertleştiriyor. "Isla uyuyor," diyor gözlerinde seksi bir parıltıyla. "Ben de duş alacaktım." Alt dudağını ısıyor. "Bana katılmak ister misin?"

CHAPTER NINETEEN

Elianna

Rowan'ın banyosuna girmemiz yaklaşık otuz saniye sürdü ki bu banyo şimdiye kadar girdiğim en muhteşem banyo olabilir. Benim banyomu kullanmamızı bekliyordum ama Rowan ben daha yatak odama adım atamadan beni kollarına aldı ve dudakları dudaklarımı yutarken beni koridorda kendi odasına taşıdı.

"Banyona hiç girmedim... ya da odana," diyorum gömleğimi başımın üzerinden kaldırmama yardım ederken, dudakları boynuma iniyor ve omzumdan aşağı öpücükler bırakıyor.

"Hatırlatma bana." Yüzümü kavlıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, alt dudağımı dişleriyle hafifçe çekiyor. "Seni yatağında becermeme izin vermeden bu odadan çıkmayacaksın."

Heyecanla başımı sallıyorum. Dün gece içimde bir şeylerin kilidini açmıştı. Belki de zaten çok heyecanlandığım için -çünkü onun da tahmin ettiği gibi, *o gecenin erken saatlerinde kendime dokunuyordum*- ama amımın hâlâ onun bulunduğu yerde zonkladığını hissediyorum. Onu tekrar istiyorum. *Ve tekrar.*

Büyük duşun suyunu açıyor ama ben gözlerimi banyonun diğer tarafındaki mermer gömme küvete dikmekten alıkoyamıyorum.

"Bunun yerine banyo yapmak ister misin?" diye soruyor, arkamda diz çöküp taytımı bacaklarımdan aşağı indirdikten sonra dudaklarını kığımın yanaklarında gezdiriyor ve hafifçe dişliyor.

"Hayır, ama belki bir dahaki sefere bir fırsat olursa?"

"Bir dahaki sefere tamamen yalnızız," diyor tişörtünü çıkarırken ve bu adamın çıplak göğsünü görmek asla eskimeyecek. Eşofmanını bacaklarından aşağı kaydırıp çıplak sikini ortaya çıkardığında, boğuk bir nefes alıyorum.

İç çamaşırlarımı bacaklarımdan aşağı kaydırıyorum ve bir grup insan için yeterince büyük olan duşuna giriyorum. Ortada bir yağmur duşunun yanı sıra yanlardan su fışkırtan farklı geri çekilebilir duş başlıkları var. "Bu duş... çok güzel."

"Buradaki ilk misafirim sensin," diyor ve ben ona bakakalıyorum çünkü bir yıl olduğunu söylediğini biliyorum ama boşandığından beri burada yaşadığını da biliyorum.

"Öyle miyim?"

"Neden bu kadar şaşırmış görünüyorsunuz? Benim bir erkek fahişesi olduğumu mu düşünüyorsunuz Bayan Riley?" diye şaka yapar.

"Hayır! Ben sadece... sen... boşandığından beri burada yaşadığını biliyorum ve ben sadece..."

"Evime nadiren kadın getirirdim. Burada çocuklarla ilgili her şey çok kişisel geliyordu ve boşanmamdan bu yana geçen üç yıl içinde çıktığım hiçbir kadınla çok ciddi bir ilişkim olmadı."

"Oh." Söyleyecek başka bir şeyim yok, çünkü ne söyleyebilirdim ki? Sanki bana evli olduğu kadından sonra bu kadar yakınlaştığı son kadın olduğumu söylüyor. "Yani bu senin için oldukça büyük bir olay mı?"

"Öyle. Ama senin için öyle olması gerekmiyor..." diyor. "Lütfen panik yapma. Yaşlandığımı biliyorum ve belki de daha fazlasını istemiyorsun..."

Parmağımı ağzına bastırarak onu susturuyorum. "O zamandan beri seks yapmadığımı hatırlıyorsun değil mi... büyük ihtimalle en küçük çocuğuna hamile kalmadan önce?" Parmak uçlarımda ayağa kalkıyorum ve kollarımı boynuna dolayarak dudaklarını kendime doğru çekiyorum. "Bu benim için de oldukça büyük bir olay." Dudakları dudaklarıma çarparak beni duvara doğru itiyor ve sırtımda soğuk mermeri hissettiğimde inliyorum. Dudakları dudaklarımdan ayrılıyor ve öpücüklerini boynumda gezdiriyor. Beni kollarının arasına alıyor ve bacaklarım hemen ona sarılıyor. Dudakları göğüslerimden birini bulduğunda, meme ucumu dudaklarının arasına alıyor ve dilini etrafında dolaştırıyor.

"Rowan," diyorum titrek bir nefesle, dişlerinin yumruya değdiğini ve ısırıldığını hissettiğimde.

"Oh, sık beni, günışığım. Güzel göğüslerine bayılıyorum," diyor ve aynı ilgiyi göstermek için diğerine geçmeden önce. "Onlarla yeterince zaman geçirmedi." Dudaklarını tekrar ağzıma götürmeden önce dilinin ucuyla meme ucuma dokunuyor. Amım tam gövdesine dayanıyor ve kendimi ona doğru sürüyorum, klitorisimi uyarmaya çalışıyorum ve ağzımda inliyorum. "Beni deli ediyorsun; bunu biliyor musun?" I

Parmakları cinsel organımı bulup kıvrımlarımın arasından süzülürken sızlanıyorum. "Bunu biliyordun, değil mi? Bir odaya girdiğinde gözlerimi senden alamadığımı biliyorsun. Bir aydır buradasın işime odaklanmakta bile zorlanıyorum çünkü seni, bunu ve hayatıma bu kadar zahmetsizce girmiş olmanı ve bir şekilde hem her şeyi düzeltip hem de tamamen alt üst etmeni düşünüyorum."

"Aman Tanrım." Hem onun sözleriyle hem de beni okşamaya devam ederken bacaklarımın arasında hissettiklerimle inliyorum. Beni ayağa kaldırıyor ve parmaklarını benden çekip hemen ağzına götürüyor. Ne yapmak üzere olduğunu sorgulamama bile gerek kalmıyor çünkü bacağıma omzuna atmış dizlerinin üzerinde duruyor ve anında ağzını amıma yapıştırıyor.

Bir elimi ağzıma bastırıyorum, düşün sesi çıkardığımız her türlü gürültüyü bastırarak olsa da yine de çok yüksek sesle konuşmak istemiyorum. Diğer elimi saçlarında gezdirip alından geriye doğru itiyorum ve her geçen gün daha güçlü hisler beslediğim bu adama bakıyorum. "Bu..." İnliyorum. "Dün gece kendimi tatmin ederken bunu düşünüyordum." Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ağzıyla amıma taparken gözlerindeki gülümsemeyi görebiliyorum. Bana karşı daha sert itiyor, dilini olabildiğince içeri kaydırıyor, sanki her santimime dokunmaya çalışıyormuş gibi. "Siktir, boşalacağım." İç çekiyorum ve bu sözler onu teşvik ediyor olmalı çünkü daha hızlı ve kontrolsüz vuruşlarla klitorisime geri dönüyor.

"Kahretsin evet, öylesin. Bana istediğimi ver ve dilimin her yerine boşal ve sonra tekrar sikimin her yerine boşalacaksın."

Islak iç çamaşırlarımı dudaklarının arasından geçirdikten sonra onu yatak odamın zemininde becerdiğim anılar geri geliyor ve doruk noktam beni sert ve yavaş bir şekilde vuruyor, ayak parmaklarımdan başlayıp geri kalanıma doğru ilerliyor. "Aman Tanrım." Tırnaklarımı kafa derisine doğru sürüklerken inliyorum. "Evet, evet, evet. Sikeyim evet." Orgazmımın geri kalanı boyunca kendimi onun ağzına sürüyorum, zevkin her onsunu çıkarmaya çalışıyorum. Bana son bir öpücük kondurup ayağa kalkarken saçlarını bırakıyorum.

"Burada bitirelim. Seni yatağında becermem gerek."

Duş almayı bitirdik, Rowan'ın ellerini sabunu tenimin her yerine sürmek için kullanmasıyla ikinci rauntta bitmediğine şaşırdım. Göğüslerim, amım, hatta elini kığımın yanakları arasına sokup oradaki deliğin etrafında dolaştırdı ve ben hem şehvet hem de sinirle titrediğimde yüzünde umut vaat eden bir sırıtış belirdi.

Şimdi onun yatağındayız ve sert elleri, benim yatak odamdan almasını sağladığım losyonu tenime sürüyor. Neyse ki, üçü bir arada olmayan iyi bir vücut yıkayıcısı vardı, ne de onunkini kullandığım belli olacak kadar aşırı erkeksi bir şeydi, ama benim özel losyonuma ihtiyacım vardı. Losyonu kendim sürüyordum ki, 'dalga geçtiği' için elimden aldı ve kendisi sürmeye başladı.

Elini bacağımdan yukarı kaydırarak kremi tenime yediriyor. "Her zaman çok güzel kokuyorsun," diyor burnunu ayak bileğime bastırıp oraya bir öpücük kondurmadan önce. Yatağa tırmanıp üzerime uzanırken losyon şişesi sessiz bir gümbürtüyle yere düşüyor.

"Üstte olabilir miyim?"

"Sen nasıl istersen, günışığım." Dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve kocaman yatağının ortasına uzanıp sikini yavaşça okşuyor. Duşa girdiğimizden beri sertleşmişti ve hiç azalmamıştı, bu yüzden benim için hazır olduğunu biliyorum. Beline sarılıp üzerinde gezinirken elini kendiminkiyle değiştiriyorum. Onu bir kez yarığımdan geçiriyorum ve burnundan derin bir nefes alıp ağzından veriyor. "Benimle alay etme bebeğim. O ıslak amına girmeme izin ver."

Onu aşağıya doğru itiyorum ve bir an için rüzgârın benden uzaklaştığını hissediyorum çünkü bu pozisyon bir şekilde dün gecedен daha derin hissettiriyor. Ne kadar dolu olduğuma alışmak için kendime bir şans vermek için hemen hareket etmiyorum.

"İyi misin?" Ellerimi tutup beni öne doğru çekiyor ve göğsüne düşüyorum ama onu içimde sıkı sıkı tutuyorum. Dudaklarıma hafif bir öpücük kondurmadan önce yanağıma okşuyor. "Acıyor mu?"

"Hayır... sadece... bir saniyeye ihtiyacım var. Bu pozisyonda hiç yapmadım... ama iyiyim."

"Acele etme," diyor ağzıma karşı ve ben eriyorum.

Tekrar oturuyorum, ellerimi kaldıraç olarak göğsüne koyuyorum ve yavaşça onun üzerinde yukarı ve aşağı hareket ediyorum. Onu her içeri aldığımda, klitorisimi horozunun tabanına sürüyorum ve içimden bir kıvılcım fırlıyor.

"Bu iyi hissettiriyor, değil mi?" diyor elleri kalçalarımı bulurken ve her itişte beni daha sert aşağı çekerken. Hızı değil ama basıncı kontrol ederek aramızdaki sürtünmenin daha da artmasını sağlıyor.

"Evet, evet, evet." Başımı arkaya atıyorum ve saçlarımı topuz yaptığım yerden çekiyorum ve buklelerim etrafıma dökülüyor.

"Tanrım, çok seksisin bebeğim." Avucunu gövdemde gezdiriyor ve başparmağını meme uçlarımdan birinin üzerinde gezdiriyor. "Benim olduğuna inanmıyorum."

Dudaklarından dökülen bu sahiplenici sözleri duymak beni daha hızlı teşvik ediyor ve doruk noktamın başlangıcını hissettiğimde daha hızlı yukarı ve aşağı hareket ediyorum. "Bu iki şekilde de işe yarıyor mu?" Ona soruyorum.

"Sikeyim evet." İnliyor. "Ben seninim, günüşiğim. Sanırım ön kapımdan ilk girdiğin andan beri öyleyim."

"Rowan!" diye haykırdım. Hem orgazmım yaklaşırken hem de onun sözleri karşısında gözlerimde yaşlar biriktiğini hissediyorum. "Yaklaştım."

"Ben de. Beni de götür, Elianna."

İkimiz de salıverilmelerimizin peşinden koşarken hareketlerimiz hızlı ve düzensiz ve benim orgazmım bir vuruş sonra geliyor, sanki sesindeki emir onu benden zorla çıkaracak güce sahipmiş gibi. Acaba sadece onun sesiyle boşalabilir miydim?

"Fuuuuuck," diye inliyor ve aletin içimde zonklamasının lezzetli hissini duyuyorum.

"Boşaldığını hissetmeyi seviyorum," diyorum ona.

Bağlandığımız yere bakıyorum ve orgazmlarımızın artçı şokları boyunca onu tembelce sürerken, her vuruşta horozunun içimde kaybolmasını izlerken şaşkınlıkla bakıyorum.

"Çok mükemmel," diye mırıldanıyor ve kafamı kaldırdığımda o da benim baktığım şeye bakıyor. Gözleri benimkileri buluyor, yavaşça yüzümde geziniyor ve sonra uzanıp parmak eklemlerini yanağımda gezdiriyor ve bu hareket o kadar tatlı ki ağlamak istiyorum. *Seksten sonra bu kadar duygusal olacağımı kim bilebilirdi?* "Selam, günüşiğim."

Ertesi gün Çarşamba ve Margot tezahürat antrenmanından hemen sonra eve gelmeye alışkın, böylece danışmanımla haftalık toplantıma gidebiliyorum, ancak daha sonra Rowan'la akşam yemeği için buluşacağım için her zamankinden biraz daha fazla giyindim.

"Birinin ateşli bir randevusu mu var?" Margot dizüstü bilgisayarını kucağına yerleştirdiği oturma odasından sesleniyor.

"Hayır... birkaçımız akşam yemeğine çıkacağız."

"Sadece okul *arkadaşlarıyla* dışarı çıkan biri için gerçekten çok hoş görünüyorsun," diye vurguluyor beni incelerken. Belki biraz abartmış olabilirim ama bu bizim ilk resmi randevumuz ve geçen hafta sonu dışarı çıktığımda giydiklerime nasıl tepki verdiğini gördüm. Kısa ama dar, uzun kollu, sırtı açık bir elbise giyiyorum. *Margot elbisemin sırt dekolteli olduğunu fark etmesin diye ceketimi odama koymayı akıl ettim. Umarım o kadar da seksi görünmüyordur.* Şu anda diz üstü çizmeler giyiyorum ama toplantım bittikten sonra siyah topuklu ayakkabılarımı giymeyi planlıyorum. Buklelerimi genellikle doğal bırakırım ama bu gece düzleştirdim ve asamla bukleler ekleyerek parlak bir fön görünümü verdim.

"Bunu bir iltifat olarak mı kabul edeyim?"

Gülümseyerek omuz silkiyor ve son zamanlarda Margot ile aramızda bir şeyler olduğunu hissediyorum. Onu neyin rahatsız ettiğini merak ediyorum. "Gabe ile aranız nasıl?" Ona soruyorum ve o da burnunu kıvrıyor.

"Peki." Sanırım konuşmayı bitirmek için televizyona doğru bakıyor.

"Hâlâ birlikte misiniz?"

"Evet. Mezunlar günü iki hafta sonra. Ondan önce onu terk etmiyordum."

"Ama... istiyor musun?"

"Bilmiyorum. Diğer kızla yaşadıklarının sadece bir yanlış anlaşılma olduğunu söylüyor," diyor asık suratla ve ben buna gerçekten inanıp inanmadığını merak ediyorum.

"Sana onun bir ezik olduğunu söylemiştim," diye araya giren SJ, odaya girip iğrenç bir şekilde elma yedikten sonra Margot'nun yanındaki kanepeye atlar ve kumandayı ondan alır.

"Hey!" Kadın elini uzatmak ister ama adam onun ulaşamayacağı şekilde kanepenin ucuna gider. "Bu özel bir konuşmaydı, seni pislik."

"O zaman bir dahaki sefere odanızda yapın! Oturma odası adil bir oyun," diyor kanalı ESPN'e çevirmeden önce.

"Bodrumda sadece sana ait olan koca bir televizyonun var. Git başımdan." Dizüstü bilgisayarını sehpanın üzerine koyuyor ve kumandayı kapmadan önce kafasının arkasına vurmak için ona yaklaşıyor.

"O ne yaptı ki? Benim de ağabeyleri olan arkadaşlarım var, biliyorsun," diyor boğazına hayali bir çizgi çekmeden önce.

"Hiçbir şey. Tanrım, çok sinir bozucusun. Babama da söyleme. Çok sinirlenir."

"Erkek arkadaşının bir ezik olduğunu *da* bildiği için mi?" SJ elmasından bir ısırık daha alarak söylüyor.

"Tamam, yeter" diyorum onlara. "İsla nerede?"

"İşte buradayım!" diyor elinde bir boyama kitabı ve bir kutu boya kalemiyle oturma odasından içeri girerken. Eşyalarını yere bırakıyor ve kitabını açmadan önce yüzüstü yatıyor.

"Tamam, amcanın saat yedi gibi burada olacağını biliyorsun değil mi? Yemek ne zaman yemek isterseniz hazır." Bu sabah erken saatlerde yavaş pişiricinin içinde acı biber pişirmeye başlamıştım ve bunun hepsinin en sevdiği yemeklerden biri olduğunu öğrendiğimde herkes çok heyecanlanmıştı.

"Bunu her hafta yapıyorsun, biliyorsun. Sanki sen gelmeden önce burada hiç yalnız değildik," diyor Margot televizyonu tekrar izlediği şeye çevirmeden önce ve sesinde küstahlık sezip sezmediğimi tam olarak anlayamıyorum.

"Tamam. Evde kimse yok. Kapıyı açmayın" diye hatırlatıyorum.

"Biliyoruz. olsun," diyor Margot bana bakmadan.

Isla ayağa kalktı ve bana sarılmak için yanıma geldi. "Burada sadece boya kalemleri var." Daha önce yattığı yeri gösteriyorum. "Keçeli kalem yok." Ona bilmiş bir bakış attım ve o da elini ağzına götürüp kıkırdadı.

"Okaaaay!" Başını sallıyor. "Eve döndüğünde beni uyandırır mısın?" Bunu bana ilk kez soruyor ve onun bu isteği karşısında kalbimin göğsümde sıkışmasını görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Çok geç olabilir." Omuz

silkiyor. " değil."

"Eğer yapmazsam, sabah ilk iş seninle görüşeceğim."

"Tamam." Kollarını boynuma doluyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Hoşça kal, Ellie!"

"Güle güle, ufaklık."

Birkaç saat sonra Rowan'ın seçtiği İtalyan restoranının önüne geldim. Teknik olarak hâlâ şehrin içinde ama daha çok dış mahallelerde; biri bizi tanır diye eve çok yakın bir yere gitmek istemedik.

Yeni ilişkimizde mutlaka yanlış bir şey olmadığını biliyoruz, ancak çocuklarla bu konuda konuşmadan önce hiçbir şeyin onlara geri dönmesini istemiyoruz ve SJ örneğinden çabucak öğrendiğimiz gibi, ebeveynler konuşur ve çocuklar da konuşur.

Rowan'ın *tavsiyesine* uyarak valeye yanaşıyorum çünkü şehirde sokakta park etmekle uğraştıktan sonra gece tek başıma dolaşmamı istemiyordu ve daha arabayı kapatamadan kapım açılıyor. Rowan'ın nefes kesen gülümsemesini gördüğümde araca yaklaşan kimseyi fark etmediğim için irkildim.

"Üzgünüm bebeğim, beni gördüğünü sandım. Seni korkutmak istememiştim." Tutmam için elini uzattı.

"Dışarıda beni mi bekliyordun?"

"Tabii ki." Çenemi kavırıyor ve başparmağını alt dudağımın üzerinde hafifçe gezdiriyor. "Merhaba güzelim."

Arabadan iniyorum ve beni kollarına çekip dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Dilini bir kez benimkine doğru kaydırıyor, hafifçe dokunuyor ve sonra ikimiz de derinleştirmeye çalışmadan geri çekiyor. "Nihayet. Bütün gün seni öpmeyi düşünüyordum." Başparmağını kendi ağzının üzerinde gezdiriyor ve en basit hareketlerinin bile bu kadar seksi olması beni şaşırtıyor. "Bu rengi giymene bayılıyorum. Bana yakıştı mı?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır, bu bir leke. Sana geçmesi için ağır bir öpüşme yaşamamız gerekir."

"Lanet olsun. Üzerimde senin izinin olmasını umuyordum." Parmaklarını saç tellerimde nazikçe gezdirmeden önce göz kırpmıyor. "Buna bayıldım."

Valeye anahtarlarımı veriyor ve içeri girip merdivenlerden yukarı çıkarak köşede, bize sahil manzarası sunan bir pencereye yaslanmış masamıza oturuyoruz. Ceketimi çıkarmama yardım ediyor ve arkamdan duyduğum keskin hava girişi tam da istediğim tepkiyi veriyor. Bir adım geri çekilip gözlerini yavaşça bedenimde gezdirmeden önce önümde durmak için hareket ediyor. "Çok güzel görünüyorsun." Gülümsüyor. "Çarpıcı aslında."

Otururken ona "Teşekkür ederim," diyorum. "Sen de çok hoş görünüyorsun." Kravatsız, tamamen siyah bir takım elbise ve gömlek giyiyor ve gömleğinin üst iki düğmesi açık. Dudaklarımı açıkta kalan teninde gezdirmek istiyorum. "Aslında güzelden de öte." Başımı elime dayayıp onu bir aşağı bir yukarı süzüyorum. Bu adam bir takım elbiseden çok daha iyisini giyebilir.

Alt dudağını ısırtıyor ve sandalyesinde geriye yaslanıyor. "Kes şunu, yoksa restorandan çıkamayacağız."

Garson gelip suyumuzu getirdikten ve içecek siparişimizi aldıktan sonra merak ettiğim konuyu açıyorum. "Size bir şey sorabilir miyim?"

Suyundan bir yudum almadan önce "Herhangi bir şey" diyor.

"Bana ne olduğuunu anlatabilir misin?" Sinirle irkildim. "Neden boşandınız? Duyarsızsam zr dilerim."

"yle değil. Merak etmeniz çok doğal ve ben de sormanızı bekliyordum." Boğazını temizliyor. "Gerçekten belirli bir şey yoktu ama birçok şey vardı. Biz sadece... aşkımızı kaybettik, sanırım? Çocuklarımız oldu ve ben deli gibi çalışmaya başladım ve... kesinlikle ona ve evliliğimize öncelik vermedim; bunu kabul ediyorum. O yakınlaşmak istemeyi bıraktı, ben de denemeyi bıraktım. Her şey hakkında sürekli kavga etmeye başladık..." yüzünü buruşturuyor, "ve sonra bir tür kayıtsız mı olduk?" Devam etmeden önce biraz gergin görünüyor. "Aramızda kalsın, SJ'den sonra ayrılmayı planlıyorduk ama bir gece işim için bir etkinliğe gitmiştik, içiyorduk ve olaylar birbirini izledi ve... sonra Isla'mız oldu. O doğduktan sonra iki yıl daha yaşadık ve sonra bir gün bana taşınacağını söyledi ve ben... onu durdurmaya çalışmadım."

"Hiç danışmanlık almayı denedin mi?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Ben denemek istemedim, o da istemedi. Anneleri olarak ona çok saygı duydum ve duyuyorum ama birlikte büyümedik. Başarılı bir evliliğin olması gerektiği gibi değil. O benden daha fazlasını istedi ve benim verecek daha fazla şeyim yoktu. Geriye dönüp baktığımda, daha fazla denemeli miydim ya da bu bir fark yaratır mıydı diye merak ediyorum. Belki de bir daha bir araya gelemeyecek kadar ayrı yollara sapmıştik." Yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi belirliyor ve merak ediyorum, eğer o hala hayatta olsaydı bir parçası tekrar denemeye istekli olur muydu?

"Evli olmaktan hoşlanmadığını mı düşünüyorsun?"

"Hayır, arkadaşlığı ve eve gelip birlikte bir aile kurabileceğim birinin olmasını sevdim. Bazen bazı evlilikler yürümüyor."

"Anlıyorum." Başımı salladım. "Kendini tekrar evlenirken görüyor musun?"

"Bunu göz ardı etmiyorum," diyor. "Muhtemelen kendimi harika bir koca olarak satmadığımın farkındayım..." Biri bize içkilerimizi getirdi, onun viskisini onun önüne, benim kozmopolitimi de benim önüme koyduktan sonra hızla kayboldular. "İkimiz de mutlu değdik."

"Anladım." Başımı salladım. "Bilmek istediğim tek şey buydu." *Pek sayılmaz. Başka sorularım da vardı ama bekleyebilecek şeyler hakkında konuşarak gerçek mahremiyetimizin olduğu tek gecemizi mahvetmek istemedim.*

"Şimdi bir sorum var." Öne doğru eğiliyor, elimi ağzına götürüp nazikçe öpmeden önce parmağını parmak eklemlerimde gezdiriyor. "Aramızda oldukça büyük bir yaş farkı olduğunu biliyorum ve benim de çocuklarım var ve... sanırım tüm bunlar hakkında aklının nerede olduğunu bilmek istiyorum."

"Çocuklarınız olduğunu biliyorum," diye şaka yapıyorum.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Sadece eğlenmek mi istiyorsun? İstiyorsan sorun değil. Sadece bunun hakkında konuşmamız gerektiğini hissediyorum."

Başımı yavaşça sallıyorum. "Hayır, bundan daha fazlasını istiyorum... seninle, eğer ilgilendiğin bir şeyse."

Bana öyle bir gülümsüyor ki neredeyse nefesim kesilecek. "Sanırım ilgilenmekten fazlasını yaptığımı biliyorsun."

Aynı fikirde olduğumuz düşüncesi içimde heyecan yaratıyor. "Belki de çocuklara henüz söylememeliyiz?"

"Hayır..." Başını iki yana sallar. "Bence biraz beklemeliyiz."

"Sence Margot bir şeylerden mi şüpheleniyor?" Ellerimi gergin bir şekilde oynatıyorum. "Sadece bir his."

Yeşil gözlerinde bir parça endişe görüyorum. "Ben de aynısını düşündüm ama... Margot lafı dolandırmama konusunda oldukça iyidir. Eğer bir şey olursa, sana karşı bir şeyler hissettiğimden ama hiçbir şey olmadığından şüphelenebilir."

"Sadece dikkatli olmamız gerekiyor, özellikle de evimizde."

Ağır konuşmayı bitirdiğimizde, daha hafif şeylere geçiyoruz ve dürüstçe söyleyebilirim ki bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi ilk buluşma.

Restorandan el ele çıkarken arsız bir sırıtışla "Seni tekrar görebilir miyim?" diye soruyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Başka bir randevu gibi mi?" Başını sallıyor.

"Onun gibi bir şey."

Bir saat sonra, evden yirmi dakika uzaklıktaki terk edilmiş bir otoparkta, Mercedes'inin arkasında, ailelerinin arkasından gizlice dolaşan iki genç gibi öpüşüyoruz.

"Geri dönmeliyim," diyorum ona öpücükler arasında. Kucağına oturdum, öpüşürken sikine sürtünüyorum ve bir parçam onu almak istiyor

Pantolonunu çıkarıp kuru sekse geçebiliriz. Saat on bir buçuğa yaklaşıyor ve benim ondan en az yirmi dakika önce gelmem planlanmıştı.

"Tamam," diyor beni öpmeye devam ederken bile.

birbirini ağızla yutarken ben de onun kirli çenesini kavırıyor, parmak uçlarımı derinin üzerinde gezdiriyorum.

"Rowan."

"Günüşiği," diye homurdanıyor boynuma karşı, sonra dişlerini derime geçirip dilini üzerinde gezdiriyor.

"Geç oluyor."

"Biliyorum, lanet olsun. Daha sonra odana gelebilir miyim?" diye soruyor, sesinde bir parça çaresizlikle.

"Dikkatli olacağımızı söylediğimizi sanıyordum."

"Öyleyiz. Sessiz olacağım. Bir şey yapmamız gerekmiyor, ben sadece... senin yanında olmayı seviyorum ve senden uzakta çok fazla zaman geçiriyorum. Ve daha da kötüsü, senin yanında daha fazla zaman geçiriyorum ama sana istediğim gibi dokunamıyorum." Alnını omzuma koyuyor ve bir nefes veriyor.

"Tamam, ama herkesin tekrar uyuduğundan emin olana kadar olmaz."

Özellikle sürdüğüm ruju önceden düşünmüştüm ve hem ağızımın etrafındaki kaçınılmaz halkayı hem de bu gece yaptığımız tüm öpüşmelerden dolayı onun her tarafındaki parlak kırmızıyı düzeltmeye yardımcı için makyaj mendilleri getirmiştım. İkimiz de temizlendikten ve rujumu yeniden sürdükten sonra eve doğru yola koyuldum.

Ön kapıdan içeri girdiğimde River ve Margot'yu kanepede bir slasher filmi izlerken görüyorum. River izliyor, Margot ise parmaklarının arasından ve yarı açık gözleriyle bakıyor gibi görünüyor. İçeri girdiğimde bir çılgılık atıyor ve sadece benim olduğumu görünce iç çekiyor.

"Yatmadan hemen önce izlemek iyi bir fikir gibi mi görünüyor?" Onu açıkça korkutan bir şeye maruz bıraktığı için River'a ters ters bakarak soruyorum.

"Bu onun fikriydi!" River kıkırdarak söylüyor.

Margot filmi durdurdu ve bana baktı. "Akşam yemeğin nasıldı?" Bana göz kırpmıyor.

"Harika," diyorum ona.

"Row henüz eve gelmedi," diyor River örtünmenin bir parçası olarak, "ama şimdi sen buradasın, ben dışarı çıkıyorum."

"Bu kadar geç saate kadar kaldığınız için çok teşekkürler," diyorum ona ve umarım satır aralarını okuyabilir. *Bu gece bize yardım ettiğin için teşekkürler.*

"Kayıt için iyi olurduk. Saat gece yarısı bile değil," diye ekliyor Margot telefonunu çıkarırken.

"Yani en sevdiğim yeğenlerimle takılamayacak mıyım?" River deri ceketini giyerken ona kuşkulu bir bakış fırlatıyor.

"Biz senin tek yeğenleriniz," diye kuru bir şekilde cevap veriyor.

"İşte bu yüzden benim favorimsiniz!" Eğiliyor ve kızın alnına bir öpücük konduruyor. "Filmi kapat ve yatağa git," diyor ona.

Onu ön kapıdan çıkarken takip ediyorum ve kapıyı kapatıyorum. "Her şey yolunda gitti mi?"

"Evet, her şey ," diyor bana gülümseyerek. "Rowan nerede?" "Köşede."

Kıkırdıyor. "Dostum, senin için gerçekten deli oluyor. Yıllardır böyle olmamıştı."

"Ne gibi?"

Bir süre tereddüt ediyor ve ensesini kaşıyor. "Hafif, diyebilirsin sanırım? Son birkaç yıldır çok gergin ve stresliydi. Sanki nefes almaya vakti yokmuş gibi, hatta nasıl nefes alacağını bile bilmiyormuş gibi. Çocuklar onun ana mutluluk kaynağı ama ben onun kardeşiyim ve bir süredir onda bir şeylerin eksik olduğunu biliyordum. Sana boğulduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?" Omzumu dürtüyor. "Sanki ona birden fazla şekilde cankurtaran salı atmışsın gibi."

"Vay be." Bunların bir kısmı hakkında zaten bir şeyler hissediyordum ama bunu ona en yakın kişiden duymak çok farklı.

"Oh, ve Isla?" Eve doğru başını sallıyor. "O da senin için deli oluyor." Arabasına doğru geri geri yürümeye başlamadan önce duraksıyor. Merdivenlerden koşarak inmeden önce son bir el sallayışla, "O gün markette sana zorbalık ettiğimiz için gerçekten çok mutluyum," diyor.

İçeri döndüğümde Margot hâlâ kanepede oturuyordu. "Yatmaya gitmiyor musun?"

"Bir dakika içinde. Sadece seninle konuşmak istedim."

"Elbette, ne oldu?" Soruyorum ve kestane rengi gözleri hemen sulanmaya başlıyor. "Margot, sorun ne?" Kanepede yanına oturuyorum ve elini kendime doğru çekiyorum ama hemen burnunu kıvrıp elini geri çekiyor. "İsla bu gece onu yatırmak için ne senin ne de babamın burada olmamasına çok üzüldü."

Gözlerim merdivenlere kayıyor, babasına olan hislerimi çözmeye çalışırken üst katta zaten sevdiğimi bildiğim minik insanı düşünüyorum. "I

bir gece için iyi olacağını düşündüm."

"Ben de ve belki de sadece bir kerelik bir şeydi ama... Isla zaten sana çok bağlı ve umarım küçük kız kardeşime zarar vermeyi planlamıyordur."

"Margot, bu konuda endişelenmene gerek yok. Asla yapmam."

"Ayrıl-san ya da istemene neden olan bir şey olsa bile..." Sözünü kesiyor. "O sadece altı yaşında ve çok şey kaybetti. Lütfen kaybetmeyi atlatması gereken başka bir şey daha olmasın," diyor ve başka bir şey söylemeden kalkıp üst kata çıkıyor.

CHAPTER TWENTY

ROWAN

River, Margot'nun muhtemelen hâlâ uyanık olduğunu söyledi, ben de eve varır varmaz iyi geceler dilemek için yukarı çıktım. Odasına gittiğimde kapısının ardına kadar açık olmasına şaşırdım.

"Tak, tak," diye sesleniyorum eşikten.

Margot yatağında uzanmış Netflix'te geziniyor. "Selam baba," diyor bana bakmadan, sesini neredeyse sıkılmış gibi çıkaran bir tonla. Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Pekala, bana son zamanlarda neler olduğunu anlatmak ister misin?"

"Hiçbir şey." Omuz silkiyor ve ben de televizyonun önüne geçiyorum.

Televizyon

durduğum yerin arkasındaki duvara monte edilmiş, ama yine de onun görüşünün çoğunu engellediğimi biliyorum.

"Margot." Ses tonum eşit ama sert çünkü ona kızgın da tavırlarından hoşlanmıyorum.

"Ellie'ye söyledigime ve River Amca da muhtemelen sana söyleyeceğine göre, Isla yatma vakti geldiğinde küçük bir sinir krizi geçirdi çünkü ne sen ne de Ellie onu yatırmak için burada değildiniz. Bir süre sonra sakinleşti ama bu gece hiçbirimizin yeterince iyi bir ikame olamaması garipti." Yatakta doğruldu ve merakla bana baktı. "Ellie Şükran Günü için mi kalıyor?"

Bildiğim kadarıyla hiçbir şey doğrulanmadı, o yüzden bunu nereden duyduğunu merak ediyorum. "Bunu nereden duydun?"

"Bu doğru mu?"

"Bunu düşündüğünü biliyorum."

"Görünüşe göre SJ ve Isla'ya söylemiş ve onlar da çok heyecanlanmışlar."

Onlara bu kadar erken söylemeyi planladığını fark etmemiştim ama acaba ona açıkça sordular da ne diyeceğini bilemedi mi diye merak ediyorum. SJ

Şükran Günü'nü seviyor, bu yüzden eğer konu geçerken açılırsa, ona kalmayı planlayıp planlamadığını sorduğunu görebiliyorum. "Tamam, bunda ne sorun var? Ohio pek yakın sayılmaz, Margot."

"Bu biraz garip değil mi? Yani, o bir dadı. Ben olsam ona ailem demezdim. Neden tatil için kalsın ki?"

Kaşlarımı çatıyorum çünkü şu anda kendi kızımı zar zor tanıyorum. Margot düşünceli ve genellikle diğer insanların duygularına karşı çok duyarlı ve hiç kimsenin kendini dışlanmış hissetmesini istemeyen biri. "Margot, sana ne oldu böyle? Bu sen değilsin ve gördüğüm bu yanını sevmiyorum."

"Sadece Isla ve SJ'nin ona çok bağlandığını düşünüyorum ve o gittiğinde ne olacak?" Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve annesine ne kadar benzediğini görünce bir an için afallıyorum. "Isla çok genç ve... Ellie onun annesi değil."

"Kimse öyle olduğunu söylemedi ve Ellie de annesi olmaya çalışmıyor. Hiç kimse annenin yerini alamaz."

Bunun anneleri hakkında olmasını beklemiyordum ama mantıklı.

"Belki ben ve SJ için değil ama Isla annemi zar zor hatırlıyor ve büyüdükçe anıları daha da solacak. Ve... Ellie?" diyor, muhtemelen onların yanında ona sadece Elianna diye hitap ederken benim ona takma adıyla hitap etmeme şaşırmış.

Yatağının kenarına oturmak için hareket ediyorum. "Son zamanlarda seni bu kadar üzen şey bu mu?"

"Sadece incinmelerini istemiyorum."

"Kimse bunu istemez, Margot."

"Ellie giderse, hayatlarında onlara bakması gereken bir kadını daha kaybedeceklerini göremiyor musunuz? Annem hayatta olsa bile, çocukların dadılarına bu kadar bağlanmalarının bir nedeni var. Çünkü onu bir anne figürü olarak görüyorlar. Baba, bu roket bilimi değil ve sen onu sevdiğin için bunu göremiyorsun gibi hissediyorum." Hiçbir şey söylemiyorum çünkü bu gece kimseyle bu konuşmayı yapmaya hazır olmadığım için ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Margot sessizliğini onay olarak algılamış olmalı ki, beni kızdıracak şekilde devam ediyor. "Ben de öyle düşünmüştüm... İkinizin arasında bir şeyler mi var?"

Bu konuşmaya devam etmek istemediğim için yatağımdan kalkıyorum. "Margot, endişelerini anlıyorum ama bu konuda endişelenmek senin işin değil."

Alay ediyor ve gözyaşlarını siliyor; yüzündeki öfkeyi görebiliyorum. "Ne için endişelenmek benim işim değil? Kardeşlerim için mi? Birinin yapması gerek!"

diyor, sesini konuştuğundan biraz daha yükselterek.

Damarlarımda öfke kabarıyor. "Öncelikle ses tonuna dikkat et genç bayan. Kardeşleriniz için endişelenmediğimi mi sanıyorsunuz? Tek yaptığım siz için için endişelenmek."

"Soruma cevap ver, baba." Ayağa kalkıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"Sana hiçbir açıklama borçlu değilim. Ben *senin* babanım."

"Uygun olduğunda, elbette!" diye savunuyor ve ben bu genel tepkisi ve tavrı karşısında şok oluyorum.

Devam etmesi için cesaretlendirerek ona ters ters bakıyorum. "Bunu bana tekrar söylemek ister misin?"

"Ellie işe başlamadan önce eve sekizden önce nadiren geliyordun, şimdi birdenbire yatmadan önce Isla'ya kitap okumaya ve SJ'nin maçlarına gitmeye mi başladın? Eve erken mi geliyorsun? Sanki tüm bu yeni davranışları onu etkilemeye çalıştığın için benimsemişsin gibi." Başını bana doğru sallıyor. "Ve bunu inkâr etmemen, bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Bu daha da kötü! Şimdi de onunla mı çıkıyorsun? Ve işler kötüye gittiğinde, burada kalıp senin için çalışmasını ve onlara bakmasını mı bekliyorsun? Hayır, senin yüzünden onu kaybedecekler. Gerçekten bu kadar bencil olamazsın."

Benim hakkımdaki düşüncelerini duymak kalbimin göğsümden sökölüp alındığını hissettiriyor. O incindiği için ben de inciniyorum ve o kızdığı için ben de kızıyorum. Haklı olduğundan ve onlara en iyi baba olmaya çalıştığım halde bencil endişeleniyorum. Ve düşüncelerime anlam veremediğim için aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. "Cezalısın."

"Ne için? River Amca'nın söylemeyeceği gerçeği mi söylüyorsun?" diye alay ediyor. "Hayır," diye , "çünkü çizgiyi çok aştın ve nerede benimle bu şekilde konuşabileceğin fikrine kapıldın."

"İyi. Birinin size bunu söylemesi gerekiyordu ve bilginiz olsun, ikinizin de izlerinizi örtme konusunda bir derse ihtiyacınız var. İkiniz de bu gece gizemli bir şekilde evden çıktınız, ikiniz de eve sanki randevudaymışsınız gibi giyinerek geldiniz ve o senin gibi kokuyor, sen de onun gibi kokuyorsun." Yatağındaki yastıkları savurmadan önce bana ters ters bakıyor. "Madem bana 'bir açıklama borçlu değilsin', o zaman neden yalan söylüyorsun?"

"Çünkü her zaman olan biten her şeyi bilmen gerekmiyor. Bu seninle ilgili değil, Margot. Bu benimle Elianna arasında."

"Ben de tam olarak bunu diyorum baba." Yatağına uzanıyor ve komodinin üzerindeki lambayı kapatıyor. "Anladım, cezalıyım. Artık yatabilir miyim? I

İlk ders tarih sınavım var." Televizyonu kapatıyor, bana sırtını dönüyor ve saniyeler sonra bir burun çekme sesi duyuyorum.

"Margot..."

"Sadece git baba, lütfen."

Ona ne diyeceğimi bilemiyorum. Günün sonunda ona yalan söylemiştim ve sanırım bu onun biraz incinmesine neden oldu. Yavaşça odasından çıkmadan önce ona "En çok seni seviyorum," diyorum.

Ellie'yi merdivenlerde otururken gördüğümde üzüntü ve öfke arasında bir yerde sıkışıp kaldım. Bağır mıyorduk ama muhtemelen her şeyi duyacak kadar sesimiz çıkmıştı. Yüzündeki ifade benimkiyle uyuşuyor ve Isla ile SJ'yi kontrol edip hâlâ uyuduklarını gördükten sonra onu aşağıya kadar takip ediyorum. Onu yatak odama götürüyorum ve o da karşımdaki yatağa oturuyor.

"Ne kadarını duydun?"

"Hepsi," diyor. "Eve döndüğümde yaptığımız konuşmadan sonra, hayal kırıklığında daha fazlası olduğunu düşündüm."

Ellie'ye ne söylemiş olabileceğini merak ederek ve bana söylediği gibi bir şey olmamasını umarak iç geçiriyorum. "Özür dilerim, bu işe bulaştın. Sana ne söyledi?"

"Özür dilemeyin. Ben de aynı şekilde ilgiliyim. Bana aramızda bir şey olup olmadığını sormadı. Sadece Isla'nın fazla bağlandığını düşündüğünden ve yatmadan önce olanlardan bahsetti."

Ceketimi çıkarıp köşedeki şezlonga attıktan sonra onun yanındaki yatağa oturuyorum. "Benim bencil olduğumu düşünüyor."

"Bencil değilsin Rowan. Daha önce hiç böyle bir durumda bulunmadığım için nasıl bir yol izleyeceğimi ben de tam olarak bilmiyorum ama bence bu durum muhtemelen seni annesi olmayan başka bir kadınla görmesinden ve aynı zamanda SJ ve Isla için endişelenmesinden kaynaklanıyor. Onlar için endişelendiğini düşünüyorum ve bunu anlıyorum. Benim de tereddütlerimin bir kısmı buydu." Elini benimkinin üzerine koyuyor ve nazikçe sıkıyor. "Sen iyi bir babasın."

Gözlerimin yavaşça kapanmasına izin verdim, önceki öfke ve üzüntünün yerini kendimdeki hayal kırıklığının aldığını hissettim. "Bana bunu tekrarlatma." *Özellikle de şu anda öyle hissetmediğim için.*

"Bu konuşmayı onların hayatına sokmayı seçtiğiniz herhangi biri hakkında yapacak olmanız mümkün. Belki de Margot hazırlıklı olduğunu düşündü çünkü senin biriyle çıkman fikrine sıcak bakıyordu. Seni başka biriyle görmekten çok farklı." Denediğini biliyorum.

ama tek odaklanabildiğim Margot'nun bana *bencil* demesi. Başka bir şey söylemeden ayağa kalkıyorum ve gömleğimin düğmelerini açmaya başlıyorum. "Bana ne düşündüğünü söyleyebilir misin?" Ellie soruyor ve sesinde duyduğum gerginlikten nefret ediyorum. Sanki bu durumun acısını ondan çıkaracağımı düşünüyor. Onu suçlamıyorum ve umarım bunu düzgün bir şekilde ifade edebilirim.

"Anneleri bana bencil derdi. Sık sık. Kızımın bunu söylediğini duymak... sanırım beni geçmişe götürdü. Bianca işimi ondan daha çok önemseydiğimi söylerdi... onlardan..." Geç kaldığım ya da çocuklara söz verdiğim bir şeyi kaçırdığım için ettiğimiz kavgaların sayısını hatırlayarak iç geçiriyorum. "Bana bir gün uyanacağımı ve çocukların beni zar zor tanıyacağını söyledi." Boğazımı temizliyorum. "Onlara görünme konusunda gerçekten daha iyi olmaya çalıştım. Sanırım yeterince iyi olamadım."

"Rowan, sen zorlu bir işi olan bekar bir babasın. Ancak bu kadarını yapabilirsin. Benim çocukluğumda babamla geçirdiğim daha fazlasına sahipler," diyor ve beni yatıştırmaya çalışmadığını bilsem de öyle hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Evet ve daha fazlasına sahip olmayı diliyorsun," diyorum diğer kıyafetlerimi çıkarıp bir çift eşofman giyerken.

"Elbette, ama bunun onun hatası olmadığını biliyorum."

Banyoya giriyorum ve aynada kendime bakıyorum. Burada ne kadar kaldığımı bilmiyorum ama Ellie içeri giriyor ve tezgahın kenarına oturup bana bakıyor.

"Bir hayatın olmasına izin var, Rowan." "Ama benim sana sahip olmaya iznim yok."

Kıkırdıyorum. "Kim demiş?"

"Görünüşe göre neredeyse on yedi yaşındaki kızım."

Ellerine bakıyor ve üzüntüsü her halinden belli oluyor. "Biraz ara vermek ister misin..."

"Hayır," diyorum ona, ne söylemeyi planladığını zaten biliyordum. "Artık biliyor. Bunu bitirmenin ne anlamı olabilir ki?" Bu düşünce beni çok etkiliyor ve bakışlarımı onunkilere çeviriyorum. "Gitmeyi planlamıyorsan tabii?"

"Hayır..." Alt dudağı hafifçe titriyor ve bakışlarını benimkilere çevirdiğimde gözleri sulanıyor. "Bakıcılığını yaptığım çocuklarla aramda her zaman sağlıklı bir mesafe bırakmaya çalıştım. Her zaman ayrılmam için bir planım vardır ve... bağlanmamak için elimden geleni yaparım." Burnunu ve gözlerinin altını ovuşturuyor. "Ve çoğu zaman işe yarıyor. Onlardan ayrıldığımda elbette üzülüyorum ama... senin çocuklarınla..." Sözüünü kesiyor. "Onları terk etme düşüncesi"

normalden daha fazla acıtıyor. Ve bunu bir süredir biliyordum gibi hissediyorum. Isla'yla markette tanıştığımda annesi için gözyaşı döktüğünden beri."

Şok içinde ona baktım. "Ağladı mı?" Bunu bilmiyordum. *Benimle buluşmaya gelmesine şaşmamalı.*

"Evet... umm... Sana hikayenin tamamını anlatmadım. Saklamıyordum, sadece biraz unutmuşum ve River'a kızmanı istemedim." Üzüntüyle kıkırdıyor. "Tek başınaydı; sanırım raflara tırmandığından bahsetmişim. Ona kiminle olduğunu, annesiyle olup olmadığını sordum, hayır dedi ve annesinin öldüğünü söyledi." *Isla'nın annesi hakkında konuştuğunu hiç bilmiyordum ve bu durum, görmediğim işaretler olup olmadığını merak etmeme neden oldu.* "Ona benimkinin de öldüğünü söyledim ve bilmiyorum, belki de kendini rahat ya da güvende hissetti ama gözleri doldu ve sonra bana sarıldı. Sanırım o zamandan beri bağlıyım." Başını sallıyor ve bana bakıyor. "Ama onların annesi olmadığını biliyorum ve Tanrım, umarım Margot onun yerini almaya çalıştığını düşünmez. Jacqueline bu işi bir parçam geçmişi yeniden yazmaya çalıştığı için kabul ettiğimi düşünüyor. SJ ve Isla için kız kardeşlerim için yaptığımdan daha iyisini yapmak... ve Margot için, birinin benim için olmasını dilediğim kişi olmak." Elini kaldırmadan önce duraklıyor ve yenilgiyle kalçasına indiriyor. "Ama şimdi benden nefret ediyor. Bu yüzden..." Ellie'nin çocukluğunu düşündükçe içimi bir hüznün kaplıyor; çocuklarımla şu anda içinde bulunduğu durumu ve annesiz, ne kadar yanlarında olmaya çalışsam da anlayamadığım bir şey olduğunu.

Ona başımı sallıyorum ve ellerimi omuzlarına koyarak bakışlarını benimkilerle buluşmaya zorluyorum. "Senden nefret etmiyor ve beni dinle Ellie... Sana sahip oldukları için çok mutluyum. Onun yerini almaya çalışmadığını biliyorum ama Margot bir konuda haklıydı. Sen onlar için bir anne figürsün ve onları senin kadar önemseyen biri olduğu için çok mutluyum." Onu kollarıma çekiyorum ve önce alnına sonra burnuna bir öpücük konduruyorum. "Lütfen ağlama."

"Sadece Margot ile aranızda bir gerginliğe neden olmak istemiyorum. İyi bir dadı-"

Ona bakmak için geri çekiliyorum. "Bence sen dadı olmanın çok ötesine geçmişsin, öyle değil mi?" Araya giriyorum.

"Sanırım."

Yüzünü avuçluyorum ve başparmaklarımı yanaklarının üzerinde gezdiriyorum. "Tahmin etmeye gerek yok. Sen onlar için iyisin. Hepsi için. Margot da dahil, şu anda bunu göremese bile. Ve bana iyi geliyorsun. Beni

onlar ve benim için daha iyi olmak istiyorum. Tüm bunları çözeceğiz ama bizi terk etmene izin vermeyeceğim." Dudaklarımı usulca onunkilere bastırıyorum. "Buna ben de dahilim bu arada."

"İstemiyorum... ve daha önce de sonsuza kadar ara vermekten bahsetmemiştim." "Kaçmana hiç izin vermeyeceğim. Bir saniyeliğine bile."

Dün gece Ellie'yi bir şekilde benimle kalmaya ikna ettim ve uyandığımda onu hala yatakta benimle bulduğumda çok şaşırdım. Kolum, sırtı bana dönük bir şekilde ortasına dolanmış ve umarım her gece burada olacağı bir zaman gelir. Omzunun arkasını öpüyorum, sonra yavaşça boynuna ve yanağına öpücükler konduruyorum, sonra bana karşı kıpırdanıyor ve bu sırada sikime sürtünüyor.

"Mmm." İnliyor ve bu ses eşofmanımın içindeki kalınlaşma için hiçbir şey yapmıyor. Kollarımda dönüyor ve gözleri yavaşça açılıyor. Yatakta benimle olduğunu fark etmesi bir saniye sürmüş olmalı çünkü yüzünde uyku bir gülümseme beliriyor ve sonra gözleri açılıyor. "Kahretsin!" diye fısıldıyor. "Saat kaç?" Onu daha sıkı tuttuğumda ve burnumu onunkine sürttüğümde kalkmaya gidiyor. "Erken. Henüz kimse uyanmadı."

Yumuşak bir iç geçiriyor. "Gitmeliyim," diyor ama benim onun için başka planlarım var.

"Henüz değil," diye mırıldanıyorum ellerimi tişörtünden yukarı kaydırıp göğüslerini avuçlarken. "Beş dakika."

Bakışlarını bana dikiyor. "Beş dakika Rowan," diyor SJ ve Isla'ya karşı kullandığı sert ses tonuyla ve ben kıkırdıyorum.

"En fazla on," diyorum onu üstüme doğru çekerken. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve ben de iki elimi teslimiyetle havaya kaldırıyorum. "Hey, burada ne kadar kalacağın sana bağlı. Ne kadar erken gelersen, o kadar erken gidebilirsin." Ona sırtıyorum ve yüzünde muzip bir ifade beliriyor. Bileğinden tutup hareketlerini durdurduğumda sikimi eşofman altımdan çıkarmaya gidiyor ve merakla bana bakıyor. "Ben de merak ediyordum..." Elimi yukarı uzatıp başparmağımı örtülü seksinin üzerinde gezdirirken ona söylüyorum. "Eğer seni böyle boşaltabilirsek."

"Ne gibi?"

"Kıyafetlerimiz üzerimizdeyken. Geçen hafta bunu keşfetme şansımız olmadı." Kalçalarını kavıyorum, onu sikimin üzerinde hafifçe ileri geri sallamadan önce kendime doğru daha sıkı çekiyorum.

"Oh." Sözcük bir hava fişkırmasıyla ortaya çıkıyor ve kendine biraz kaldıraç sağlamak için avuçlarını göğsümün üzerine düz bir şekilde koyuyor. Kalçalarını hareket ettirmeye başlıyor, her vuruşta daha da yaklaştığını hissedebildiğim yüksekliğin peşinden gidiyor. Kendini ileri geri hareket ettiriyor ve daha hızlı hareket etmesine yardımcı olmak için ellerimi bacaklarından kalçalarına doğru takip ediyorum.

"Çok iyi gidiyorsun bebeğim. İyi hissettiriyor, değil mi?" "Evet..." diye kekeliyor. "Senin için de mi?"

"Sikeyim evet," diyorum ona. "Beni bu şekilde de boşaltacaksın, günışığım."

Yavaşlıyor, yavaşça sallanırken ikimizi de kızdırıyor ve kalbim aletimdeki zonklamayla aynı anda atmaya başlıyor. O aşağı inerken ben yukarı doğru itmeye başlıyorum ve kısa sürede mükemmel bir ritim buluyoruz. Elleri omuzlarıma doğru hareket ederek ağırlığını değiştiriyor ve ben de ellerimi gömleğinin üstünden yukarı kaydırarak ağzımda olmasını dilediğim o çakıllı çıkıntıları buluyorum. Nefes nefese kalmasına neden olan sürekli dairesel bir harekete karar vermeden önce başparmaklarımı her ikisinin de üzerine sürüyorum.

"Aman Tanrım." Hareketleri daha düzensiz hale gelirken gözleri sıkıca kapanıyor. "Boşalacağım."

Taşaklarım serbest bırakma ihtiyacıyla ağrıyor ve doruğa ulaştığında onun çok gerisinde kalmayacağımı biliyorum. "Rowan, oh Tanrım, tam orada."

"Ne istersen al, bebeğim." Bana biniyormuş gibi hareket ediyor ve sonra ağzı açık kalıyor ve orgazmın onu yıkamasını izliyorum, ama durmuyor, sadece kendini bana sürtmeye devam ediyor. Elleri kalçalarıma doğru hareket ederken onu tekrar sıkıca kavıyorum ve kendini bana daha da sert sürtmeye başlıyor. "Kahretsin, oradayım. Bizi bu şekilde boşalttığın için inanılmazsın." İnliyorum ve tam sınıra geldiğimde ellerimden birini tutuyor ve parmaklarımdan birini ağzına götürüyor. Hem seksi hem de utangaç bir şekilde göz kırpmadan önce hafifçe ısırtıyor ve sonra boşalıyorum, pantolonumun içine sperm ipleri fırlatıyorum.

CHAPTER TWENTY-ONE

Elianna

Rowan'ın odasından çıkarken vücudum az önce yaşadığım orgazmın etkisiyle hâlâ uğulduyor. Duş almak için odama gidiyorum ve Margot'ya bu konuda nasıl yaklaşacağımı anlamaya çalışıyorum. Bana karşı biraz soğuk davranacağını tahmin ediyorum ve bunu nasıl düzelteceğimi düşünürken içimi bir endişe kaplıyor.

Babasıyla yatmayı bırakması bir başlangıç olabilir.

Aklımdan bir düşünce geçiyor ve kahvaltıya başlamak için mutfığa giderken iğneleyici bilinçaltımı görmezden gelmeye çalışıyorum. Saat altı buçuk civarında Rowan iş kıyafetlerini giymiş olarak yatak odasından çıkıyor ve onu böyle görünce içimde oluşan cızırtıyı durduramıyorum. Arkamdan geliyor, göğsünü sırtıma bastırarak beni tezgâha yaslıyor. Kulağıma sokulmadan önce boynuma ve ardından omzuma bir öpücük bırakıyor. "Bana öyle bakamazsın. Seni bu tezgâhın üzerine yatırmak istiyorum ama yapamayız."

Dönüp ona bakmadan önce dudaklarının altında ürperiyorum. Gözlerimi giydiği lacivert takım elbise ve beyaz gömlekte gezdirirken ona "Güzel görünüyorsun," diyorum.

"Bu hiç yardımcı olmuyor." Dişlerini alt dudağına gömüyor ve kahve yapmak için Keurig'e gitmeden önce bakışlarını üzerimde gezdiriyor. "Margot'nun birazdan ineceğini biliyorum. O gidene kadar kalmamı ister misin? Her ihtimale karşı..." Yüzünü buruşturuyor ama ben imayı duyuyorum. *Muhtemelen, daha doğrusu büyük olasılıkla, bir tavır kalıntısı olacak ve onun bunun acısını benden çıkarmasını istemiyor.*

Başımı salladım. "Bence en iyisi sen olmadan denemem." "Ellie..."

Isla'nın sandviçini beslenme çantasına koyarken ona "İyi olacağım," diyorum ve dönüp ona bakıyorum. "Onunla konuşabilmeliyim. Özellikle de... bir süre burada kalacaksam..."

"Tamam, nasıl gittiğini bana haber ver." diyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

"Yapacağım," diyorum ve dudaklarıma son bir öpücük kondurup gidiyor.

Yirmi dakika sonra Margot'nun merdivenlerden indiğini ve ön kapıya giderken mutfağı tamamen atlayarak fuayeden geçtiğini duyuyorum.

"Margot," diye sesleniyorum arkasından, fuayeye doğru ilerlerken onu arkası dönük ve eli kapı kolunda görüyorum. Veda etmeyi bile planlamamış olması içimi acıtıyor. Omuzlarının çöküşünü ve yüzünü bana dönmesini izliyorum.

"Evet?" Yüzünde boş bir ifade var ve gözleri altlarında torbalarla hafif kırmızı görünüyor.

"Bunu... bu şekilde öğrenmemeliydin," diyorum dürüstçe ve o da kıkırdıyor.

"Açılış cümle bu mu?" Başını sallıyor ve ben ondan yayılan öfkeyi hissedebiliyorum. "Hayır, bu doğru. Açılış cümle *benim arkadaşım ya da dadım olmak istemediğindi*. Üvey annemi hedeflediğini fark etmemiştim." Çenesini hafifçe kaldırdı. "Zahmet etme, çünkü bunlardan birine ihtiyacım yok ya da istemiyorum."

"Bana kızgın olduğunu biliyorum ve çok üzgünüm."

Gülmeye zorluyor. "Ne için? Bana yalan söylediği için mi? Dur tahmin edeyim. Babam Gabe'le aramdaki tüm dramı biliyor."

"Hayır, güveninize ihanet etmem. Benden bu konuda bir şey söylemememi istedin ve ben de söylemedim. Ve sana yalan söylemedim, Margot. Beklemiyordum... Altı yıldır kimseyle ilgilenmedim. Bunun değişeceğini düşünerek dadılık işine girmeyi kesinlikle beklemiyordum." Bir şey söylemeyince ona bir adım daha yaklaştım. "Seni ne mutlu eder? Söyle bana."

Alay ediyor. "Fark eder mi?"

"Duyguların baban ve *benim* için çok şey ifade ediyor ve ne olursa olsun, tüm bunlar onu incitiyor. Senin bu kadar incinmiş olmandan nefret ediyor."

"Okula gitmem gerek." Bana dönmeden önce kapıyı açtı. "Cezalı olduğumu biliyorum, bu yüzden antrenmandan sonra evde olacağım," diyor kapıdan çıkmadan önce başka bir şey söylemeden.

Çok geçmeden Isla o gün için giyinmiş olarak merdivenlerden iniyor ve Sawyer'dan önce aşağıya inmesine şaşıyorum. "Selam, Isla! Şuna bak, gitmeye hazırsın."

"Öyleyim!" Önüne biraz yulaf ezmesi koyduğum sırada bar taburelerinden birine tırmanıyor.

"Çok sıcak." Onu işaret ediyorum ve kaşığı eline almadan önce başını sallıyor. "Nasıl uyudun?"

"Tamam." Omuz silkiyor. "Ama ben Margot'nun odasında yattım."

Bu açıklama karşısında ona merakla bakıyorum çünkü bu, dün gece geç saatlerde oraya gitmiş olması gerektiği anlamına geliyor. "Öyle mi? Nasıl olur?"

"Uyandım ve onun ağladığını duydum."

"Ah?" Buna katkıda bulunduğum için suçluluk duygusu içime işliyor. "Neden ağlıyordu?"

"Bilmiyorum. Söylemedi. Bazen sadece söyler." Omuz silkiyor. "Muhtemelen annem yüzünden. Sadece geceleri."

Gecelerin onun için bu kadar zor olduğunu fark etmemiş olmam kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor. *Babasıyla oynadığım o gecelerde ağlayarak uyuyabilirdi.*

"Bu çok sık oluyor mu?" Margot'yu anlamaya çalışmak için Isla'yı kullandığım için kendimi biraz suçlu hissediyorum ama zaten içine kapandığını biliyorum ve bizi tamamen dışlamadan önce ne düşündüğünü ve nasıl hissettiğini bilmek iyi olurdu.

"Mmmm." Küçük bir ısırik almadan önce yulaf ezmesine üflüyor. "Bilmiyorum."

Yanına oturuyorum ve ona bakıyorum. "Ağlıyor musun? Annen için mi?"

"Bazen," diyor bana bakmadan önce. "Öyle mi? Senin annen de ölmedi mi?"

"Bazen," diye fısıldıyorum. Başının tepesine bir öpücük kondurmadan önce tezgâha vuruyorum. "Peki, sen yemeğini bitir. Ben gidip kardeşini kontrol edeceğim."

"Oh oh, Ellie!" Isla arkamdan sesleniyor ve arkamı döndüğümde neredeyse heyecanla dolup taşıyordu. "Cadılar Bayramı'nda ne olmak istediğimi biliyorum!"

"Oh?!" Başımı yana eğiyorum çünkü bu son iki haftadır devam eden bir destan.

"Tinker Bell!" diye bağıyor. "Sence SJ benimle Peter Pan gibi giyinir mi?"

"Kesinlikle olmaz," diye arkamdan bir ses duyuyorum ve SJ odaya giriyor. "Sana söyledim; planlarım var. Yenilmezler olacağız ve Örümcek Adam kostümümü çoktan aldım."

"Peki." Isla somurtuyor.

"Belki baban seninle Peter Pan olur," diye teklif ediyorum.

SJ, Isla'nın yanına oturmadan önce homurdanır. "Evet, doğru. Bunu görmek için büyük para öderdim."

"Wendy olur musun?!" Isla'nın gözleri parlıyor ve yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor.

"Elbette, tatlım." Enerjisi bulaşıcı ve birkaç dakika önce yaptığımız konuşmaya rağmen kendimi gülümserken buluyorum.

Bir hafta oldu ve Margot benimle ya da babasıyla neredeyse hiç konuşmadı. Konuştuğunda da bu sadece Isla ve SJ odada olduğu için oluyor. Birkaç kez baş ağrısı numarası yaptı ve hatta birkaç kez odasında yemek yedi, bu yüzden bir gece Isla ve SJ yattıktan sonra aşağı inip oturma odasına geldiğinde ve bitişikteki koltuğa oturduğunda şok oldum. Rowan henüz işten gelmemiştii, bu yüzden sadece benimle konuşmak istediğini varsayıyorum.

"Bir şey izlemek ister misin?" Kumandayı ona doğru tutarak soruyorum.

"Annemle babam boşandığında on iki yaşındaydım biliyorsun," diyor ve uzatılan kolum yavaşça aşağı iniyor. "Yüzeyde yeterince şey anladığın o garip yaşta. Boşanmanın ne olduğunu ve bunun annemle babamın artık birlikte yaşamayacağı anlamına geldiğini anladım. Her şeyin nedenini anlayamıyordum, özellikle de annem ve babam sorunlarını iyi sakladıkları için. Benim önümde kavga etmezlerdi..." Omuz silkiyor. "Gerginliği hissetmedim, anlıyor musun? Ama yine de on iki yaşındaydım. Ama büyüdükçe her iki tarafta da farklı şeyler gördüm. Ama yine de annemle babamın tekrar bir araya gelmesini isteyen çocuk değildim. O SJ'ydi. O sadece altı yaşındaydı ve doğum günü mumlarını üflerken bu dileği dileyen ya da Noel Baba'ya verdiği listeye bunu ekleyen oydu.

hala ona inanıyordu. Annem çok daha mutlu görünüyordu, özellikle de Pete'le tanıştığında... erkek arkadaşıydı. Başta ben de ondan hoşlanmamıştım. O çok... her zaman mutluydu." Burnunu kıvırıyor. "Çok sinir bozucuydu, ama annem bana bunu aşmamı söyledi, çünkü etrafta takılıp kalıyordu." Gözlerini bana çeviriyor. "Burada kalmayı... planlıyor musun?"

"Eğer yapsaydım nefret eder miydin?"

Kaşları birbirine kenetleniyor ve dudakları sert bir çizgi oluşturuyor. "Sanki bu konuda söz hakkım varmış gibi bana bunu sorma."

"Hayır, ama bir ilişkide herhangi bir çatlağın nedeni olmayı asla istemem. Sawyer ve Isla bunu öğrendiklerinde, senin bununla nasıl başa çıktığına bakacaklar."

"Isla sana tapıyor."

"Elbette, ama sana taptığından daha fazla değil, Margot. Sen onun tek kız kardeşisin ve yaklaşık iki yıl içinde, her zaman belli etmese de üzerinde yürüdüğün toprağa tapacak."

"Nefret etmeyeceğim. Sadece kardeşlerime ya da babama zarar vermenden endişeleniyorum."

Kendisiyle ilgili hiçbir şey söylememesini özlemiyorum. "Onlara zarar vermeyeceğim Margot, peki ya sen?"

"Kalsan da gitsen de iyi olacağım." Omuz silkiyor ve ben ayak seslerinin merdivenlerden yukarı çıktığını duyuyorum.

"Düşünüyordum da..." Rowan verandasında otururken başlıyor. Burada da bir şöminesi var, bu yüzden normalden daha soğuk olan bu Kasım gecesinde bizi sıcak tutuyor.

"Oh? Ne hakkında?"

"İkimizin yalnız bir geceye ihtiyacı var."

"Sanırım yeni bir randevu için vaktimiz geldi." Dirseğimi sandalyenin arkasına dayayıp başımı yaslıyorum.

"Evet, ama geceleyin olanına ne dersin?" diyor bacaklarımı tutup kucağına atmadan önce. Ben de ona bir dizi

beklemesi gereken sorular çünkü devam ediyor. "River gelecek ve onlarla kalacak."

"Sadece onun evine gitmeleri daha kolay olmaz mı? Onlar buradaysa ikimizin de evde olmamasını başka nasıl açıklayacağız?"

"SJ ve Isla'ya söylememiz gerektiğini düşünüyordum. Margot genelde River'larda kalmıyor ve burada tek başına kalmasını ya da plan yapmaya zorlanmasını istemiyorum." Birkaç gündür cezalıyken Rowan onun açılmasını sağlamak için cezasını kaldırdı ama Margot bunu umursamıyor gibiydi. Hala cezalıymış gibi her gün amigo antrenmanından hemen sonra eve geliyor.

Donup kaldım çünkü onu doğru duymadığımdan emindim. "Onlara söylemeye hazır mısın?"

"Neden olmasın? Bir hafta oldu ve Margot'nun Sawyer'a söylemediğinden bile yüzde yüz emin değilim."

"Öyle olduğunu sanmıyorum."

"Ben de bilmiyorum ama bu mühletin ne kadar süreceğini bilmiyorum. Sanırım bize bunu yapmamız için bir şans vermeye çalışıyor." Yanağını okşuyor ve bana gülümsüyor. "Bunu Margot'dan daha iyi karşılayacaklar."

Başımı sallıyorum, haklı olduğunu biliyorum ama yine de bu konuda endişeliyim. "Tamam, evet, haklısın."

"SJ muhtemelen hâlâ uyanıktır. Ona şimdi söylemek ister misin, Isla'ya yarın söyleriz?"

İsteksizce başımı sallıyorum çünkü onlara söylemek konusunda gerçekten gerginim ama ilerlemek istiyorum ve gizlice dolaşmaktan yoruldum.

Sawyer'ın odasına gittiğimizde uyanıktı, yatakta oturmuş çizgi roman okuyordu. Kitabı indiriyor ve geniş gözlerle bize bakıyor. "Her ne ise, ben yapmadım."

Rowan kıkırdar. "Bana kız kardeşlerinden daha fazla gri saç verdiğini biliyorsun, evlat."

"Bana başka türlü sahip olamazdın." Rowan yatağının kenarına oturduğunda ve ben masasına yaslandığımda çizgi romanını yere bırakıyor. Gözlerini aramızda bir ileri bir geri gezdiriyor. "Ne? Beni korkutuyorsunuz."

"SJ, seninle önemli bir konu hakkında konuşmak istiyoruz." "Tamam..."

Rowan'ın yaptığı gibi kaşlarını kaldırarak her zamankinden daha çok ikizine benziyor.

"Öncelikle, sanırım amcan bu hafta sonu gelip burada kalacak." "ÇOK TATLI. Başka bir Call of Duty maratonunun zamanı geldi." Ona bakakaldım.

onun bu kadar olgun bir şeyi oynaması fikri karşısında şokta. Rowan bir

Başını sallarken eliyle gözlerini kapatıyor, bu yüzden bunun devam eden bir savaş olduğunu tahmin ediyorum. "Yani... Mario Kart mı?" diye düzeltiyor masumca.

"Cumartesi günü sizin maçtan sonra burada olacak ve geceyi burada geçirecek."

"Tamam, hepsi bu mu?"

"Şey, hayır... yani ben burada olmayacağım ve Ellie de olmayacak," diye açıklamaya devam ediyor.

"Oookay," diyor. "Nereye gidiyorsunuz? Baba, işin var mı? Peki ya sen Elles?"

"İşte mesele bu, SJ. *Birlikte* bir yere gidiyoruz."

"Neden?" diye soruyor ve Sawyer ne kadar zeki olsa da, bir türlü toparlayamadığı için ne kadar genç olduğunu hatırlıyorum.

"Çünkü oğlum, biz... çıkıyoruz."

"Olamaz!" diyor ağzı açık bir şekilde. Babasına dönmeden önce bir an bana baktı. "Onun için biraz yaşlı değil misin?"

"Sawyer..." Ona ters ters bakıyor ama ben kaşlarının altında gizlenen mizahı görüyorum.

"Dinle, benim için sorun yok. Margot biliyor mu?" diye soruyor ve onun bir çocuk ve sadece on olduğu gerçeğine dayanarak çok da şaşırmıyorum ama en azından üçünden birinin bunu iyi karşılaması beni rahatlatıyor.

"Öyle," diye onaylıyor Rowan.

"Oh, bu yüzden mi böyle *boktan* bir ruh halinde?" Yüzü kızardı. "Sadece bazı şeyler hakkında biraz endişeli," diye açıklıyorum ve gözleri benimkine uç.

Başının arkasını kaşıdı ve bana baktı "Ne gibi?"

"İşler yolunda gitmezse senin ve kız kardeşinin bunu nasıl karşılayacağından endişeleniyor," diyorum. "Açıkçası, kimse bunu istemez."

"Margot her zaman her şey için çok endişelenir. Biz iyi olacağız. Tıpkı her zaman olduğu gibi." Çizgi romanını eline alıyor ve çocukların o yaşta dünyayı bu kadar basit görmesi şaşırtıcı. Çok basit ama yine de sözlerinde çok fazla doğruluk payı var. Çünkü yirmi beş yıl boyunca yaşadığım tüm boktan günlerden sonra, hepsinin üstesinden geldim. "Yani berbat olurdu, çünkü Ellie, senin yemeklerini özlerdim," diye düzeltiyor. "Ama bence birbirinizi seviyor olmanız falan çok güzel."

Bu kadar kolay ağzından kaçırdığı için yanaklarım kızarıyor ve Rowan da aynı şekilde telaşlanmış görünüyor. "Pekala, şey... ummm bunu sorun etmediğinizi duyduğuma sevindim." Rowan boğazını temizliyor ve ben gülümseme isteğimle savaşıyorum.

gergin. "İsla'ya yarın söyleyeceğiz, o yüzden şimdilik bir şey söyleme."
Sawyer çizgi romanını tekrar açıyor ve bize bir başparmak işareti veriyor.

Ertesi gün Rowan eve erken dönüyor ve Margot da evde olduğu için - *Cuma gecesi için nadir bir durum* - birlikte akşam yemeği yiyoruz. River bile geliyor. Sanırım onun varlığı ortamı neşelendirmek için ama sanırım Rowan ona en sevdiği yemeklerden biri olan rosto yaptığını söylediği için de geliyor.

İsla dışında masada sessizce oturuyoruz, o da çoğunlukla kendi kendine ya da bizi dinleyenlerle sohbet ediyor.

"River Amca, yarınki futbol maçına geliyor musun, yoksa koçluk mu yapıyorsun?" SJ soruyor.

"Hayır, yarın maçımız yok, o yüzden orada olacağım," diyor birasından bir yudum almadan önce. "Kaç gol atacaksın?"

"Mmmm iki," diyor SJ ağzı çoğunlukla doluyken.

"Seni tutuyorum." River onu işaret ediyor. "Yarın gece için hazır mısın?" SJ başını sallar ve River Margot'ya bakmadan önce bir yumruk atar. "Yarın gece için planın var mı yoksa buralarda olacak mısın?"

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Burada olacağım," diye cevap veriyor ama sesi umutsuz.

"Ben de!" İsla alkışlar.

"Güzel, bir akşam yemeği partisinde falan olacağını düşünmüştüm. Harika," diyor İsla'ya birasını uzatarak ve İsla da bardağını kaldırıp birasını tokuşturuyor. Benden bir kıkırdama kaçıyor çünkü o gerçekten de en iyi amca.

Belli ki iğneleme tamamen kafasından geçmiş ve başını sallıyor. "Hayır." İsla oturuyor, bu yüzden bana bakmak için başını eğiyor. "Ellie, bir akşam yemeği partisi verebilir miyiz?"

"Hayır, çünkü burada olmayacaklar," diyor Margot önce bana sonra da babasına bakarak.

"Hey, rahat dur." Ona dik oturan River, dirseğiyle onun dirseğini dürtüyor.

"Her neyse," diye mırıldanıyor Margot nefesinin altında.

Yanında oturan Sawyer gözlerini deviriyor. "Dostum, sakın ol. Çok sinir bozucusun," diyor suyundan bir yudum almadan önce.

"Burada olmayacak mısınız?" Isla soruyor ve Margot'nun 'onlar' derken beni ve babasını kastettiğini anlamadığını fark ediyorum.

"Ummm, hayır yarın değil, ama Pazar günü döneceğim."

"Oh, tamam." Yemeğine dönüp havuçlarından birini ısırmadan önce sallıyor.

"İzin alabilir miyim?" Margot sorar.

Rowan başını yemeğinden kaldırmadan, "Hayır," diyor.

"Neden?" diye asık suratlı bir ses tonuyla cevap veriyor.

Rowan hemen, "Çünkü daha işimiz bitmedi, işte bu yüzden," der.

River ona "Devam et," der ve Rowan ona ters ters bakar.

"Şaka mı yapıyorsun?" diye çıkışıyor kardeşine ve ben de Margot'nun amcası kalkabileceğini söylediğinde kalkmamasına şaşırıyorum.

"Ne? Onu masada rehin tutmanın davranışlarını düzelterek mi sanıyorsun?" Kollarını sıvıyor ve her iki kolundaki dövmelemleri ortaya çıkarıyor; ne kadar benzer görünseler de Rowan ve River'ın bu kadar farklı olması çok çığınca.

"Hayır, ama bu davranışın kabul edilebilir olduğunu düşünmesine izin vermeyeceğim.

Bir öfke nöbetini ödüllendirmiyorum," diyor Rowan.

Margot'nun yanakları pembeleşir. "Burada oturuyorum, biliyorsun."

Rowan bakışlarını ona çevirir. "Tamam, senin öfke nöbetini ödüllendirmeyeceğim." Sesi sakın ve eşit olsa da, sesinde biraz gerginlik duyabiliyorum. Masanın sonunda bana dik oturuyor, ben de elimi dizine koyup hafifçe okşayarak sinirlerini yatıştırmaya çalışıyorum.

"Öfke nöbeti mi? Ciddi olamazsınız. Öfke nöbeti geçiriyorum çünkü bence bu..." diyor benimle babasının arasını göstererek, "iyi bir fikir değil mi? Sorumlu kişi olmaktan çok yoruldu. Her zaman söylediğim gibi, güvenebilecekleri tek kişi benim."

"Tamam, öncelikle buna alındım," diye araya giriyor River, kaşlarını ona doğru kaldırarak.

Margot iç çeker ve pişmanlıkla ona bakar. "Sen burada yaşamıyorsun Riv Amca."

"Bu bana güvenemeyeceğiniz anlamına gelmez. Bana ihtiyaç duyduğunuz her an yanınızda oldum. Bu yüzden lütfen beni dramadan uzak tutun. Baban ve ben çok çalıştık, böylece çoğu şey senin üzerine yıkılmadı. Evet, bazı şeyler oldu,

En büyük kardeş olduğunuzda böyle olur ve babanızın sizin yardımınıza minnettar olduğunu biliyorum, ama şimdi sanki her şeyi siz yapmışsınız da o ortalıkta yokmuş gibi bunu yüzüne vurmak hiç adil değil." Ona sertçe bakıyor. "Margot, sen benim kızımsın ve her zaman senin yanında olacağımı biliyorsun, ama çizgiyi aştığında da bunu sana açıkça söyleyeceğim. Ve bence burada gerçekten neler olup bittiğine dair çarpık bir görüşün var."

Olan biteni kocaman gözlerle ve ağzı yemekle dolu bir şekilde izleyen Isla'ya bakıyorum.

Margot'nun öfkesi, gözleri kardeşine dönmeden önce hafifçe dağılmış gibi görünüyor. "Ve sen bunu sorun etmiyorsun öyle mi?"

"Neyden memnunsun? Ne değişti ki? Ellie daha önce de burada yaşıyordu ve hâlâ burada yaşayacak."

"Çünkü ayrılırlarsa, artık burada yaşamayacak. Yabancı bir dil mi konuşuyorum? Neden kimse endişelerimi anlamıyor? Çünkü o zaman ne olacak?"

"Devam ediyoruz! Tanrım, Margot. Ayrılıktan sonra herkes ve her şey dağılmaz. Bir gün akıllanır ve o eziği terk edersen senden uzak durmamı hatırlat, senin için fazla iyiyim," diyor SJ bir ısırik almadan önce.

"Kapa çeneni," diye homurdanıyor Margot, ama itiraf etmeliyim ki, bir yanım onun bu iğnelemeyi biraz destekleyici bir şeyle bitirmesine seviniyor. *Gerçekten de o adamdan daha iyisini yapabilirdi.* "Demek istediğim şey..." Bana baktı. "Bu masada neler olup bittiğini bilmeyen tek kişi. O kadar kolay hareket etmeyecek."

Isla'ya tekrar bakıyorum ve şimdi bize hiç dikkat etmediğini fark ediyorum.

"Bu konuda endişelenmemize izin verir misin?" Rowan diyor ki. "Kardeşlerine karşı bu kadar korumacı olmana bayılıyorum ama unuttuysan söyleyeyim, ben de öyleyim."

CHAPTER TWENTY-TWO

Elianna

Geceyi muhteşem göl evine yanaştığımız anda hayranlık içindeydim. Evimizden yaklaşık kırk dakika uzaklıktaki Virginia'ya doğru yola çıkmıştık ve Rowan'la baş başa bir gece geçireceğim için çok heyecanlıyım. "Bu muhteşem. Nereden buldun bunu?" Arabadan inmeme yardım ederken sordum.

"İşten bir adam. Burası aslında onun göl evi. Çoğunlukla Airbnb için kullanıyor." Kapıyı arkamdan kapattı ve çantalarımızı aldı. "Bir göl evine yatırım yapmayı düşündüm ama Isla biraz daha büyüyene ve daha güçlü bir yüzücü olana kadar beklemek istedim."

İki katlı bu ev, göle bakan ön cephesi dışında etrafını çevreleyen ağaçlardan başka bir şey bulunmayan, çoğunlukla تنها bir yer. Yapının her tarafına serpiştirilmiş gri taşlar ve büyük pencereleriyle neredeyse bir kütük kulübeye benziyor. Sanki dergilerden fırlamış bir ev gibi.

"Vay canına," diyorum daha çok kendi kendime çünkü daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim ve çalıştığım ailelerin göl evlerinden payıma düşeni almıştım.

"Beğendiğine sevindim, günışığım," diyor taş patikadan kapıya doğru yürürken, etrafında balıkların yüzdüğü fiskiyeli küçük bir göletin yanından geçerken. İçeri girdiğimizde kahverengi ve krem rengi kanepeler ve köşede on ayaklı bir Noel ağacına benzeyen bir şeyle rahat ve rustik bir ortamla karşılaşıyoruz. Ona bakmak için başımı eğiyorum. "Şimdiden Noel ağacı mı?"

Şömineyi yakmak için dönmeden önce kıkırdıyor. "Bence gezginler için biraz şenlikli dekor olması güzel. Ayrıca Kasım ayındayız ve bazı insanlar erkenden hazırlanmayı seviyor. Biz öyle yapmadık. Geçen yıl ağacı diktiğimizde Aralık ortası olduğuna eminim." Beyaz ışıkları parıltıyan gümüşü Noel ağacına arkamı dönüyorum ve ellerimi kalçalarımın koyuyorum.

"Ne oldu? Aman Tanrım, endişelenme. Bu yıl sizi bir araya getireceğim." Bana doğru ilerledi ve kollarını bana doladı.

"Yapacağından hiç şüphem yok." Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Peki, önce ne yapmak istiyorsun?"

"Sen," diyorum bir adım geri çekilip kasıklarına doğru bariz bir hareket yaparken.

"Oh?" Sırıttı. "Çünkü arkada bir jakuzi var."

"Kahretsin, mayo getirmeyi tamamen unutmuşum!" Sıcak küvet olasılığını düşünmemiştim bile ve hava sıcaklığı kırk beş derecenin üzerine zor çıkarken, göle giremeyeceğimi biliyordum.

"Ben de getirmediğim" diyor ve eminim ki getirseydim bile giymezdim.

Hazı geciktirme fikri ya da her neyse, etrafta dolaşmadan önce sıcak küvete nasıl girdiğimizdir, ancak daha sonraya kadar bekleme fikrinin bana bakma şekliyle aniden durması için iyi bir şans var gibi görünüyor. Suyun altında ikimiz de çıplağız, bu yüzden fiskiyelerden çıkan kabarcıklar vücutlarımızı hafifçe gizlerken, yüzeyin altında neyin olmadığını biliyoruz.

Bir müzik açtı ve hemen içime bir ürperti gönderen daha boğucu bir şarkıya geçti.

"Kendini daha fazla çocuk sahibi olarak görüyor musun? Yoksa bitirdiniz mi?" İkinci margaritamı içiyorum, bu da sorunun nedeni olabilir, ama neyse ki o da içiyor ve içkisinin geri kalanını bitirip bana kapüşonlu gözlerle baktığında, sorunun aramızdaki gerilimi artırıp artırmadığını merak ediyorum.

"İşimin bittiğini sanıyordum," diyor ağzına bir buz küpü alıp jakuziyi geçerek benim oturduğum yere gelmeden önce. Beni ayağa kaldırıyor. "Şimdi o kadar emin değilim," diyor kulağıma alçak sesle ve dudaklarını buz parçasını boynumdan aşağıya doğru sürüklemek için kullanıyor. Buzla karışık sıcak suyun verdiği his şehvetten başımı döndürüyor ve onun pazularına tutunuyorum.

"Oh?" Buzu göğsümde ve boynumun diğer tarafında gezdirirken fısıldıyorum. "Neden emin değilsin?"

"Hmmm." Kulağında inliyor ve sonra elini iç uyluğumda hissediyorum. "Bilmiyorum. Çocuk istiyor *musun?*" Bir parmağını klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve buz küpü hâlâ ağzındayken dudaklarını boynuma bastırıyor, derimi emiyor ve vücuduma buz gibi bir his daha gönderiyor.

"Ben mi?" diye nefes nefese kaldım.

Beni kendine doğru bastırmak için çekmeden önce bana bakmak için geri çekiliyor. "Onları nasıl elde ettiğini kesinlikle başka biriyle uygulamıyorum." Ben daha cevap veremeden beni kollarının arasına alıp jakuzinin kenarına oturtuyor. Jakuzinin üstü ve iki tarafı güverte ile örtülü olduğu için biraz yalıtımlı, aksi takdirde donardım.

"Aç onları." Söylediğini hemen yapıyorum, haftalar önce bunu yapmamı ilk söylediğinde hissettiğim gergin hissetmiyorum.

"Ne kadar iyi bir kız. Beni memnun etmek için her zaman çok hevesli." Bardağını tekrar eline alıyor ve bir buz küpü daha emiyor. "İyi ki seni aynı derecede memnun etmek isteyen birini bulmuşsun." Sırıttıyor ve sonra kafası kalçalarımın arasında, buz ve dilini klitorisime bastırıyor ve bu his yüzünden bayılacakmışım gibi hissediyorum. Lezzetli bir şekilde yoğun ve bu hissin bitmesini asla istemiyorum. Beni açlıkla yemeye devam ederken parmaklarımı nemli saçlarının arasından geçiriyorum, sıcak dilinin üzerindeki buz küpüyle beni yalıyor.

"Siktir, Rowan!"

"Evet, bebeğim?" diye soruyor bacaklarımı omzunun üzerine getirirken. Geri çekiliyor ve erimiş buz ya da belki tükürük akıntısı, diliyle kırmadan önce ağzını amıma bağlıyor. *Vay anasını, çok ateşli.* Bana bakıyor, o kapüşonlu gözlerini vücudumda gezdiriyor, alt dudağı dişlerinin arasında sıkışmış halde göğüslerimde oyalanmalarına izin veriyor. "Tanrım, o kadar mükemmelsin ki," diyor tekrar bacaklarımın arasına dalmadan önce, dili klitorisimde gezinirken beni daha hızlı beceriyor.

Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve kalbim . "Durma."

"Durmak mı? Hayır bebeğim, daha yeni başlıyorum." Dili içime girerken klitorisimdeki buz tutmak için bir elini kaldırıyor ve başım geriye düşüyor, orgazmımın derimin altında demlendiğini hissediyorum.

"Tanrım, tam orada. Boşalacağım." Seksimi yumuşak dudaklarına doğru daha sert iterken inliyorum.

"duyayım. Kilometrelerce etrafta kimse yok, bebeğim. Benim için çığlık at."

"Siktir, Rowan!" *Yüksek sesle* haykırıyorum ve sonra doruk noktam beni sert ve hızlı bir şekilde yıkıyor, rüzgarı kısa süreliğine benden çıkarıyor.

Göz kapaklarımın arkasında gözlerimin seğirdiğini hissedebiliyorum ve başımı kaldırdığımda titrek bir nefes alıyorum. Gözlerimi açtığımda puslu olduklarını görüyorum ve bana yaklaşıp ellerini yüzüme koyduğunda ağladığımı fark ediyorum.

"Çok güzelsin," diyor dudaklarını her iki yanağıma bastırarak, yüzümden aşağı süzülen iki damla yaşı yakalıyor.

Kollarımı boynuna dolayıp dudaklarını kendime doğru çekiyorum, dilimi onunkine değdiriyorum ve kendimi onun üzerinde tadıyorum. "Sik beni."

Yüzümü küvetin kenarına dönmek için beni döndürüyor ve kenara doğru eğiyor. "Kıpırdama," diye fısıldıyor kulağıma, kıcımda bir şaplak hissetmeden önce. Bu his ve elinin ardından bıraktığı acı karşısında nefesim kesiliyor. Fıskiyelele kısmıştık ama aniden açıldılar ve su daha hızlı fişkırmaya başladı. Beni onlara daha yakın olacak şekilde hareket ettiriyor ve beni daha yakına ittiğinde, basınçlı suyun klitorisime çarptığını hissediyorum.

"Aman Tanrım."

Eğiliyor ve omurgamda öpücükler bırakırken sikişimin bana yaslandığını hissediyorum. "Seni böyle becereceğim, tamam mı?"

Heyecanla başımı sallıyorum çünkü ne isterse yapmak istiyorum. "Evet. Evet."

Lütfen."

"Sikeyim. Kıçın, Elianna." İnliyor. "Daha sonra onunla oynamama izin verecek misin?"

"Siktir... Ben... evet!" Beni jetlere yaklaştırdığında ve şimdi klitorisime tam güçle vurduğunda haykırıyorum. Omzumun üzerinden "Şimdi becer beni," diyorum ve bir saniyeden kısa bir süre sonra, zaten titreşen kaygan amımın içine ittiğini hissediyorum. "Rowan!"

"Biliyorum bebeğim, biliyorum." İnliyor. "Sikimi bu şekilde alarak çok iyi yapıyorsun. Bu pozisyonda ne kadar iyi olabileceğini bilmiyordun, değil mi?"

Başımı sallıyorum çünkü daha önce denediğimiz hiçbir pozisyon böyle hissettirmemişti. Kalçalarımı kavırıyor ve fıskiyelele klitorisimi uyarırken ve duyusal aşırı yüklenme içindeymişim gibi hissederken arkamdan bana çarpmaya devam ediyor.

"Rowan, aman *Tanrım!*" Etrafımıza su sıçrarken elimi sıcak küvetin etrafındaki taş döşemeye vurarak çığlık atıyorum. Ona karşı geri itiyorum; amım ne kadar sıcak hissettirdiğiyle yanıyormuş gibi hissediyor ve sınıra o kadar yakınım ki tadını alabiliyorum.

"Beni çok sert sıkıştırıyorsun, günüşiğim. Bırak ve o güzel amcığını sikişimin üzerine boşalt. Şimdi yap, lanet olası..."

Lütfen." İnliyor ve sözlerini klitorisimde hissedebiliyorum. Kıcıımı tekrar tokatlıyor ve bu benim doruk noktamı tetikliyor.

"Oh fuuuuck. İçime gel... *Bay Kincaid,*" diye inliyorum ve arkamdan duyduğum hırıltı o kadar ateşli ki, tekrar gitmeyi düşünmeye başladım bile.

"Kahretsin." Vuruşları şimdi daha da hızlı ve yakın olduğunu biliyorum. Bacaklarımın arasına uzanıyorum ve avucumu taşaklarının üzerinde gezdirip hafifçe sıkıyorum. "SİKTİR!" Kükrüyor ve sonra horozunun içimde nabzını hissettiğimde beni ona karşı sıkıca tutuyor. Daha önce çocuklar hakkında yaptığımız konuşmayı düşününce, onun dölünün benim önleyicimden daha güçlü olduğunu düşünüyorum

Bu hafta sonundan sonra beni hamile bırakacak önlemler alıyorum ve amım zonkluyor.

Bu düşünceyi uzun süre düşünecek zamanım bile olmuyor çünkü içimden çekiliyor ve sonra ağzını bacaklarımın arasından yukarı doğru sürükleyip göt deliğimi yalamadan önce arkadan tekrar hissediyorum.

"Aman Tanrım."

"Buna ihtiyacım var," diyor yanaklarımdan birini sıkarken. "Seni mümkün olan her şekilde sahiplenmeye ihtiyacım var."

Sahiplenici olduğunu biliyordum ama onun bu yönünü görmek çok ateşli ve bunun sadece benim gördüğüm bir şey olmasına bayılıyorum. "Tamam...sadece...yavaş ol."

"Henüz değil," diyor, dili hâlâ göt deliğimde geziniyor. "Seni bundan daha iyi hazırlamam gerek. Seni incitmek istemiyorum." Beni ayağa kaldırıp kendi etrafımda döndürmeden önce kıcıımın yanağına son bir öpücük konduruyor. "Seni asla incitmeyeceğim." Dudaklarıma ve sonra burnuma hafif bir öpücük konduruyor.

"Biliyorum."

"Yukarı çıkmak ister misin?" diye soruyor, başıyla içeriyi işaret ederek.

Yatak odası bembeyaz nevresimleri, gölgelikleri ve Rowan'ın biz aşağıdayken yaktığı şöminesiyle muhteşemdi, böylece eşyaları yatak odasına taşımaya hazır olduğumuzda oda da hazır olacaktı. Rowan bize biraz daha margarita yaptı ve ben şu anda sadece Rowan sarhoşu değil, biraz da tekila sarhoşu hissediyorum ve bu beni fena halde azdırıyor.

"Seni ilk gördüğümde benim için bir sorun olacağını anlamıştım Elianna," diyor dudaklarıma karşı. Yatakta uzanıyoruz, bir

Hâlâ çıplaktık ve orgazmlarımızdan dolayı uğulduyorduk. "Birine karşı hiç bu kadar ani bir çekim hissetmemiştim."

"Ben de aynı şeyi hissettim... ve Jacqueline bunu seninle ilk karşılaşmamızdan sonra söyledi," diye itiraf ediyorum kıkırdayarak.

"Şimdi mi? Sanırım şu en iyi arkadaşınla tanışmalıyım." "O... bir şey." Gülüyorum. "Ama onu seviyorum. Seni arasa bile Ateşli Rowan Baba." Ağzımdan kaçırdım ve dudaklarım hemen düz bir çizgi oluşturdu çünkü bunu ona söylemek istememiştim. *Kahretsin! Lanet olası tekila.*

Geri çekiliyor ve bana sinsi bir sırıtış atıyor. "Sen de bana öyle mi diyorsun?" "Hayır." Başımı sallıyorum. "Sadece aptallık ediyor."

"Seksi olmadığımı mı düşünüyorsun?" Bana bir kaşını kaldırdı.

"Egonun okşanmaya ihtiyacı yok. Seksi olduğunu biliyorsun Rowan Kincaid. Kadınların sana nasıl baktığını gördün mü? Benden senin hakkında bilgi almaya çalışan tüm annelere dayanarak bunu bilmek için görmeme bile gerek yok." Ben gülüyorum ama o gülümsemiyor bile.

"Hiçbiri umurumda değil. Bana nasıl baktığın umurumda." Beni daha yakına çekip sırtımı okşuyor.

"Tabii ki seksi olduğunu düşünüyorum. Sanırım bu kelimeyi sık sık kullanıyorum. kafamda *muhteşem*, ama anlamsal."

uzanmak için hareket ediyor. "Bana *baba* demen konusunda ne bilmiyorum. Bildiğinden beri... başka biri var mı? Yine de bunu düşünmemeye çalışıyorum." Kıkırdıyor. "Belki de denemeliyiz. Sadece görmek için."

Ona bir kaşını kaldırıyorum. "Ne kadar sarhoşsun?" Kıkırdıyorum ve o başını sallıyor.

"Ben değilim." Gözlerini bana dikeyiyor ama gözlerindeki bulanıklığı görebiliyorum. "Bundan emin misin... Baba?" Nefes nefese bir sesle söylüyorum ve sikini hissediyorum

Bana karşı sarsıldı.

Göz bebeklerinin büyümesini ve ağzının açık kalmasını izliyorum. "Evet, iyiyiz." Ağzını boynuma doğru indiriyor ve hafifçe ısıyor. "Hoşuma gitti. Seveceğimi düşünmemiştim ama belki de seninle tanıştığımndan beri aklımdan çıkmayan o mükemmel dudaklardan çıktığı içindir."

"Kendinize dokunduğunuzda aletinize sarılı olduklarını düşündünüz mü?"

"Her seferinde." Beni yavaşça öpüyor, vücudumda geziniyor ve yataktan kalkmadan önce dilini her iki meme ucumda gezdiriyor. I

Gözlerimle onu takip ediyorum ve elinde bir şişe kayganlaştırıcı olduğunu görüyorum. "Bunu yapmak zorunda değiliz," diyor bana yatakta tekrar katılırken.

"İstiyorum" Aletine uzandım ve yavaşça okşadıktan sonra başparmağımı ucunda gezdirerek oluşan pre-cum incisini topladım. "Kıçımı sikmek istemiyor musun baba?" Mırıldanıyorum ve o da hiç vakit kaybetmeden beni ters çevirip kıçıma bir şaplak atıyor.

"Bununla biraz dalga geçeceksin, değil ?"

"Her zaman değil." Beni dizlerimin üzerine çekip yanaklarımı ayırırken kıkırdıyorum. Biraz sarhoş olduğum ve kendimi daha az çekingen hissettiğim için mutluyum, yoksa ona bu kadar açık olduğum için kesinlikle biraz endişeli hissediyor olurdum. Deliğime tükürdüğünü duyduğumda ve hissettiğimde nefesim kesildi. "Sen az önce..."

Arkamdan bir kıkırdama ve ardından fışkıрма sesi duyuyorum. "Sadece fazladan yağlandığından emin oluyorum."

Soğuk jeli hissediyorum ve sonra parmağı bana sürtünüyor, sonra hafifçe kıkır deliğimin içine itiyor ve bir başka parmağı klitorisimi ovmaya başlıyor. Parmağının etrafında kenetleniyorum, daha önce içeride hiçbir şey hissetmemiştim.

Bir nefes veriyor ve diğer elini belime koyuyor. "Kahretsin, sen... bu çok sıkı olacak."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Küstahlaşıyorum ve o da kıçıma hafifçe vuruyor.

"Göt deliğinin derinliklerinde bir parmağım varken, muhtemelen akıllı ağzın için en iyi zaman değil." Daha fazla kayganlaştırıcı ve ardından daha fazla baskı hissettiğimde kıkırdıyorum. "Başka bir parmak," diyor bana. "Çok iyi gidiyorsun bebeğim. Nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim." Son margaritanın etkisinin geçmeye başladığını hissederek inliyorum.

"," diye fısıldıyor, daha da içeri itiyor ve vücudumun tüm uyarımlardan oluşmaya başladığını hissediyorum.

"üzerinde çok sıkı duracaksın. Siktir...bebeğim. Hazır mısın?"

Başımı sallıyorum çünkü uğulduyor, amım ıslak ve kendimi tam bir coşku halinde hissediyorum. *Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.*

"Becer beni, baba."

Parmaklarını içimden çıkarırken homurtu ya da inleme olabilecek bir ses duyuyorum ve daha fazla jelin fışkırdığını duyuyorum. "Çok fazla gelirse söyle, tamam mı günüşiğim?" Bir elini sırtımda gezdiriyor ve ben aletini deliğimde hissederken omurgamın dibinde tutuyor ve sonra yavaşça içeri itiyor ve

anında sert bir şekilde kenetleniyorum. "Klitorisini benim için ovala." Dediğini yapıyorum ve orgazmım demlenmeye başlarken kendimi daha gevşek hissediyorum.

"Siktir... Orada olduğuna inanamıyorum. Hiç kimse..."

Hâlâ yavaşça içeri giriyor ve kalçalarımı sıkıca kavradığını hissediyorum. "Ve benden başka hiç kimse olmayacak," diyor dişlerini sıkarak ve sahiplenme duygusu tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

"Oh, sanırım boşalacağım." Tam içimde dibe vurduğunu düşünürken inliyorum.

"Evet, ben kıcının içindeyken boşal. Kendini iyi hissetmeni istiyorum."

"Bu...iyi hissettiriyor..." Zirveye ulaştığımda titrek nefesler alarak söylüyorum

kafamın güzelliği. Şimdi yavaşça itmeye başladı ve hala sıkı hissediyor ama vücudumda yavaşça hareket eden doruk baskıyı azaltıyor. "Evet, evet, evet! Oh lanet olsun! Rowan!" diye haykırıyorum.

"Çok sıkı, *lanet olsun*."

"Bekle, geldiğini görmek istiyorum" diyorum ve yavaşça çekip beni sırtüstü yatırıyor. Bacaklarımı hafifçe kaldırıyor, böylece yavaşça göt deliğime geri kayabiliyor ve sonra parmakları klitorisime gidiyor.

"Zaten bunu daha çok seviyorum, bu yüzden bunu yapabilirim." Tükürüğünün amıma akmasına izin veriyor.

"Oh. Sen çok...kirlisin." Alt dudağımı ısııyorum, kaslarının o iterken esnemesini izliyorum. "Bunu seviyorum."

Bana seksi bir sırtış atıyor ve hızını artırarak gözlerinin kapanmasına neden oluyor ama amıma yaptığı saldırıyı asla durdurmuyor. Klitorisimi daha sert ve daha hızlı ovuyor ve beni tekrar boşaltması için iyi bir şans var.

"Fuuuuuck, bebeğim. Patlayacağım amına koyayım."

"Evet, evet, yap şunu. İzlemek istiyorum," diye yalvarıyorum ona bakarken, doruğa ulaşmasını izliyorum. "Lütfen baba," diyorum kalçasını sertçe kavrarken. Yüzünde şehvet parlıyor ve kalçamdaki tutuşunu sıkılaştırıp bir elini klitorisime sertçe indirirken gözleri kapanıyor.

"Oh!" diye haykırıyorum, acı farklı bir doruk noktasını tetikliyor ve her şey ağır çekimde hareket ediyormuş gibi hissetmeme neden oluyor. Uzuvarım ağırlaşıyor ve belimden aşağısı karıncalanıyor. "Vay canına," diye fısıldıyorum içimden kayarak çıkarken ve *sanırım* yataktan indiğini hissediyorum.

Yatağın hareket ettiğini hissediyorum ve gözlerimi tekrar açtığımda bana en tatlı ifadeyle bakıyor. "Selam, güzelim. Sanırım bir saniyeliğine bayıldın. Kendini iyi hissediyor musun?"

Beni ılık bir bezle nazikçe silerken, "Bu... yoğundu," diye fısıldıyorum.

"Acıdı mı?"

"Hayır, sanırım iyiyim. Sonundaki o şaplak..." Sözümü kesiyorum. "Bu çok ateşliydi," diye mırıldanıyorum.

Hareket ettiğimi hissediyorum ve sonra serin battaniyelerin altında, ipeksi çarşafların üstünde dinleniyorum. Gözlerim tam zamanında açılıp Rowan'ın ışıkları kapattığını, bir tanesini açık bıraktığını ve beni göğsüne yaslamak için çektiğini görüyor.

"İnanılmazsın, bunu biliyor musun? Seni bulduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum," diye fısıldıyor.

Sanırım başka bir şey daha söyledi ama tekrar etmesini isteyemeden uyuyakalmışım.

CHAPTER TWENTY-THREE

ROWAN

Ertesi sabah aralıksız vızıltı sesi beni uyandırıyor. Üç çocukla birlikte genelde uykum hafiftir ama dün gece hayatımın en güzel gecelerinden biri olmasına rağmen aynı zamanda oldukça yorucuydu ve gecenin büyük bir bölümünde derin bir uykudaymışım gibi hissediyorum. Alkol ve tüm orgazmlar arasında, uykuya daldığımda tükenmişim. Yine de hiç bu kadar memnun olmamıştım. Ellie kollarımın arasında dudaklarını göğsüme dayayarak neredeyse cümlelerin ortasında sızdı ve ben de bütün gece neredeyse onun üzerinde uyudum.

Ve şimdi her geceyi bu pozisyonda geçirmek istiyorum. Uzaklarda bir yerde çalan telefonun beni uyandırdığını hatırlayınca komodinin üstündeki cihazı alıyorum. Çalanın benim telefonum olmadığını görünce, Ellie'ninkinin şarjda olduğu diğer komodine bakıyorum.

Ellie hâlâ üzerimde yatıyor, ben de sırtını hafifçe ovuyorum. "Tatlım," diye fısıldıyorum. Önce alnına sonra da burnuna bir öpücük konduruyorum. "Ellie, uyan bebeğim."

Onun da uykusunun hafif olduğunu sanıyordum, ama belki o da yorgun düşmüştür. *Ne de olsa geceyi kışında bir aletle bitirdi.*

Onun mükemmel kışını becerme anıları geri geliyor ve bana ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlatıyor. Daha önce hiç kimseyle bu tür bir cinsel kimya yaşamamıştım. *Hele ki benden önce fazla deneyimi olmayan biriyle.* Ruh eşi diye bir şey var mı diye merak ediyorum.

Telefonu tekrar çalmaya başlayınca önemli bir şey olduğunu anladım ve onu sırtına doğru ittim. Yataktan kalkıp telefonunun takılı olduğu yere doğru yürüdüm ve kız kardeşlerinden gelen muhtemelen bir düzine cevapsız arama olduğunu gördüm.

Kahretsin.

"Bebeğim, uyan." Onu bu sefer daha güçlü bir şekilde silkeliyorum ve sonunda gözlerini açıyor.

"Merhaba yakışıklı," diyor kollarını bana uzatmak için uzatarak. Ellerinden birini tutup önce parmak boğumlarına, sonra da dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Ona attığım bakışı okumuş olmalı çünkü yüzü düşüyor. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum ama kız kardeşlerin arayıp duruyor."

Telefonunu elimden alıyor ve arama kaydını görünce gözleri açılıyor. Telefonunu kulağına götürdü.

"Eden, ne oldu? Neden sen ve Em beni havaya uçuruyorsunuz? Sen iyi misin?" Boştaki eli ağzına gidiyor ve telefon kulağından düşerken gözlerinden yaşlar akıyor. Eden'in konuşmasını hâlâ duyuyorum ve sesi biraz histerik geliyor. Telefonu yavaşça ondan alıp kulağıma götürüyorum.

"Hey, Eden. Sanırım Ellie biraz şoka giriyor." "Aman

Tanrım, bu da kim?"

"Ummm, ben Ellie'nin erkek arkadaşımı. Her şey yolunda mı? Sorun nedir?" "Babamız kalp krizi geçirdi. Bulabildiğim ilk uçak biletini aldım ve

Şimdi okuldan çıkıyorum ama Connecticut'tan oraya gitmem yaklaşık iki saatimi alacak."

"Kahretsin, çok özür dilerim," diye boş bakışlarla önüme bakan Ellie'ye bakıyorum. Elini tutup başparmağımla parmak eklemlerini ovuyorum. "Durumunun stabil olup olmadığını biliyor musun?"

"Sanırım hastaneye geldiklerinde öyleydi? Emin değilim ama. Emily hastanede. Ara onu."

"Pekala, her şey yoluna girecek Eden."

Burnunu çekiyor ve sonunda tekrar konuşmadan önce cevap olarak hiçbir şey söylemiyor. "Senin adın ne bu arada? Erkek arkadaşı olduğunu bilmiyordum. Kahretsin, bu dönem çok meşguldüm. Ne onunla ne de Emily ile konuştum."

"Ellie seni gördüğünde bilgi verebilir." Kız kardeşlerinin benim onun patronu olduğumu bilip bilmediğinden emin değildim ve tüm bunların ortasında aynı zamanda onun erkek arkadaşı olduğum bombasını patlatan kişi olmak istemiyordum.

Yine de uzun süre onun patronu olacağımı sanmıyorum.

Giyiniyoruz, arabayı hızlıca topluyoruz ve kısa bir süre sonra eve geri dönüyoruz. Arabaya bindiğimizden beri elini bırakmadım ve çok fazla konuşmasa da onu şimdiden okuyabildiğimi hissediyorum.

"Saat ikide bir uçuş var," diyor sonunda. "Çok kısa keseceğim." Bana dönmeden önce saatine baktı. "Beni havaalanına götürebilir misin?"

"River'ın bizi götürmesini sağlayabilirim." "Bizi mi?"

"Elbette, ben de seninle geliyorum."

"Rowan..."

"Üzgünsün ve senin yanında olmak istiyorum. Ayrıca bu durumdayken yalnız seyahat etmen konusunda da biraz endişeliyim. Ailenle tanışmam için hazır olmayabileceğini anlıyorum; hastaneye gelmek zorunda değilim ama yakınında olmak istiyorum."

Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve elimi kalbinin üzerine götürüyor. "Çok tatlısın ama ben iyiyim. Uzun zamandır yoktuk ve ikimiz de çocukları tekrar bırakamayız."

"Bebeğim, bu acil bir durum. İyileşecekler." İç çekti. "Tek başıma gitmeliyim."

"Neden?"

"Çünkü!" Gözlerinin altını siliyor. "Em, durumunun stabil olduğunu ve ameliyata gireceğini söyledi. Eminim her şey yoluna girecek."

"Ben de eminim," diyorum ona, iyimser kalmak ve moralini yüksek tutmak için elimden geleni yaparak. "Ama bu, kendini savunmasız hissederken yalnız seyahat etmeni istemediğim gerçeğini değiştirmiyor."

"Onları bırakmanı istemiyorum. Aynı gün geri dönmezsen, büyük olasılıkla bir gecede Ohio'da olacaksın."

"Ellie, iş için birkaç gün üst üste uzaklara gitmek zorunda kaldım. Onlar iyi olacak. River gelip onlarla evde kalıyor." Gardını alıp beni uzaklaştırmaya mı çalışıyor, yoksa mesele sadece çocuklar mı bilemiyorum ama onunla gitmeyeceğim giderek daha çok belli oluyor.

" bu değil."

"Ne anlamı var ki?" Onu nazikçe yokluyorum, tartışmak istemiyorum ama neden onunla gelmemi bu kadar istemediğini anlamak istiyorum.

"Margot bu konuda hâlâ çok hassas ve ben de... seni onlardan ayırmak istemiyorum. Orada olmak istediğini biliyorum. İstiyorum ama yapamam.

Bunun benim için ne anlama geldiğini sana anlatabilirim ama Ohio'dayken onlar için endişelenmek istemiyorum." Başını sallıyor ve gözlerinden yaşlar akıyor. "Bu bizimle ya da geri adım atmakla ilgili değil, söz veriyorum. Sadece kendi başıma gitmek istiyorum."

Onun bu konuyla ilgili olduğunu düşünmesini istemediğim için vazgeçiyorum. Endişelenmesi gereken daha önemli şeyler var ve ben daha fazla strese neden olmak istemiyorum.

Göl evinde Ellie eşyalarını toplarken River'ı aradım ve ona kısaca durumu anlattım, o da ön kapıdan girer girmez Ellie'yi kucakladı.

"Gidip eşyalarımı toplayacağım. On dakika içinde hazır olurum." Odasına doğru ilerlerken zayıf bir sesle teklif ediyor. Gözleri hala kırmızı ve sulu ve tek yapmak istediğim onu kollarıma alıp acısının her zerresini dindirmek.

Kız ortadan kaybolduğunda River yüzünü buruşturuyor ve biz mutfığa doğru yürüyoruz. "Onunla mı gidiyorsun?" diye fısıldıyor ve ben başımı sallıyorum. "Neden?"

"Gitmemi istemiyor. Burada çocuklarla kalmam gerektiğini söyledi," diyorum buzdolabından bir şişe su çıkarırken.

"Dostum, eğer endişelendiği şey buysa kalabilirim." Başını sallıyor. "Eve gidip bir şeyler almam gerek ama Margot burada."

"Bunu ona ben söyledim. Sanırım Margot'nun tavrı onu sinirlendirdi ve ona üzülmeye için başka bir neden vermek istemiyor."

"Dostum... Dün gece Margot ile konuştum. Bir süre," diyor bana tezgahın üzerine eğilirken. "Onu yumuşatmak için bir bira verdim..." diye kıkırdıyor. "Aslında üç tane."

"Bunu bilmeden de yapabilirim."

Homurdanıyor. "O kız *seni* masanın altından bile içebilir. İnan bana, çok iyiydi. Gurur duyardın. Yine de içki içmek istediğinde çizgiyi çektim." Ona ters ters bakıyorum ama o devam ediyor. "Bu onun sağladı. Ona biraz zaman ver. Bu bir alışma süreci ve o on altı yaşında. Kız kardeşimiz olmadığı için bu yaşta bir kızla birlikte olmak senin ilk tecrüben olacak."

Her gün yüzlercesiyle uğraşan biri olarak biraz huysuzlar," diye fısıldıyor. "Ve biz her zaman Bianca'nın ölümünün en çok onun zoruna gittiğini düşündük. Burada çok fazla katman var. Tüm bunlara rağmen, davranışları üzerinde çalışması gerektiğini biliyor."

River'ın onu açabilmesine şaşırmadım. İnsanları her zaman rahat hissettiren bir tarzı var. Yabancıları bile. Benim hiç hissetmediğim şekilde cana yakın ve sevinebilir biri.

Merdivenlerde ayak sesleri duyuyorum ve sonra Isla'yı prenses kostümlerinden biriyle görüyorum. Eve geldiğimizde River'ı bir şeylerin içine çekmek üzere olduğunu hissediyorum.

"Merhaba baba!" diye bana doğru koşuyor ve ben de onu kucağıma alıp yanağına bir öpücük konduruyorum.

"Merhaba Prenses. River Amca'yla eğlendiniz mi?" Neşeli görünmek için elimden geleni yaparak soruyorum.

"Uh-huh! On bire kadar kalmama izin verdi!"

"Bunun bir sır olduğunu söylememiş miydim?!" River ona attığım bakışı görünce onu işaret ediyor ve sonra beni başından savıyor. "Film izliyorduk ve bitirmesine izin verdim."

"Ne filmi?" Küçük kardeşimin şimdi en küçüğümü neye maruz bıraktığını merak ederek soruyorum.

"Sakin ol, biraz çizgi film."

Isla kıkırdıyor ve yanağına bir öpücük konduruyor. "Ellie nerede?" "Onun odasında. Dinle, meleğim-"

"Ellie!!!" diye sesleniyor, odasına gitmeden önce onu yere bırakmam için kendini bana doğru tekmeliyor. Ellie söylemek zorunda kalmasın diye ona kendim söylemeyi planlıyordum ve umarım Isla'ya gideceğini söylemek zorunda kalmak onu daha fazla üzmez. Arkasından gidiyorum ve odasına vardığımda Isla'nın çoktan Ellie'nin kollarına girdiğini görüyorum.

"Seni özledim!" diye onu sıkıyor ve Ellie de onu göğsüne bastırıyor.

"Ben de seni özledim! Biz yokken ne yaptın?" diye soruyor, bir yandan da küçük bir bavula birkaç kıyafet koymaya devam ediyor.

"Bir film izledim ve dört kez Candy Land oynadım ve altı dolar kazandım ve pizza yedim!"

Altı yaşındaki çocuğuma kumar oynamayı öğrettiğini düşünerek koridorda kardeşime doğru bakıyorum ve Ellie kıkırdıyor.

"Vay canına. Çocukluğumdan beri bahisler yükselmiş." Kapı aralığından bana baktı. "Çocukların kumar oynamayı biliyor mu? Keşke . Son işim profesyonel poker oyuncularının çocuklarıydı ve o sekiz yaşındaki çocuklar *çok iyiydi.*" İç çekiyor ve elini yüzüne götürüyor, sanki ne yaptığını kısa bir süreliğine unutmuş ve şimdi gitmekte olduğunu hatırlamış gibi. "Tatlım, birkaç günlüğüne gidiyorum." Isla'ya doğru ilerledi ve diz çöktü. böylece göz hizasında olacak.

"Ne zaman döneceksin?"

"Emin değilim. Eve gitmem gerekiyor."

"Ama sen burada yaşıyorsun." Ellie'nin yüzünde bir gülümseme beliriyor ve Isla'nın gözlerinden saçlarını çekiyor.

"Yani eve, babamın yaşadığı yere."

"Çok uzak, değil mi?" Ellie başını sallıyor ve gözlerini kırpmadan önce gözlerindeki yaşları görebiliyorum. "Neden üzgünsün?"

Burnunu çekiyor ve gülümsüyor. "Ben... Ben sadece seni çok özleyeceğim, hepsi bu."

Isla'nın da gözleri doluyor ve Ellie'yi üzgün görmenin onu tetikleyip tetiklemediğini merak ediyorum. "Geri geleceksin, değil mi?"

"Tabii ki."

Alt dudağı biraz titriyor ve sanırım bir okul gününden daha uzun bir süre için ayrılıyor olması onu etkiliyor. "Telefonda konuşabilir miyiz?"

"Evet, babanda numaram var."

Ellie'ye sarılmadan önce burnuna bir öpücük konduruyor ve içimdeki duyguların kabardığını hissediyorum çünkü bu Bianca'nın her zaman yaptığı bir şeydi ve Isla'nın bunu kimseye yaptığını görmemiştim.

"Senin için bir şeyim var," diyor Isla yanımdan geçip odadan çıkmadan önce.

Ayağa kalktığı anda Ellie'nin gözleri benimkilerle buluşuyor ve bir saniye bile kaybetmeden aramızdaki mesafeyi kapatarak dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Alnımı onunkine yaslamak için geri çekilmeden önce dilim bir saniyeden daha uzun bir süre onunkine karşı hareket ederken gözyaşlarını yanaklarımda hissediyorum.

"Düşündüğümünden daha iyi karşılıyor," diye fısıldıyor. "Konuşmak isterse beni arayabilirsin."

Oluşan gözyaşlarını silmek için gözlerinin altındaki boşluğu ovuyorum. "Peki ya *ben* konuşmak istersem?"

"Ne zaman istersen."

Isla elinde kendi çizdiği bir resme benzeyen bir şeyle koşarak odaya geri dönüyor ve bunun hepimizin resmi olduğunu fark ediyorum. "İşte," diyor resmi tutarak. "Böylece bizi unutmazsın."

Ellie tek dizinin üzerine çöktü. "Ah, Isla, sizi asla unutamam." Fotoğrafi ondan alır. "Çok teşekkür ederim. Buna bayıldım ama benim almamı istediğinden emin misin?"

Isla başını sallıyor. "Babamla köpek yavrusu hakkında konuştun mu?" diye fısıldamaya çalışıyor ve Ellie bana bakmadan önce gülüyor.

"Henüz değil, ama döndüğümde üzerinde çalışacağım," diye fısıldıyor ayağa kalkmadan önce. "Gitmeliyiz," diyor bana bakarak.

Isla'nın kahverengi gözleri hafifçe kısılmadan önce benimkilere kayıyor ve yüzündeki endişeyi görüyorum. "Baba, sen de mi gidiyorsun?" Ellie'nin endişelendiği şeyin bu olduğunu biliyorum ve onunla gitmemekten nefret etsem de en iyisinin bu olduğunu biliyorum.

"Onu havaalanına götürüyorum çünkü uçağa binmesi gerekiyor. Birazdan dönerim."

Başını sallıyor ve kendisinin de gelip gelemeyeceğini sormamasına şaşıyorum.

Bir saniye sonra SJ odaya girer. "Riv Amca gideceğini mi söyledi?" diye soruyor ve Ellie başını sallıyor.

"Evet, ama sadece kısa bir süre için. Ben dönene kadar yetki sende." Odayı geçmeden önce işaret ediyor, onu kucaklıyor ve alnından öpüyor.

"Anladın sen onu. Ben... ah... baban için üzgünüm," diyor yere bakarken. SJ duygularını pek göstermez, bu yüzden duygularıyla biraz mücadele ediyor olabileceğini hissediyorum.

"Teşekkür . O iyi olacak... Benim sadece orada olmam gerekiyor."

"Evet." Başını salladı.

"Gitmem gerekiyor ama Ohio'ya vardığımda size haber veririm, tamam mı?"

SJ başıyla onaylıyor ve hepimiz odadan çıkıyoruz. "Margot nerede?" diye soruyorum onlara, etrafta en büyük kızımı ararken.

"Biraz kestiriyorum," diye cevaplıyor Isla.

"Akşamdan kalma." SJ homurdanıyor ve ben River'a öldürücü bir bakış fırlatıyorum.

"Ona hiç izin vermedim. Sakin ol," diyor SJ'ye ters ters bakmadan önce.

"Akşamdan kalma ne demek?" Isla soruyor ve ben River'a dönüyorum.

Ellie'yi kapıdan çıkarırken, "Bunu bir yetişkin gibi halledin lütfen," diyorum.

CHAPTER TWENTY-FOUR

Elianna

Ohio'ya uçuş hızlı ve kolay oldu, ancak uçuşun büyük bir kısmını gözyaşlarımı tutmaya çalışarak, babamı düşünerek ve Rowan'a kısa bir süreliğine de olsa veda ederek geçirdim. Onun gülümsemesini her gün göremeyeceğim düşüncesi içimde hiç beklemediğim bir hüznün dalgası yarattı. Ben havadayken Emily bana babamın ameliyatı atlattığını ve tıkanıklığı giderdiklerini mesaj attı. İyi olduğu için çok rahatladım ama onu görüp konuşana kadar kendimi tamamen iyi hissetmeyeceğimi de biliyorum. Hızlıca hastaneye varıyorum ve bekleme salonunun kapısından içeri giriyorum.

Emily'yi, kocasını, kızlarını ve annemin annesini görmek için.

"Ellie Bellie!" diyor büyükannem, neredeyse oturduğu yerden fırlayarak. Anında onun kollarına atılıyorum ve sadece büyükannelerin sağlayabileceği bir rahatlık hissediyorum.

"Merhaba büyükanne!" Yanağımdan öpüyor ve ellerini omuzlarıma koyuyor.

"Seni her gördüğümde daha da güzelleşiyorsun. Parlıyorsun." Gözlerini bana dikeyyor ve sinsice gülümsüyor. "Bu çocuk hakkında her şeyi duymam gerek çünkü aşık görünüyorsun kızım. Ve bunu neden kulaktan kulağa duyuyorum, kabul edilemez." Kolumu çimdikliyor ve acıdan irkiliyorum.

"Bu... biraz yeni."

Emily beni kucaklamak için ayağa kalkıyor ve annemize ne kadar benzediğini görmek beni hayrete düşürüyor. Kare çerçevelerin arkasında duran maun gözler bana bakıyor ve sadece gözlerimizle bütün bir konuşmayı yapabileceğimiz bir zamana geri döndüğümüzü hissediyorum.

"Selam," diyor ve yüzündeki yorgunluğu görüyorum. Gençlik yıllarımızda doğal buklelerimizi ve rengimizi bırakmış, saçlarını düzleştirmeyi tercih etmişti.

ve simsiyah boyayın.

"Hey, Em." Ben ona bakarken bir şeyler ters gidiyor ve gözlerim kendiliğinden karnına kayıyor, sonra merakla gözlerine geri dönüyor. Bir kez başını sallamadan önce gözleri açılıyor ve gözlerim doluyor. "Aman Tanrım, Emily," diye fısıldıyorum ona tekrar sarılırken ve o da kulağıma kıkırdıyor.

"Beni hâlâ bu kadar iyi okuyabilmenden nefret ediyorum." Bir elini gözlerinin üzerine koyuyor. "On hafta," diye onaylıyor.

"El Teyze!" Yeğenim oturur oturmaz gelip kucığıma oturuyor ve de onu sıkıca kucaklıyorum. Artık neredeyse yedi yaşında ve birdenbire onun ve Isla'nın en iyi arkadaşlar olduklarını hayal ediyorum.

Rowan'a hastaneye vardığımda ona mesaj atacağımı söylediğimi hatırlayarak telefonumu çıkarıyorum ve birazdan arayacağımı söyleyen bir mesaj atıyorum.

"Selam, tatlım."

"Hâlâ onu görmemize izin vermelerini bekliyoruz ama yeni adam mı?" Emily kaşlarını çatarak soruyor. Emily'nin özelliği de bu; sert dış görünüşüne geri dönmekten önce kırılganlığının sadece bir anlığına ortaya çıkmasına izin veriyor. "Peki, onunla nerede tanıştınız?"

"Ummm..." Lafı dolandırmanın bir anlamı olmadığını bilerek iç çekiyorum. "Bakıcılığını yaptığım baba."

Buraya geldiğimden beri çok konuşan biri olmadığı için sessiz kalan Emily'nin kocası Trent, telefonundan başını kaldırıp kocaman gözlerle bana bakıyor. "Tamam, Ellie."

Müstehcen bir şey düşündüğünü düşünerek açıklıyorum. "O evli değil, seni aptal. Anneleri hayatta değil."

"Sen orada yaşamıyor musun?" Emily kaşlarını tavana kaldırarak soruyor ve ben de büyükannemizin önünde bu konuyu açtığı için ona ters ters bakıyorum.

"Yapamaz mısın?" Ona soruyorum. Böyle bir zamanda ve az önce yaşadığımız andan sonra bile kız kardeşimin beni hala başarılı bir şekilde sinirlendirebilmesine sinirleniyorum.

"Emily, iffetli olma. Evlenmeye başlamadan önce bezden yeni kurtulmuşsun." Büyükannemiz araya girdi. Sırtışımı gizlemek için dudağımı ısııyorum çünkü büyükannemin beni savunmaya geleceğini bilmeliydim. *En sevilen torun olmanın avantajları var.*

"Bir anda oluverdi... Yine de harika biri. Sanırım gerçekten aşık olabilirim." Gözlüklerinin üstünden bana bakan büyükanneme bakıyorum.

Sanki *bunu bildiğimi* söylemek ister gibi.

"Kaç çocuğu var? Üç, değil mi? Bu çok fazla," diyor Emily ve ben yargılamadan çok desteğe benzeyen bir ses duyuyorum.

"Evet, üç harika çocuk ve ben onlar için deli oluyorum."

"Sen ve babaları için deli oluyorlar mı?" Emily burnundaki halkayı kaşıyarak soruyor.

Başımı eğiyorum. "Büyük kızı bu fikre ısınıyor. En küçük kızı bunu gerçekten kavrayamayacak kadar küçük; sanırım? Ortanca ise bir erkek ve o da bu konuda iyi."

"Vay canına, büyük kız zor biri mi? Bunu daha önce nerede duymuştum?" Emily diyor ve dudaklarında bir gülümseme belirirken, bunun bir alay olduğunu biliyorum.

"Bugün olmaz Emily Nicole," diye uyarıyor büyükannem.

İç geçiriyor ve bana dönüyor. "Mutlu olmana sevindim," diyor kayıtsız bir omuz silklemeyle.

Doktor bekleme odasına giriyor ve yakındaki bir sandalyeye oturmadan önce bizi fark ediyor.

"Demek baban ve damadın iyi durumda." Bana bakmak için döndü. "Merhaba, ben Dr. Johnson. Siz Elianna mısınız?"

"Evet, benim." Hemen başımı salladım.

"Harika, baban burada olup olmadığını kontrol etmemi istedi. Önce seni geri getirmem gerekiyordu."

"Tanrı korusun, burada olan kızım değil," diye homurdanıyor Emily.

Yüzümü buruşturuyorum ve büyükbabam olacak kadar yaşlı görünen, nazik gözleri ve tatlı bir gülümsemesi olan doktora bakıyorum. "Önce Emily gidebilir."

Ayağa kalkarken "Seni istedi," diyor.

Bunun bir sorun olacağını bildiğim için iç çekiyorum. "Çabuk olacağım," diyorum Emily'ye ve o da gözlerini deviriyor.

"Her neyse."

Dr. Johnson yoğun bakım ünitesinde koridorda yürüyorduk. "Ortanca kızı olmalı. Üç tane olduğundan bahsetmişti."

"O kadar belli, ha?"

"Benim de üç kızım var. Olur böyle şeyler. Ama baba olarak önce belli bir çocuğu seçmemizin bir nedeni var. Bu, sizin en güçlü olduğunuz ve önemli bir sağlık krizinden sonra gördüğünüz ilk kişinin sizi en zayıf halinizde göreceği anlamına gelir." Sırtımı sıvazlıyor ve gülümseyerek odaya doğru başını sallıyor.

Kapıyı itip içeri girdiğimde babamın oturduğunu ve kalp krizi geçirip hemen ameliyata alınan birine göre iyi göründüğünü görüyorum. Gözleri benimkileri buluyor ve gülümsemeden önce bir anlığına cam gibi oluyorlar.

Dudaklarımda bir gülümseme belirmeden önce ona, "Eğer tüm bunlar beni ziyaret etmek içinse, hiç eğlenmiyorum," diyorum.

"Ellie."

"Merhaba baba," diye fısıldıyorum özel odasına doğru ilerlerken ve ona sarılmak için hafifçe eğilirken. Babama sarılmanın verdiği nostaljiyi tetikleyecek o tanıdık kokuyu arıyorum ama sadece hastanenin hafif kokusunu alıyorum. "Nasıl... iyi beslenmiyor musun? Egzersiz yapıyor musun?"

"Vay be, beş saniyedir buradasın ve şimdiden üzerime geliyorsun. Bu bir rekor olmalı."

"Baba, ben ciddiylim." Sıcak çikolata gözlerine bakıyorum ve başımı sallıyorum. "Hâlâ yetim olmaya hazır değilim," diye tekrarlıyorum yıllar önce annem öldüğünde ona söylediğim sözleri. Yıllarca sigara içmişti ve annem öldüğünde ona sigarayı bırakması için söz verdirtmişim çünkü elimizde kalan tek ebeveyni bir şey alırsa ne olacağından korkuyordum. Çok ısrar ettikten, ağladıktan ve aylarca süren öfke nöbetlerinden sonra bırakmıştı.

Gerçekten, Akademi Ödülü'ne layık performanslar sergiledim.

"Biliyorum," diyor bana başını sallayarak. "Daha iyisini yapacağım, Ellie. Lütfen ağlama." Elime uzanıyor ve onu sıkıyor.

"Ayrıldığımda..." Yanağımdan bir damla yaş süzülürken burnumu çekiyorum. "İyi olacağını söylemiştin."

"Ve öyleyim."

"Belli ki değil!" Mağlup bir iç çekişten önce haykırıyorum. "Henüz geri taşınmayı planlamıyordum." Ohio'ya döndüğümde hayatımı nasıl değiştireceğimi düşünürken alt dudağımı ısıırıyorum. Okul değiştirmek kolay olurdu ama çok bağlı olduğum dört kişiden ayrılma düşüncesi bana imkânsızmış gibi geliyor.

"Ve sana ihtiyacım yok. Tatlım, bazen yaşlanınca böyle şeyler olur. Kendime daha iyi bakabilir miyim? Evet. Ama bunu benim için yapmana ihtiyacım yok. Bunu yeterince uzun süre yaptın."

Dudaklarımda hüzünlü bir gülümseme beliriyor. "Biriyle tanıştım... Maryland'de."

"Oh?" Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi çünkü yaklaşık iki yıldır benden bir torun istiyordu. "O burada mı?" Kapıya doğru başını sallıyor.

"Hayır, gelmek istedi. Ama ben ona yalnız gelmek istediğimi söyledim." *Ona ayrıntıları daha sonra anlatacağım... yaşından dolayı heyecanlanmaması ihtimaline karşı.* "Bence ondan gerçekten hoşlanacaksın."

"Tatlım, eğer senin onayını aldıysa, onu şimdiden oğlum gibi seviyorum."

O gecenin ilerleyen saatlerinde hastanede sadece Emily ve ben kalmıştık. Büyükanнем gitti ve Trent yeğenimi eve götürdü. Eden havaalanından doğruca geldi ama babamın iyi olduğunu öğrendikten ve onu gördükten sonra üstünü değiştirmek ve eşyalarını bırakmak için eve gitti. Emily ve ben bekleme odasında yan yana oturmuş babama bazı testler yapıyorlardı ki Emily konuştu.

"Taşınıyoruz," diyor Emily üzüntüyle ve ben dönüp ona bakıyorum. "Ne?"

"Taşınıyoruz..." diye tekrarlıyor. "Trent transfer oluyor." "Nereye? Sokağın aşağısını kastettiğini söyle."

Başını sallıyor. "Chicago."

"Chicago!?" Diyorum. "Sen... ne zaman?!"

"Gelecek ay mı?" diye zayıfça soruyor. "Birkaç ay erteleyebileceklerini söylediler ama gitmeyi kabul ettik çünkü ben çok hamile kalmadan taşınmak istiyorduk."

"Ertele! Babamız az önce kalp krizi geçirdi!"

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Anlaştığımızda bunun olacağını bilmiyordum Ellie. Tanrım," diyor ellerini gözlerine götürmeden önce. "Bilseydim evet der miydin sanıyorsun? Babamı önemseyen tek kişi sen değilsin," diye tersliyor.

Son kısmı görmezden geliyorum çünkü beni bir tartışmaya sürüklemesine izin vermeyi reddediyorum. "Yani, gitmek zorunda mısın?"

"Kocamdan farklı bir eyalette yaşamayı planlamadığım sürece, değil mi? Yılın ilk günü orada olmak zorunda. Bu yüzden Şükran Gününü benim evimde geçirecektik. Bu konuda heyecanlanmadığımı duydum," diye homurdanıyor.

"Seninle ilgili değildi," diye fısıldadım.

"Oh?" Emily diyor ki. "Görünüşe göre hep benimle ilgili. Neyi yanlış yapıyorum. Neyi daha iyi yapabileceğim..." Sözünü kesiyor.

"Her zaman orada tatil ve... bu bana annemi düşündürdü." Hiçbir şey söylemedi ve ben de başımı salladım.

"Taşınmayı planlamıyor muydun-" Başlıyor ve ben de dönüp ona bakıyorum. "Yani yine buraya geri mi döndük? Altı yıl önceki gibi. Sen bir karar vereceksin ve herkes buna uymak zorunda mı? Sen yaptın diye tüm hayatımı değiştirmek zorunda mıyım?"

"Senden okulu bırakmanı hiç istemedim Elianna. Şehit saçmalığını kes." Daralmış gözlerini bana çevirip soğuk bir bakış attı.

"Teşekkür etmek için garip bir yol."

"Bu tam sana göre. Hayır, Ellie. Eve taşınman gerektiğini söylemiyorum. -"

"Aslında çok fazla kelime kullanmıyorsunuz. Eden Yale'de ve bu yakın ve büyükannem yaşıyor. Desteğe ihtiyaçları var." Tartışıyorum. Emily asla açıkça yapmam gerektiğini söylemez ama o burada olmasaydı yapacağımı biliyor.

"Büyükannem iyi ve yanında Allie ve Indy var," diyor anne tarafımdan kuzenlerimi kastederek. "Babamı biliyorum. Plan her zaman eve dönmen olduğu için döneceğini düşünmüştüm. Maryland'de kalmak istediğinden hiç bahsetmedin. Aksi halde bunu önermezdim." Bir bacağını diğerinin üzerine atıyor ve ofluyor. "Ben sandığın kadar kötü bir kardeş değilim."

"Ama ben?"

"Hayır. Öyle olduğunu hiç söylemedim." Tersledi. "Bana karşı her zaman sert olan sensin. Tam tersi değil."

Kollarımı yaslayarak öne doğru eğildim. "Ben sadece yardım etmeye çalışıyordum. O zamanlar eve gelmemi istemediğini söylüyorsun ama istemeseydim ne yapacaktın?"

"Ben olsam anlardım." İç çekiyor. "Sadece yardım etmek istediğini biliyorum ve bunu tek başıma yapmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek zorunda kalmadığım için mutluyum. Benim yanımda olduğundan hiç şüphe etmedim, Ellie." Üçümüz arasında en hassas olan Eden'dan defalarca duyduğum ama bence en sert olan Emily'den duymadığım sözleri duyunca gözlerim yaşardı. "Seni seviyorum... başımın belası olsan bile." Gözyaşlarının arasından gülüyorum ve onu kucaklamak için kendime çekiyorum.

bir saniye. "Tamam, bu kadar yeter. İşte bu yüzden sana güzel bir şey söylemiyorum!" Bana gülümsemeden önce gözlerini deviriyor.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra tekrar konuşuyor. "Ben burada olduğum ve bu her şeyi değiştirdiği için uzak durmakta kendini rahat hissettiğini biliyorum. Bu yüzden sana bunu söylemekten korkuyordum ama belki onunla konuşabiliriz. Bizimle Chicago'ya taşınabilir."

"Sence evini terk edecek mi?"

"Bilmiyorum." Omuz silkiyor. "Ama sorabiliriz."

Gecenin ilerleyen saatlerinde babamın evinde, eski yatak odamda tek başımaydım. Kendini meşgul etmek isteyen Eden, muhtemelen daha sonra bardan alacağım bazı arkadaşlarıyla dışarı çıktı. Rowan'ı aramak için telefonu elime alıyorum ve ilk çalışta cevap veriyor.

"Merhaba, ."

"Selam."

"Babanda mısın?"

"Evet." Babamın biralarından birini dudaklarıma götürüyorum ve sağlıklı bir yudum alıyorum. "Bira içiyorum."

"Olması gerektiği gibi. Bir gün oldu. Orada yalnız mısın?"

"Evet, Eden arkadaşlarıyla sarhoş olmaya gitti. Mezun olduktan sonra ilk kez okuldan eve dönmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlarsın. Ayrıca, yani... o iyi. Kimsenin endişelenmesine gerek yok." Bu sözleri söylerken bile sanki gözyaşlarımı tutuyormuşum gibi hissediyorum çünkü... *babam kalp krizi geçirdi.*

"Bunu duyduğuma çok sevindim bebeğim. Tanrım, senin için çok endişelendim.

Hepimizin var."

"Herkes iyi olduğumu söyle. Ben iyiyim." *Sayılır.*

"Sesini duyuyorum bebeğim. Konuş benimle. Neler oluyor?"

Bir noktada bu konuyu açmak zorunda kalacağımı bildiğim için iç çekiyorum. "FaceTime yapabilir miyiz?"

"Evet, tabii ki." Telefonum çalıyor ve hemen önüme koyuyorum. "Selam güzelim." Bana o mükemmel gülümsemesini atıyor ve ben bundan nefret ediyorum.

Ona söylemek üzereyim, muhtemelen solmasına neden olacak.

"Yani..." Alnımı ovuyorum. "Emily bugün oldukça büyük bir bomba patlattı." İçimi çektim. "Chicago'ya taşınıyor. Kocasının tayini çıktı ve yılın ilk günü orada olması gerekiyor. Şükran Günü'nden sonra taşınacaklar."

Başımın nerede olduğunu biliyor olmalı çünkü yüzünü buruşturuyor ama başını sallıyor. "Bana ne düşündüğünü söyle."

"Onu burada yalnız bırakmak istemiyorum. Özellikle de kalp krizinden sonra..." Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum.

"Ya hareket ederse?"

"Bu evden ayrılmak istemeyecek," diyorum ona ve bir yanım onu suçlamıyor. Sadece karısıyla birlikte yaşayıp üç çocuğunu burada büyütmekle kalmamış, aynı zamanda Eden doğmadan önce parası ödenmiş, en iyi konumda üç katlı muhteşem bir Viktorya dönemi evi. Yıllar boyunca aldığı ve geri çevirdiği tekliflerin sayısı biraz çılınca.

Babam her zaman "Anılara paha biçemezsin" derdi. "Ohio'ya geri taşınmak istiyor musun?" Rowan sordu.

"Hayır... pek sayılmaz. Ben... Maryland'i sevmeye başladım ama başka seçeneğim yokmuş gibi hissediyorum. Yani var... Biliyorum var. Ama... doğru seçim onu burada yalnız bırakmam değil." Saçmalıyorum çünkü bu durumda ne yapmam gerektiğinden hâlâ emin değilim.

"Anladım."

"Yine de herhangi bir karar vermedim." Başımı sallıyorum. "Bu sadece boktan bir durum."

"Hareket edebilirim," diyor usulca ve söyleyeceğini düşündüğüm onca şey arasında bu onlardan biri değildi.

"Ne oldu? Hayır. İşin ne olacak? Margot'yu lise son evden mi atacaksın? Tanrım, benden gerçekten nefret eder." Karanlık bir şekilde kıkırdıyorum.

"Eyalet gerekliliklerinin çoğunu karşılıyorum; muhtemelen Ohio'da feragat edebilirim, edemezsem de sınava girerim. Gececeğime eminim..." diye kıkırdıyor. "ve Margot bunu atlatacaktır."

Bu adamın beni ne kadar önemsediğini düşündükçe kalbim sıkışıyor çünkü benim için yapmaya hazır olduğu şeye inanamıyorum. "Senden bunu yapmanı isteyemem."

"Sen sormuyorsun."

"Tamam, dediğim gibi, henüz bir karar vermedim."

Yavaşça başını sallıyor. "Bunu birlikte çözeceğiz. Tamam mı?"

Ertesi sabah Eden ve ben hastanede ziyaret saati başlamadan önce mutfakta oturmuş kahvaltı ediyorduk.

"Tanrım, ne kadar iyi yemek yaptığını unutmuşum," diyor Eden en sevdiği yemek olduğunu bilerek yaptığım Fransız tostunu ısıtırken. "Elles," diyor ben cevap vermeyince ve gerçekten ikizim olabilecek en küçük kız kardeşime bakıyorum. "Geri taşınmak zorundaymışsın gibi hissetme."

"Eden..."

"Bunu yapmayın. Maryland'de mutluyun olmaz. Babamın bunu yapmanı istemeyeceğini biliyorsun." Kahvesinden bir yudum alır. "Babamla konuşacağız ve üçe karşı bir olacağız. Onu Chicago'ya gitmeye zorlayacağız." Bir ısırık almadan önce söylüyor.

Kapı zilimiz çalıyor ve kim olduğunu merak ederek kaşlarımı çatıyorum.

"Emily'de anahtar var, değil mi?" Kaşlarımı çatıyorum çünkü bu saatte burada başka kimin olabileceğini bilmiyorum. Sanırım komşulardan biri merhaba demek ya da bizi kontrol etmek için gelmiş olabilir. Beklemediğim şey ise dün gece uğruna ağlayarak uyuduğum adamı görmek çünkü onu terk etme düşüncesi göğsümde bir ağırlık gibi hissediyordum.

"Hey, günışığım." Her zamankinden biraz daha fazla sakalı var, tıraş olmamış gibi ve belki de dün gece iyi uyumamış gibi biraz yorgun. Parmaklarım yüzüne dokunmak için kaşınıyor.

"Rowan?" Gözlerim yanındaki kişiye kayıyor ve Margot'nun yumuşak gözlerle ve nazık bir gülümsemeyle bana baktığını görüyorum. "Margot? Neler oluyor? Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun? SJ ve Isla nerede?"

"Buradan sonrasını sen halledersin." Margot beni kucaklayıp yanımdan geçmeden önce babasına gülümsüyor. "Selam, Ellie."

Kadın içeri girip kapıyı arkasından kapatıyor ve adam ellerini ceketinin ceplerine sokuyor. "Çok fazla soru oldu, bu yüzden önce en önemlisiyle başlayacağım. "SJ ve Isla iyiler. Okuldalar ve River her şeyi kontrol altına aldı. Margot'nun benimle geldiğini bilmiyorlar ve Isla da gelemediği için çok kızacak. Bu arada sen gittikten sonra üç kez seni aramak istedi." Elimi tutuyor ve dudaklarını gezdiriyor. "Burada olmam gerektiğini . Dün gecedan sonra... Margot'yla konuştum ve... ona taşınma fikrinden nefret edip etmediğini sordum."

"Rowan..."

"Ona, hangisini seçerse seçsin kararına saygı duyacağımı, bunun büyük bir mesele olduğunu bildiğimi ve gerçekten istemezse anlayışla karşılayacağımı söyledim. Ama... görüyorsunuz işte burada." Gülümsüyor. "Şimdi anlıyor musun? Senin olduğun yerde olmam gerekiyor. *Onların* da senin olduğun yerde olması gerekiyor. Eğer ailene daha yakın olmak için buraya taşınman gerekiyorsa biz de seninle geliyoruz çünkü sen bizim ailemizsin."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülüyor ve ona bir adım daha yaklaşıyorum. "Rowan.

Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Sana bir keresinde sen herkes için güçlü olurken kimin senin için güçlü olduğunu sormuştum ve... ben o kişi olmak istiyorum. Seni seviyorum ve senin için güçlü olacağım. Sonsuza kadar, eğer izin verirsen."

Bir saniye sonra onun kollarındayım, gözyaşlarım yüzümden aşağı süzülürken yüzümü boynuna bastırıyorum. "Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyorum boynuna karşı ve sonra dudakları dudaklarımda, dün gecenin acısını ve dün kız kardeşimle konuştuğumdan beri hissettiğim her şeyi öpüyor. "Bekle," ona bakmak için geri çekiliyorum. "Bana cevap vermedin. Nerede yaşadığımı nasıl öğrendin?"

"Dosyanız. Bunun çok açık olduğunu düşündüm." Gülüyor.

"Oh, duh." Alnımı şapırdatıyorum. "Aynen öyle." Onu tekrar öpüyorum ve yüzümde hınzır bir sırıtma beliriyor. "Yani... beni sevdiğine göre, bu zam alacağım anlamına mı geliyor?"

EPILOGUE

ROWAN

Yedi Ay Sonra

Isla, son otuz saniye içinde üçüncüsünü işaret ederken, "Bu," diyor.

"Diğerini sevdiğini sanıyordum?" Dükkânın önünü işaret ederken sordum.

"Hayır, bu daha iyi." Cam kasayı işaret ediyor.

"Ben bunu o kadar sevmedim," diye araya giriyor Margot. "Son dükkândaki ilkini hâlâ seviyorum."

Bu saatte diğer mağazaya geri dönmeyi düşünerek iç geçiriyorum. *Trafik çıldıracak ve Isla sinir krizi geçirmeye hazır olacak.* "Fairfax'teki mağazayı mı diyor?"

"Sana en sevdiğim olduğunu söylemiştim! Neden ayrıldığımızı bilmiyorum," diyor bundan önce gittiğimiz *Tiffany* mağazası hakkında. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Sadece doğru gelmedi," dedim ona. Bana Ellie'yi hatırlatacak bir yüzük bekliyorum. Sadece bakarak bile onun için olduğunu bileceğim bir yüzük.

"Baba, bir şeyler atıştırabilir miyim?"

Margot çantasından bir paket Japon balığı çıkarıp ona uzatırken iç çekip başımla onu onaylıyorum. "Neden stres yapıyorsun? Ellie evet diyecek. Yüzüğün neye benzediği önemli değil."

Babasının kalp krizinden sonra Margot ile Ohio'ya uçtuğumuz andan itibaren onun parmağına yüzük takmayı düşünüyordum. Hayatımın geri kalanında onunla birlikte olmak istediğimi bilmek, beni o uçağa binmeye iten şeydi. Kızım benimle gelmek istediğinde çok şaşırmıştım ama onunla gurur duyuyordum.

Böylece benden yüz yüze özür dileyebilecek ve Ohio'ya taşınmasının gerçekten sorun olmadığını ona kanıtlayabilecekti. "Mükemmel olmasını istiyorum."

"Öyle olacak. Ellie seni çok seviyor. Açıkçası bu kadar stres yapmana gülerdi."

Kesinlikle yapardı.

Ellie'ye kızları bir günlüğüne dışarı çıkaracağımı söyledim ve planın bir parçası olan ancak yüzük seçmeme yardım etmekle hiç ilgilenmeyen SJ, ondan ve babasından kendisini şehirdeki bir beyzbol maçına götürmelerini istedi. SJ'nin davranışları büyük ölçüde düzeldi ve sadece birkaç ay içinde ortaokula başlayacağına inanmıyorum.

Ohio'ya taşınmadık. Ellie'nin babası ne yapmak istediğini öğrendikten sonra, onun için bunu yapmamdan çok etkilenmiş ve sırf inatçı bir ihtiyar olduğu için tüm ailemi yerlerinden etmeme izin vermeyeceğini söylemişti.

Onun sözleri.

Yaklaşık beş saniye sonra onunla evlenmek için izin aldım.

Evini satarak kazandığı parayla, ki bu çok büyük bir paraydı, Ellie'ye daha yakın olmak için Maryland'de bir daire almaya karar verdi.

-Ona bizimle yaşamasını teklif etmiştik ama o 'kızımın ilişkilerinin olduğu yere yakın bir yerde olmamak' için reddetmişti - ve kızları arasında gidip gelebilmek için Chicago'da bir daire tutmuştu. Eden eve geldiğinde Maryland'e geliyor çünkü verandasında Ellie ile konuştuğum on beş dakika içinde Margot ile aralarında bir bağ oluştu. Bağlandıkları için mutluyum ama şimdi Margot, Eden'ı Yale'de ebeveyn gözetimi olmadan ziyaret etmesine izin vermem için bana yalvarıyor. Kabul ama Eden'ın bu yaz ona balodan hemen sonra terk ettiği Gabe'i unutturacak tüm erkeklerden bahsettiğini duymuştum.

Orada olanlarla ilgili tüm hikayeyi öğrenmem gerekiyor.

Üçümüzün de beğendiği ilk yüzüğe bakmak için mağazanın önüne geri dönüyoruz. Üç karatlık oval şekilli pırlanta yüzüğe bakıyorum. "Bunu ben de beğendim." Diyorum ve Margot başıyla onaylıyor.

Çocuklarımın üçü de Ellie'ye evlenme teklif etmemi fazlasıyla destekliyordu ve Isla'nın bunu bu kadar uzun süre saklayabilmesine şaşırdım. "Artık Ellie'ye bunu yaptığımı söyleyemeyeceğini biliyorsun."

Isla çığneme arasında başını sallar. "Biliyorum! Yeni bir Barbie'nin Rüya Evi'ne ihtiyacım var." *Tamam, sigorta için ona biraz rüşvet vermek zorunda kaldım.*

"Çok heyecanlanacak," diyor Margot heyecanla. "Senin adına çok mutluyum baba."

"Teşekkürler tatlım." Bir kolumu ona doluyorum ve şakağına bir öpücük konduruyorum. "En çok seni seviyorum."

O gecenin ilerleyen saatlerinde Ellie yanımdaki yatağa tırmandı ve ben de onu hemen göğsüme çektim. "Bugün seni çok özledim." Dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Nadiren bir Cumartesi gününü onsuz geçiriyorum. Genellikle hepimiz bir şeyler yaparız ve onun ailemizi bu kadar bir araya getirmesi inanılmaz.

"Ben de," diye fısıldıyor. "Yani..." Çıplak göğsüme bir öpücük konduruyor ve o masum geyik gözleriyle bana bakıyor. "Görebilir miyim?"

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve ona bakmak için yavaşça geri çekiliyorum. "Neyi görebiliyor musun?" *Lütfen bana sikimi kastettiğini söyle.* Bana bir kaşını kaldırıyor ve açıklığa kavuşturmasını isteyerek ona göz kırpıyorum.

"Ona neden söylediğini bilmiyorum. Benden sır saklayamaz."

Sinirli bir nefes veriyorum ve ondan geriye doğru sayarken gözlerimi kapatıyorum. Beşe geldiğimde ona yan gözle bakıyorum. "Ona rüşvet verdim. Bunu ondan nasıl aldın?"

"Ona daha iyi bir şeyle rüşvet verdim." Bana birkaç kez göz kırptı. "Sana daha öğretecek çok şeyim var."

"Isla Kincaid. Tanrım, bu çocuklar," diye homurdanıyorum.

"Kayıtlara geçmesi için..." Üstüme tırmanıyor ve dudaklarımı öpüyor. "Babam bana da söyledi."

"Ne?!"

"Üzgünüm, geçen hafta golfte onu yendiğin için hâlâ kızgın. Sana onun kazanmasına izin vermeni söylemiştim!" Bir iç çekişin ardından sinirli bir kahkaha attım ve o da üstüme çıktı. "Ee... görebilir miyim?" diye soruyor sikime sürtünürken.

Yanıt olarak inledim. "Beni baştan çıkarmaya çalışma, Elianna." Şok olmuş gibi yapıyor ve kıkırdıyor. "Asla yapmam."

"Ve hayır, şimdi seni daha da bekleteceğim." *Yalan.*

"Oh, iyi bir tane." Ellerini göğsüme koyuyor ve kendini yukarı ve geriye doğru hareket ettiriyor. Üzerinde iki parçadan oluşan minik ipek bir takım var ve ben şimdiden

Islaklık oluştukça bacaklarının arasında karanlık bir nokta oluşuyor. "Lütfen?"

Seni yıkmadan önce onu çıkar Rowan. "Hayır. Bu anti-klimaktik."

"Bu gece sikini kıçıma sokmana izin vereceğim," diye mırıldanıyor.

Teklifini düşünürken aletim zonkluyor ve gözlerim tavanı buluyor. "Hayır, tek dizimin üzerine çöküp seni sevdiğimi, sana tamamen takıntılı olduğumu ve hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istediğimi söyleyebilmek için bekliyorsun."

zerimden kalkmadan önce gözlerini devirerek "Peki," diyor. Onu yerinde tutmak için kalçalarını kavırıyorum ve ona bir sırtıma veriyorum.

"Bu gece de sikimi gtne sokabilir miyim?"

Alay ediyor. "Yaptığım anlaşma bu değildi!" Sırtıyor ve tekrar gözlerini deviriyor. "Yani, evet."

Onu sırt üstü yatırıp öpüyorum, bu kadına duyduğum sevgi ve bağlılığın her zerresini içine akıtıyorum. "Merak etme, uzun süre beklemek zorunda kalmayacaksın."

Çünkü ona yarın sormayı planlıyorum.

SON

River'ın yasak aşkı için bizi izlemeye devam edin:

Amigo Kız Sınırların Dışında

2025 Sonbaharında geliyor

Başka bir baharatlı patron/çalışan romantizmi mi arıyorsunuz?
Sırlar Mevsimine göz atın!

Prologue

Raegean

"Ee, bu gece kaçta geliyorsun?" Beckham Menkul Değerler'deki akıl hocam ve en iyi iş arkadaşım Marissa Collins ile paylaştığım bölmenin diğer tarafından gelen sesi duyuyorum. Sandalyemde dönüyorum ve bir granola bar ısıırken bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Belki yedi?" Sandalyemde kayıyorum, kalem eteğimi aşağı çekiyorum ve bacak bacak üstüne atıyorum. "Parti sekizde başlıyor, değil mi?"

Başını sallıyor ve bana yaklaşmak için ayağa kalkıyor. "Buradaki ilk tatil partini deneyimlemen için sabırsızlanıyorum." Islık çalıyor ve bir kahkaha atıyor. "Bu... bir şey."

Marissa benden bir yaş büyük ama neredeyse üç yıldır şirkette çalışıyor ve altı ay önce işe başladığımda işin püf noktalarını öğrenmem için onun yanına atanmış olsam da, bana içerideki tüm dedikoduları ve daha da önemlisi hangi erkeklerden uzak durmam gerektiğini, hangi kadınların *kızların kızı* olmadığını ve öğle yemeği için gidilebilecek en iyi yerleri anlatmayı da kendine görev edindi. Başından beri beni her zaman arkadaşlarıyla mutlu saatlere davet etti ve kendimi dahil hissetmem için elinden geleni yaptı. Üniversiteden mezun olduğumdan beri sadece altı aydır buradayım ve *ilk iş* deneyimimden büyük keyif aldım.

"Onu korkutma," diye tanıdık bir ses araya giriyor ve sonra Liam'ı görüyorum, Marissa'nın bana aşık olduğuna ikna olduğu satış bölümünden bir adam. Odamızın girişinde duruyor, kot pantolon ve polo giymiş çünkü bugün bir *Cuma*. "Eğlenceli ama çok da çılgınca değil."

"Bir parti okulundan mezun olalı altı ay oldu; çılgınlıkla büyüyor." Marissa kıkırdıyor ve ben onun Penn State hakkındaki yorumuna ters ters bakıyorum. *Tamam, evet bir parti okulu olabilir ama ben yine de Summa Cum Laude ile mezun oldum, bu da partiden çok ders çalıştığım anlamına geliyordu.*

Tamam, yarı yarıya.

"Kesinlikle iyi bir zaman," diye ekliyor Liam ve bana bir gülümsemenin ardından göz kırpmıyor. "Marissa'ya erken mi geliyorsun?"

"Planımız bu." Başımı salladım ve ona gülümsedim. Çocuksu yakışıklılığına ve güneyli cazibesine rağmen Liam'la ilgilenmiyorum ama kibarlıktan başka bir şey yapmıyorum.

"Harika, akşam görüşürüz o zaman." Sırıttıyor, mükemmel düz dişleri ortaya çıkıyor. "İster misin-" diye söze başlarken başka bir ses konuşmamızı böldü.

"Bay Patterson." Odamın girişinde Liam'ın yanında beliren ve Liamdan daha fazla yer kaplayan patronumun derin ve boğucu sesini duyunca donup kalıyorum. O çok... *büyük ve gerçekten çok güçlü. Muhteşem olduğundan bahsetmiyorum bile.* Mavi gözlerinin önünde duran siyah çerçeveleri ve ceketinin manşetinin altından her zaman görünen, kolunda olup olmadığını merak etmeme neden olan bir dövmesi var. Saçları kumral ama kırılmış, bu da birkaç yıl içinde *gümüş bir tilki* olacağını düşündürüyor. "Bayan Graham, Bayan Collins." Bize başıyla selam veriyor ve azarlanacağım düşüncesiyle yanaklarımın pembeleşmesi gerektiğini biliyorum. Gözleri Marissa'nınkinden bir an daha uzun süre benim üzerinde kaldığında ellerim gergin bir şekilde kucagımda dönüyor.

"Bay Beckham," diyor Liam başını sallayarak. "Biz de tam tatil partisi hakkında konuşuyorduk."

Bay Beckham, "Masanızdan çok uzaktasınız," diye karşılık veriyor ve ben Liam'ın başının belaya girmeyeceğini umarak irkiliyorum.

"Aslında bir randevu için dışarı çıkıyordum ve bu gece hakkında konuşmak için uğrayabileceğimi düşündüm," diye açıklıyor. "Tatil partisinden önce buluşacağız."

"Anlıyorum." Bay Beckham Liam'ı bir aşağı bir yukarı süzüyor ve bakışlarını daraltıyor. "Paltonuz ya da eşyalarınız olmadan mı?" Bir kaşını kaldırıyor ve koridordan ofisine doğru ilerlemeden önce sırtına bir tokat atıyor. "Boş zamanlarında flört et Patterson," diye sesleniyor omzunun üzerinden.

Liam Marissa'ya dönmeden önce ona ters ters bakıyor. "Tanrım, tam bir pislik."

Marissa simsiyah buklelerini geride tutan sa bandını düzeltiyor ve beni işaret ediyor. "Raegan hariç herkese."

Liam kaşlarını çatıyor ve bana dönüp merakla bakıyor. "yle mi?"

Ona bakmak için döndüğümde kaşlarım atılıyor. "Marissa, o da bana karşı pek dostça davranmıyor."

"Hayır, ama herkese olduğu gibi sana karşı da sert değil." "Sana karşı sert değil!" Tartışıyorum.

"Eskiden yleydi. şimdi yumuşamasının tek nedeni *seninle* arkadaş olmam." Kaşlarını aşağı yukarı oynatıyor. " yıldır buradayım ve hiç kimseye sana davrandığı gibi görmedim. Sana çok iyi davranıyor! Sana kahve getirdiği zamanı hatırlıyor musun?"

"Bana kahve *getirmedi*! Kahvemi yanlışlıkla fotokopi odasında unuttum ve o getirdi!" Ona ters ters baktım. Dedikodular böyle başlıyor ve en yeni ve dolayısıyla en alt kademedede olan kişi olarak, hakkımda yayılmasını istediğim son şey bu.

"Wes Beckham yıllardır fotokopi odasına girmede ve sen oraya adımını atar atmaz birdenbire nerede olduğunu biliyor." Marissa gözlerini deviriyor ve bilgisayarına geri dönüyor. "Liam..." elini ona doğru sallıyor, "başın belaya girmeden git."

Fısıldayabilmek için sandalyemi onunkine yaklaştırmadan önce gidişini izliyorum. "Tam olarak ne diyorsun?"

Başını bana doğru çevirip kaşlarını kaldırıyor ve yüzümdeki umudu görüp görmediğini merak ediyorum. Koyu kahverengi gözlerini hızla kırıpıştırıyor. "Patronun senden hoşlandığını."

"Oh." Bir nefes *verdim* nk *bu ne anlama geliyordu ki?*

"Ama bir milyon kardeşlik politikası var, o yüzden harekete geçmeyecek."

"Tabii ki hayır." Başımı sallıyorum ve bilgisayar ekranına bakıyorum çünkü onun bakışlarıyla karşılaşamayacak kadar gerginim.

"Aman Tanrım!" diyor ve yüzümü tutarak kendisine doğru çeviriyor. "Bay Beckham'a aşık mısın?"

"Hayır! Hayır hayır hayır," diye itiraz ediyorum, muhtemelen çok fazla çünkü bana sattığım şeyi almadığını söyleyen bir bakış atıyor.

"Aman Tanrım. Tamam, bak," sandalyesini bana doğru çevirdi ve ellerini omuzlarıma koydu, "Wes büyük bir futbol hayranı, sadece eski NFL oyuncusu seksi babanı onunla tanıştırmak için ayarla ve içeride olacaksın!" Burnuma dokunuyor ve ben de karşılık olarak burnumu kıvırıyorum.

"Yapamaz mısın?" Hayatımdaki bir başka kadının daha babamdan *ateşli* diye bahsettiğini duyunca inledim.

"Buna bayıldım, siz ikiniz bunu onun ofisinde yapabilirsiniz. Ne demek istediğimi anlıyorsanız *sizi* öğle yemeğinde ağırlayabilir." Kaşlarını yaramazca kaldırıyor.

"Hayır, ne demek istiyorsun?" Masama geri dönerken alaycı bir şekilde soruyorum.

"Seni yiyip bitireceğini" söylüyor ve ben de onun eğlenen yüz ifadesiyle karşılaşmak için dönüyorum.

"Marissa!" Fısıldayarak bağıriyorum ve sandalyesinden zıplayıp kazağını üzerine geçirirken kıkırdıyor.

"Ben kahve almaya gidiyorum. Sen bir şey ister misin?"

"Böyle iyiyim, teşekkürler." Gözlerimi ona dikiyorum ve o çıkarken kafamı kabinden dışarı çıkarıyorum. *Ya biri bunu duyduysa?* Çalan telefonun sesi beni zıplatıyor ve kendimi çoktan İnsan Kaynakları'nın uygun ofis konuşmalarını görüşmek üzere beni ofislerine çağırdığına ikna etmiş durumdayım.

Kahretsin. Telefonumda tanıdık bir uzantı gördüğümde düşünüyorum.

"Hiçbir şey duymadı." Başımı sallayarak homurdandım. *Marissa o kadar gürültücü değildi.* "Merhaba, Bay Beckham." Kendimi, aşkından telefon alan aşık bir genç gibi parmağımı akoron etrafında döndürürken yakalıyorum. *Kendine gel!*

"Bayan Graham, ofisime gelebilir misiniz lütfen?" Acaba göğsümde çarpan kalbimi duyabiliyor mu?

Sakin ol, muhtemelen bir şeye ihtiyacı vardır.

"Elbette, hemen geliyorum." Telefonu kapatıyorum ve koridordan ofisine gitmeden önce rujumu ve saçımı kontrol etmek için hızlıca pudra kâğıdımı çıkarıyorum.

Kapısını çalıyorum ve içeri girmemi söyleyen sesini duyduğumda içeri girmeden önce derin bir nefes alıyorum. Ofisi çok büyük. Dört duvarın ikisini kaplayan tavandan tabana pencereler Philadelphia silüetinin mükemmel manzarasını sunuyor. Alacakaranlıkta birkaç kez burada bulundum ve güneşin şehrin üzerinden batış şekli muhteşem, tüm odayı şehvetli bir kehribar rengine dönüştürüyor.

Masasında oturmuş bilgisayarına bakıyor ama ben ofise girer girmez gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor. Sanki beni bir kez süzmüş gibi.

Ne giydiğimi kataloglarken birden eteğimin çok kısa olabileceğini hissettim. *Hayır, sadece dizlerimin üstünde!*

İnsanların yanında nadiren gergin olurum; babam bana kendinden emin olmayı ve iyi konuşmayı öğretti. Yine de Wes Beckham'la ilgili bir Şey bana bunların dışında her Şeyi hissettiriyor. Kendimi, sahip olamayacağı yaşlı bir adama aşık olan aptal bir kız gibi hissediyorum.

Gözleri benimkilere kayıyor ve dudaklarında bir gülümsemenin belirlediğini görüyorum. "Sadece önümüzdeki haftanın programını gördüğünden emin olmak istedim."

Yeni bir proje için birkaç günlüğüne Miami'ye uçan bir ekibimiz var ve Bay Beckham genellikle gitmese de, bu onun en büyük müşterilerinden biri ve her Şeyin sorunsuz yürüdüğünden emin olmak istiyor. Onun asistanı olduğum için ben de gidiyorum.

"Evet." Başımı salladım. "Her Şeyi teyit ettim. Perşembe günü yola çıkmaya hazırız."

Başını sallıyor ve ekranına geri dönüyor. "Herkesten bir gün önce yola çıkmaya karar verdim, bu yüzden jetin arşamba günü hazır olmasını sağlayabilir misiniz?"

"Elbette." Ellerimi önümde kavuşturarak başımı sallıyorum. Başka bir Şey söylemiyor ve ben birden kendimi garip hissediyorum, sanki bir Şey söylemem gerekiyormuş gibi. "Başka bir Şey var mıydı?" Yutkunuyorum ve gözleri tekrar bana döndüğünde, bakışlarının altında tenim karıncalanmaya başlıyor. Dört inçlik topuklu ayakkabılar giyiyorum ve birden kendimi ilk kez ayakta durmaya çalışan, dengesini yavru bir geyik gibi hissediyorum. Gözlerim onun bakışlarından kaçmaya çalışarak odanın içinde geziniyor.

"İstersen kalıp herkesle birlikte uabilirsin ya da benimle erkenden gelebilirsin." Gözlerim tekrar onunkilere kayıyor ve bilgisayar ekranından başını çevirip bana baktığını fark ediyorum.

Onunla jette yalnız mı?

Yalnız değil, tabii ki bir pilot ve en az bir uçuş görevlisi olacak.

"Asistanınız olarak, sizinle birlikte umam gerektiğini varsayıyorum?"

Kıbarca gülümseyerek başını sallıyor. "Pekâlâ. Ekstra gece için otele bir oda daha eklediğinizden emin olun."

Terliyor muyum? Tanrım, kendimi tamamen utandırmadan beni buradan çıkar.

Gitmek için arkamı döndüğümde sesini tekrar duydum. "Bayan Graham?"

Sikeyim.

"Evet?" Arkamı döndüm.

"Ofis tatil partisi hakkında size ne söylendiğinden emin değilim..." Sözünü kesiyor. "Ama kimsenin seni istemediğin bir şeyi yapmaya ikna etmesine izin verme." Bakışlarını indiriyor ve sanki beni uyarıyormuş gibi hissediyorum.

Kaşlarım yavaşça çatılıyor ve başımı yana eğiyorum. "Bu gece iyi seçimler yapmamı mı söylüyorsun?" Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan uçup gidiyor ve flört eder gibi görünmelerini istememiş olsam da, arsız alt tonunu duyuyorum ve bunu bir şaka olarak algılamasını umuyorum.

Onu nadiren gülümserken görüyorum ve gamzeleri olduğunu biliyorum, ama şimdi bana sırtıttığında, ne kadar muhteşem görüldüğünü görünce nutkum tutuluyor. "Onun gibi bir şey."

Yutkunuyorum, gerilim arttıkça ciğerlerimin almak için can attığı nefesi dışarı vermemeye çalışıyorum. ", anladım, endişelenmene gerek yok. İyi olacağım," diye söz veriyorum.

Gözlerini kısar. "Buradaki en genç ve aynı zamanda en yeni insanlardan biri olduğunu biliyorum, bu yüzden herhangi bir şeye kapılmanı istemem. Her yıl Pazartesi günü mutlaka bir grup İK'ya getirilir."

Başımı sallıyorum, flörtöz, küstah ya da alaycı olmayacak ne söyleyeceğimi bilemiyorum. "Tamam, akşam görüşürüz o zaman."

"Araba kullanmayı düşünmüyorsun, değil mi?" Soruyor ve ben kısa bir süre için herkesin bu sorgulamayı alıp almadığını merak ediyorum.

Merakla başımı yana eğiyorum. "Sormak zorundayım, sen *bu* tüm çalışanlarınızın refahına yatırım yaptınız mı?"

Sanki ona cevap vermek yerine soru sormama şaşırmış gibi gözleri açılıyor ve bilgisayarına geri dönüyor. "Burası benim şirketim. Dolayısıyla, orada olanlardan ve siz ayrıldıktan sonra olacaklardan bir şekilde kendimi sorumlu hissediyorum. Hepiniz yetişkin olsanız da, birkaç kadehten sonra öyle davranmayanlar da var."

"Anlıyorum, Uber'e gitmeyi planlamıştım, o yüzden endişelenmeyin," diye onu temin ettim.

"Güzel." Telefonunu alıp kulağına götürürken bana bakmıyor. "Artık gidebilirsin."

Kapıdan çıkmadan önce başka bir kelime konuşmuyorum ve sonunda nefes alabiliyorum.

[Sırlar Mevsimi](#) şimdi yayında.

ACKNOWLEDGEMENTS

Okuduğunuz için çok teŖekkür ederim! Her zaman olduğu gibi, benim kaosuyla başa çıkmak için bir köy gerekiyor, bu yüzden sadece birkaç teŖekkür! **Rachel Baldwin**'e sadece bunu en ham haliyle okuduğu için değil, çocuklarla, özellikle de Isla ile ilgili tüm geri bildirimleri için teŖekkür ederek başlamalıyım! Bu kitabın her adımında benimle birlikte olduğunuz için çok teŖekkür ederim. Sizi seviyorum!

Tanya Baker, her zaman yanımda olduğun ve her Ŗeyde yanımda olduğun için. Seni çok seviyorum.

Kristen Portillo, bu kitabın mükemmel olmasına yardım ettiğin için teŖekkür ederim! Bir gün zaman kiplerimi ve zaman çizelgelerimi ilk seferde doğru yapacağım. O zamana kadar, onları yakaladığın için sana minnettarım. Sana minnettarım!

Stacey Blake, iç mekanları her zaman bu kadar muhteŖem ve tam istediğim gibi yaptığın için teŖekkür ederim! Kitaplarımı bu kadar güzel yaptığınız için teŖekkür ederim!

Ari Basulto, sensiz kaybolurdum. Beni düzenli tutmak için yaptığın her Ŗey için teŖekkür ederim! Tüm ekiplerimi ve genel olarak Q.B.'nin hayatını benden daha iyi yönettiğin için teŖekkür ederim. Milyonlarca teŖekkür.

Pang Thao, bu kapaklara ve benim için yaptığın diğer her Ŗeye tamamen takıntılı olduğumu söyleyebilirim! Bana karşı çok iyisin ve yaptığın her Ŗeyi takdir ediyorum!

Giana, sana ve dostluğuna çok minnettarım. Seni ve sohbetlerimizi çok seviyorum! Beni her zaman desteklediğin için teŖekkür ederim.

Tüm yazar arkadaşlarıma ekstra özel sevgilerimi sunuyorum ve hepsinin ismini saymam mümkün olmasa da, her zaman çok cesaretlendirici ve destekleyici olan birkaçının ismini vermek istedim: Marni Mann, Sara Cate, Sierra Simone, Julie Murphy, Dylan Allen, Kandi Steiner ve SE Rose: sonsuz desteğiniz, sevginiz (ve kitaplarınızın erken kopyaları!) için teŖekkür ederim.

Yapımcım Jenna Taplin ve Lyric Audiobooks ekibine, bunu hayata geçirmemdeki tüm yardımlarınız ve kaosumu kucakladığınız için çok teŖekkür ederim! Hepinize minnettarım!

Sokak ekibimdeki ve ARC ekibimdeki bebeklere, heyecanınız için teşekkür ederim! Bana ve kitaplarıma olan sevginiz ve sizi uçurumdan atmama her zaman izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Yaptığım şeyi yapabilmemin nedeni sizlerin yanımda olması. Her zaman en yüksek sesle alkışladığınız için teşekkür ederim. Hepinizi seviyorum!

Tüm blog yazarlarına, bookstagrammer'lara ve TikToker'lara, düzenlemeleriniz, makaralarınız, videolarınız ve kitaplarımı her zaman paylaştığınız için teşekkür ederim! İki, üç yıl önce yazdığım kitaplar hakkında hâlâ konuştuğunuz ve onları çok sevdiğiniz için. Arkadaşlarınızla (ve bazen ailenizle? Ha) paylaştığınız için Yaptığınız her şey için teşekkür ederim. (Çünkü cidden videolar çok zor.) Eleştirileriniz ve benimle çevrimiçi sohbet ettiğiniz için teşekkür ederim. Günlerimi çok daha parlak hale getiriyorsunuz.

Ve son olarak, ve en önemlisi SİZ okuyuculara, beni başka bir kitapla tekrar zihinlerinize ve kalplerinize kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Umarım beğenmişsinizdir! Hepinizi seviyorum. Birkaç ay sonra River'ın kitabında görüşmek üzere.

ALSO BY **Q.B. TYLER**

STANDALONLAR

[En İyi Arkadaşımyın Kız](#)
[Kardeşı Koşulsuz](#)
[Unutma Beni](#)
[Beklenmedik Aşk Hep](#)
[Sen Olacaktın Olması](#)
[Gereken Onu Güvende](#)
[Tut](#)

SIRLAR EVRENİ

[En Kötü Saklanan Sır](#)
[Sırlar Mevsimi Küçük](#)
[Sırrımız](#)

BITTERSKEET EVRENİ

[Acı Tatlı Teslimiyet](#)
[Acı Acı AşkTatlı](#)
[Bağımlılık Tatlı](#)

KAMPÜS MASALLARI SERİSİ

[Birinci Yarıyıl](#)
[İkinci Yarıyıl](#)
[Bahar Yarıyılı](#)

ABOUT THE AUTHOR

Çok satan yazar ve yasak aşkların, tacoların, kahvenin ve şarabın aşığı.
Q.B. Tyler okuyucularına bazen öfkeli, bazen duygusal ama her zaman lezzetli ve ateşli aşk sunuyor. Yasak (ve bazen tabu) romanlar yazmasıyla tanınıyor, eğer bu sizin tarzınızsa doğru yere geldiniz. Yazmadığı zamanlarda onu genellikle Instagram'da (kesinlikle erteleyerek), alışveriş yaparken veya brunch'ta bulabilirsiniz.

İletişimde kalmak için [haber bültenine](#) kaydolun!

Qbtyler03@gmail.com

Facebook: Q.B. Tyler
Okuyucu Grubu: Q.B.'s

Hive Instagram

[@qbtyler.author](#) Bookbub:

Q.B. Tyler Twitter:

[@qbtyler](#) Goodreads: Q.B.
Tyler

Tik Tok: author.qbtyler

www.Authorqbtyler.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

